

தமிழ்ப் பேரன்பர் விக்துவான் க. வெந்தனேர்

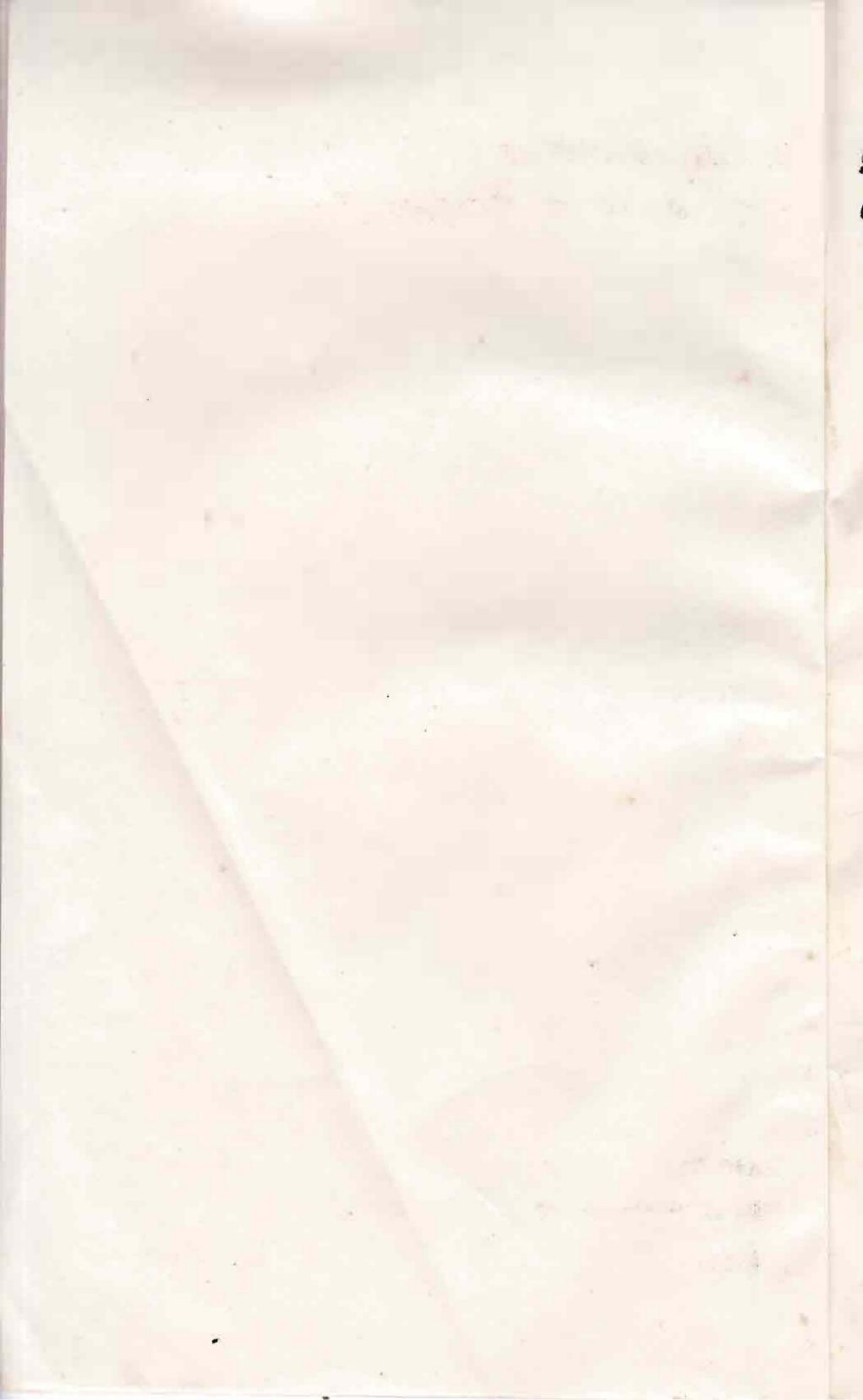
போட்டியல் 18/8/88 ©

சொக்கன்

தமிழ்ப் பேரன்பார்
வித்துவான் க. வெந்தனூர்

சொக்கன்

வெளியீடு :
யாழ். இலக்ஷ்ய வட்டம்

1984

உரிமை: திருவாட்டி ச. வெந்தனூர்

அச்சுப்பதிப்பு: பூர்வீ காந்தா அச்சகம்,
213, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்,
தொலைபேசி: 22156

விலை ரூபா 15 - 00

அனிந்துரை

பேராசிரியர், கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன்
துணைவேந்தர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்

ஸமத்திலே தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்குப் பணியாற்றிய நல்ல றினுர்களுள் வித்துவான் க. வேந்தனாரும் ஒருவர். தமிழ்ப் பற்றுமிக்க உணர்ச்சிக் கவிஞராகவும் கேட்டார்ப் பினிக்குந் தகையவாய்ச் சொற்பொழிவாற்றவல்ல சிறந்த பேச்சாளராகவும், தரம்மிக்க இலக்கியக் கட்டுரையாசிரியராகவும் அவர் விளங்கினார். பழந்தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களைத் துறைபோகக் கற்றிருந்தும் பார்தி முதலிய நவீனகாலக் கவிஞர்களின் கவிதைகளையும் சிந்தனைகளையும் ஏற்றும் போற்றியும் வந்தவர் என்பதாலும் வேந்தனார் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவரே.

வேந்தனார் போன்ற ஸமத்துத் தமிழ் அறிஞர்களின் வாழ்வும் வாக்கும் இன்றைய தலைமுறையினருக்கு உணர்வையும் செயலுந்தலையும் ஊட்டவல்லன. தமது ஆக்கங்கள் யாவிலும் தமிழ், தமிழர், தமிழ் நாடு என்று இடைவிடாது உணர்ச்சி யோடும் ஆர்வத்தோடும் எடுத்துரைத்த இவர்களை நாம் மறவாது நன்றியுடன் நினைவுக்காக வேண்டும்; இவர்களின் ஆக்கங்களைப் படிப்பதோடு நன்முறையில் மதிப்பீடு செய்தலும் வேண்டும்.

‘சொக்கன்’ எழுதியுள்ள ‘தமிழ்ப் பேரன்பார் வித்துவான் க. வேந்தனார்’ என்ற இந்நால் இவ்வழியில் முனைவோருக்கு உற்சாகத்தினையும் உந்துதலையும் தரல் கூடும். வேந்தனாரின் காலப் பின்னணியில் அவர் பெற்ற கல்வி, அவரின் கவித்துவம், சொற்பொழிவாற்றல், கட்டுரைத் திறன், சமய அறிவு, மனப் பாங்கு என்பன சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் இந்நாலிலே தரப்பட்டுள்ளன.

இது ஓர் ஆராய்ச்சி நூல் அன்று. ‘சொக்கன்’ தமக்குக் கிடைத்த சான்றுகளின் அடிப்படையில் வேந்தனாரின் திறன் களை இயன்ற அளவு மதிப்பீடு செய்ய முனைந்த முனைப்பையே இந்நாலில் நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. எனினும் இத்தகைய தகவல்களும் ஸமத்துத் தமிழியல் வரலாற்றினை அறிந்துகொள்ள ஒரு வகையில் உதவ வல்லனவே. இந்த

வகையில் இந்துால் தமிழியலோடு தொடர்புடையார்க்குப் பயன் பட்டாம்.

வேந்தனரின் பிள்ளைகள் திருவாட்டி கலையரசு சின்னையா, திரு. வே. இளங்கோ, திரு. வே. இளஞ்சேய் ஆகியோர் இந்துஸ்தாலை வெளியிட்டுள்ளனர். தந்தை காலமாகிப் பதினெட்ட்டு ஆண்டுகளான பின்பும் அவர்கள் பெருமையையும் தகைமையையும் மறந்துவிடாது நினைவு கூர்ந்து அவருக்குத் தாம் செய்யும் அன்புக் கடனாக அவர்கள் இந்துவினை வெளிக்கொணர்ந்த மைக்கு அவர்களைப் பாராட்டுகின்றேன்.

பலவித நெருக்கடிகருக்கிடையிலும் தொடர்ந்து எழுத்துக் குறையில் ஈடுபட்டு நூல்களை எழுதி வெளியிடும் 'சொக்க' னுக்கு எனது வாழ்த்துக்கள் உரியன.

திருநெல்வேலி,

யாழ்ப்பாணம்.

21—10—84

வெளியீட்டுரை

ச. சபாரத்தினம் (சுகிபாரதி),
தலைவர், யாழ். இலக்கியவட்டம்

வித்துவான் க. வேந்தனூர் என்ற பெரும் புலவர் நம் ஈழத் தமிழ் மண்ணில் வாழ்ந்ததையும் எமது இன்பத் தமிழுக்கு அவர் ஆற்றிய தொண்டுகளையும் நாம் மெல்ல மறந்து வரும் நாளில், வேந்தனைரை நம்முன் உயிருடன் நடமாடவிட்டு, அப்பெரியாரின் தமிழ்ப் பணிகளை விரித்துவிட்டிருக்கும் 'சொக்கன்' என்ற வித்துவான் க. சொக்கவிங்கம் அவர்களின் பணி, காலத்தின் தேவையறிந்து செய்யப்பட்ட ஒன்றாகும். வித்துவான் வேந்தனூர் மறைந்து பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னாலும் 'தமிழ்ப் பேரன்பர் வித்துவான் க. வேந்தனூர்' நூலினை வெளியீட்டு முடிந்ததில் யாழ். இலக்கியவட்டம் மகிழ்ச்சி அடைகிறது.

காலத்தின் தேவையை உணர்ந்து உழைப்பவர்கள் போற்று தலுக்கு உரியவர்கள்.

'சொக்கன்' அவர்கள் பற்றி நாம் சொல்வது எங்கோ தெரு வில் ஊசி விற்ற கதையாகும். உடல்நலக்குறைவு மற்றும் பல சிரமங்களுக்கிடையிலும் 'சொக்கன்' இப்பெரிய பணியை நிறைவேற்றியுள்ளார். இந்தாலே வெளியீடுவதில் யாழ். இலக்கியவட்டம் பெருமை சொன்கிறது:

அன்னிரின் பணி மேலும் வளர்வதாக.

அறிமுக உரை

வித்துவான் வேந்தனூர் அவர்கள் அமரராகி இன்று பதி ணட்டு ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகில் கால்நாற்றுண்டுக்கட்டு மேலாகத் தமக்கெனத் தனியானபாதை வசூத்து வீறுநடை போட்டவர் வித்துவான் வேந்தனூர். இனி மையும், எனிமையும், உணர்ச்சியும் ஒருங்குசேரத் தனித்தமிழில் பழந்தமிழ் இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக்காட்டி மடைகிறந்த வெள்ளம்போல் சொற்பெருக்காற்றும் சொல்லின் செல்வராக வித்துவான் வேந்தனூர் திகழ்ந்தார். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களையும், சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களையும் எல்லோர்க்கும் புரியக்கூடியதாக எனிய நடையிலே அமைத்து அதன்மூலம் மாணவருலகில் தலைசிறந்த உரையாசிரியராக, நூலாசிரியராக திகழ்ந்தவர் வித்துவான் வேந்தனூர். ‘அம்மாவின் அன்னம்’ நினைத்திடும் குழந்தையாக, காலில்லாத நொண்டியைப் பார்த்துக் கவலையுறும் குழந்தையாக, ‘பாட்டி’யின் அணைப்பில் இன்பம் கானும் குழந்தையாக, ‘அறப்போர்க்கு அறைக்கவும்’ அன்பு வழித் தமிழனுக, ‘கத்தியுடன் ஈட்டி வான் தீட்டிவைத்தே’ கலைத்தேவியைப் பரவும் தமிழ் மறவனுக இன்னும் பலவிதமாகப் பாவலர் உலகில் மட்டுமல்ல, பைந்தமிழ் குழந்தைகள் முதல் பல்விழுந்த பாட்டியர் வரை பரந்துவிரிந்த பண்பார் தமிழ் உலகெங்கும் அறிமுகமானவர் வித்துவான் வேந்தனூர். தொடர இருக்கும் கருத்து மோதல்களை எண்ணித் தயங்காது கருத்தில் குழப்பமின்றித் தம் கருத்தை ஜையம் திரிபு அற இலக்கியச் சான்று கருடன் கற்றேர் முன்வைக்கும் கட்டுரையாசிரியனுகவும் திகழ்ந்தவர் வித்துவான் வேந்தனூர் அவர்கள்.

பண்டிதமணி கணபதிப்பினை அவர்கள் வேந்தனூரில் சோம சுந்தரப் புலவரின் வாரிசைக் காண்பதோடு நின்றுவிடவில்லை. அவர் வேந்தனைரைத் “தனித்தமிழ் வேந்தனூக்” மட்டுமல்ல, “சைவத்தமிழ்ப் பெருவேந்தனாகவும்” காண்கின்றூர். திரு. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் பாரதியின் கவிதைகளில் இல்லாத எனிமையை வேந்தனூரின் கவிதைகளில் கண்டு மகிழ்ச்சின்றூர். வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன் அவர்கள் “சொல்லுக்கு தனி வேந்தனாக” வேந்தனைரைக் காண்கின்றூர். “கண்ணைக் குமாரசவாமிப்புலவருக்குப் பின்னே தமிழ் வரம்பை அழிக்காது பாதுகாத்த ஒரே ஒருவர் இருப்பின் அவரே வேந்தனூர் என்று ஆணையிட்டுக் கூறலாம்” என அமரர் நவாலியூர் சோ. இளமுருகனூர் எண்ணி மகிழ்ந்தார். வேந்தனைரைக் “குழந்தைகளும் குமரர்களும் குதூகவிக்கக் கவிபொழிந்த கொண்டலாக்”க் கண்டார்

அமரர் வித்துவான் சி. ஆறுமுகம் அவர்கள், அமரர் இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் அவர்கள் “பால் காய்ச்சிச் சினி போட்ட பாவலனுக்” வேந்தனுரைக் கண்டு மகிழ்ந்தார், “தமிழ் குழந்த கவிதைப் பூம்பொழில் தந்தான் வேந்தனெனும் தமிழ்வாணன்” எனக்கூறி இதயம் பூரித்தார் திரு. வி. சி. கந்தையா அவர்கள். இவ்விதம் ஈழத் தமிழ்ப் பெரியோர்களும் தமிழகத் தமிழ் அறி ஞர்களும் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பல்வேறு கோணங்களில் வித்துவான் வேந்தனார் அவர்களைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

வித்துவான் வேந்தனார் அமரராகிப் பதினெட்டு ஆண்டுகள் கழிந்தபின் இன்று கடந்த பதினெட்டு ஆண்டுகளில் ஈழத் தமிழ் உலகம் வித்துவான் வேந்தனார் அவர்களை எந்த அளவிற்கு நினைவு கூர்ந்துள்ளது என நோக்கின் அதன் வாயிலாகக் கிடைக்கும் பதில் மகிழ்ச்சிதரக்கூடிய ஒன்றால். தமிழ்ச் சமுதாயத் தில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஒழிக்கவேண்டும், சாதி அமைப்பு முறைகளைத் தகர்க்கவேண்டும், தமிழ் இனம் தன்னைத்தான் இனம் கண்டு தனித்துவத்துடன் வாழவேண்டும் எனவிரும்பி அதற்காகச் சொல்லாலும் செயலாலும் இறுதிவரை உழைத்த ஒரு கவிஞரை, எழுத்தாளை, தமிழ் உணர்வுமிக்க தமிழனை, தமிழ்கூறும் நல் அலகம் நினைவுகூரவேண்டிய அளவிற்கு நினைவுகூரவில்லை என்பது மனவருத்தத்துடன் கருத்திற்கொள்ளப்படவேண்டிய உண்மையே. இதற்குரிய காரணங்களை ஆய்வதற்கு உகந்த களமாக நான் இவ்வறிமுக உரையைக் கருதாமையினால் அதனை இங்கு தவிர்த்துக்கொள்கின்றேன், எனினும் ஓர் உண்மையையும் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். சமூத் தமிழ் உலகில் தமிழ் உணர்வும், தமிழ்ப் பற்றும் உள்ள ஒரு தமிழன் உயிருடன் இருக்கும் வரை வித்துவான் வேந்தனாரின் நினைவு ஈழத் தமிழ் உலகில் நிலைத்து நிற்கும். இதனை மாற்ற எந்தச் சக்தியாலும் இயலாது.

வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள் ஈழத் தமிழ் உலகை விடுபட பிரிந்து பதினெட்டு ஆண்டுகள் கழிந்த பின்பு இன்று “தமிழ்ப் பேரன்பார் வித்துவான் வேந்தனார்” என்ற இந்துஸ்ரீ சொக்கன்’ அவர்கள் எழுதியுள்ளார். வித்துவான் வேந்தனுரை அவர் காலத்தில் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் வேறுபட்ட கோணங்களில் இருந்து எவ்விதம் நோக்கியது என்பதைச் சொக்கன் அவர்கள் தமக்கே உரிய நடையில் அழகாக எடுத்துக்காட்டி யுள்ளார், காலம்தாழ்த்தியேனும் வேந்தனார் பற்றிய இந்தால் வெளியாவதற்கு முதற் காரணமாக இருந்த ‘சொக்கன்’ அவர்கட்கு நன்றி கூறுவதில் பெருமை அடைகின்றேன். ‘சொக்கன்’ அவர்களின் அயரா முயற்சியும் வித்துவான் வேந்தனாரின் புதல்வி

திருமதி கலையரசு சின்னையாவின் பேரார்வமும் இன்று இந்நாலாக உருப்பெற்றன என்றால் அது மிகையாகாது.

வித்துவான் வேந்தனுரை ஈழத் தமிழ் உலகம் மறந்து விடுமோ என்ற அச்சத்தினால் இந்நால் உருவாகவில்லை. அதற்குரிய தேவையும் இருக்கவில்லை. ‘‘தமிழ் வளர்க்கின்றோம்’’ எனக் கூறும் ஒரு சில தமிழ்ப்பெரியவர்கள் வேந்தனுரின் தனித்து வத்தைச் சிறைக்க முற்படலாம். இன்னும் சிலர் இதனைக் கண்டும் காணுதாராய் வாய்பேசாதிருந்திடலாம். ஆனால் உணர்ச்சி யுள்ள எந்த ஒரு தமிழ்மகனும் வேந்தனுரின் தனித்து வத்தை இலகுவில் இனம்கண்டுகொள்வான். கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தினரால் வெளியீடப்படும் ‘‘தமிழ்’’ பாடநூல் களில் இடம்பெற்றுள்ள வேந்தனுரின் பாடல்கள் பற்றிக் குறிப் பிடுவது இங்கு பொருத்தமானது. ஈழத் தமிழ் உலகில் தலை சிறந்த விமர்சகராகத் திகழ்ந்த அமரர் இரசிகமணி கணக் செந்தி நாதன் அவர்கள் வித்துவான் வேந்தனுரின் ‘‘அம்மாவின் அன்பு’’ என்ற கவிதையின் இனிமையில், எளிமையில், கருத்தமைப்பில், சொற்பிரயோகத்தில் மயங்கி வேந்தனுரை ‘‘பாலைக்காய்ச்சி சீனி போடும்’’ பாவலஞக குறிப்பிட்டார். ஆனால் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தினரால் வெளியீடப்பட்ட ‘‘தமிழ்’’ பாடநூலில் இடம்பெற்றுள்ள ‘‘அம்மாவின் அன்பு’’ என்ற இக் கவிதையில் யாரோ சில ‘‘தமிழ்ப் பெரியவர்கள்’’ தங்கள் மனம்போன போக்கில் அடிகளை மாற்றி, சொற்களை மாற்றி, கருத்திணை மாற்றி அக் கவிதையை சிறைத்து அலங்கோலப்படுத்தியுள்ளார்கள். இது இப் பெரியவர்கள் வித்துவான் வேந்தனாருக்குச் செய்யும் துரோகமல்ல, ஈழத் தமிழ் உலகிற்கே செய்யும் துரோகம். வித்து வான் வேந்தனுரின் கவிதையில் மயங்கிய இரசிகமணி அவர்கள் அக் கவிதையின் எந்த அடிகளை வேந்தனாருக்கு அடை மொழியாக பயன்படுத்தினாரோ அந்த அடிகளையே கவிதையில் இருந்து நீக்கி கவிதையை மனம்போனபோக்கில் சிறைத்து மானபங்கம் செய்துள்ளார்கள் ‘‘இத் தமிழ்ப்பெரியவர்கள்’’

‘‘பாலைக் காய்ச்சிச் சீனி போட்டுப்
பருகத் தந்த அம்மா.’’ என்ற வேந்தனுரின் கவிதை அடிகளை,
‘‘பாலுஞ் சோறும் உண்ணத் தந்து
படிக்கச் சொல்லும் அம்மா’’ என்றும்
‘‘காலைத் தாக்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக்
கட்டிக் கொஞ்சம் அம்மா’’ என்ற வேந்தனுரின் கவிதை அடிகளை

“காலும் கையும் கண்ணில் ஒற்றிக்

கட்டிக் கொஞ்சம் அம்மா’’ என்றும் மாற்றியுள்ளார்கள் இத் தமிழ்ப் பெரியவர்கள்.

வெந்தனூரின் மகன் என்ற முறையில் மட்டுமல்ல, தமிழ் உணர்வுள்ள தமிழன் என்ற முறையிலும் இப்பெரியவர்களுக்கு ஒன்றைக் கூறி வைக்க விரும்புகிறேன். வெந்தனூரின் கவிதை கலை அவை எப்படி அமைந்துள்ளனவோ அப்படியே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவற்றை அப்படியே வெந்தனூரின் தனித்துவம் மிலிர் உங்களால் எடுத்துக்கொள்ள முடியாவிட்டால், தயவு கூர்ந்து வேந்தனூரின் கவிதைகளைப் பயன்படுத்தாதீர்கள். வேந்தனூரின் கவிதைகலை உங்களால் முழுதாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாவிட்டால், நீங்களே கவிதை எழுதிக் கொள்ளுங்கள். அவற்றை உங்கள் பெயர்களிலேயே வெளியிடுங்கள். உங்கள் எண்ணத்தில் கவிதையெனத் தோன்றுவதை யெல்லாம் வேந்தனூரின் பெயரில் கவிதையாக வெளியிட நீங்கள் நினைப்பது ஈழத்தமிழ் உலகையே ஏமாற்றுவதாகும்.

இவ்விதம் ஒரு கவிஞரின் கவிதைகளைச் சிறைத்தது அவற்றை அக்கவிஞரின் பெயரிலேயே வெளியிட்ட இப்பெரியவர்களில் ஒரு சிலர் இவ்விதமான மாற்றங்கள் வேந்தனூரின் கவிதைக்கு மெருகூட்டுகின்றன எனக் கூறுவதும், இவ்விதமான மாற்றங்கள் பத்து வருடங்களின் பின் இன்றுதான் ஒரு சிலரால் அவதானிக்கப் பட்டுள்ளனவாதவில் சட்ட நடவடிக்கை எடுப்பினும் இம் மாற்றங்களை மீளப் பெறச் செய்யமுடியாது, எனக் கூறுவதும் வேதனை தருவது மட்டுமல்ல வேடிக்கையானதும் கூட. அமரராகிவிட்ட வித்துவான் வேந்தனூரின் கவிதைகளுக்கு மெருகூட்ட இவர்கள் யார்? பத்து வருடங்கள் என்ன பலரூறு வருடங்கள் சென்றாலும் வேந்தனூரின் கவித்துவத்தையும், தனித்துவத்தையும் சிறைக்க முயன்றவர்களைத் தமிழ்ச் சமுதாயம் மட்டுமல்ல ‘தமிழ்ச் சட்டமும்’ மன்னிக்க மாட்டாது. தங்கள் ஆக்கங்களை இன்னென்றுவரின் பெயரில் — அதுவும் அமரராகிவிட்ட ஒருவரின் பெயரில் — வெளியிடுவது தமிழ்ச் சமுதாயத்தால் மட்டுமல்ல உலகில் எந்த ஒரு சமுதாயத்தாலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத செயல் என்பதை இத் தமிழ்ப் பெரியவர்கள் உணராமை வேதனைக்குரியதே. இத் தமிழ்ப் பெரியவர்களிடம் இறுதியாக ஒரு வேண்டுகோள்! வேந்தனூரின் ஆக்கங்களை அப்படியே எவ்வித மாற்றமுமின்றிப் பயன்படுத்துங்கள். இன்றேல் தயவு கூர்ந்து வேந்தனுரை மறந்து விடுங்கள்.

வித்துவான் வேந்தனூர் அவர்களின் ஆக்கங்கள் பற்றிய தொகுப்பொன்றும் இந்நூலுடன் இணக்கப்பட்டுள்ளது. இது வித்துவான் வேந்தனூரின் ஆக்கங்களில் பலவற்றை உள்ளடக்கி யிருப்பினும் நிறைவு பெற்ற ஒரு தொகுப்பாக அமையவில்லை என்பதை கருத்தில் கொள்ளல் வேண்டும். வித்துவான் வேந்தனூர் அவர்கள் கல்லூரி ஆண்டிதழ்களில் குறிப்பாக யாழ்ப் பாணம் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியின் ஆண்டிதழ்களில் ஏழுதிய கட்டுரைகள் கவிதைகள் பற்றிய தகவல்கள் இத் தொகுப்பில் இடம் பெறவில்லை. அத்துடன் வேறு சில ஆக்கங்கள் பற்றியும் தெளிவான நிலை தோன்றுமையால் அவையும் இத் தொகுப்பில் சேர்க்கப்படவில்லை. எனினும் இத் தொகுப்பு வித்துவான் வேந்தனூர் பற்றி அறிய ஆவல்கொண்டோர்க்கு உறுதுணையாக அமையும் எனில் அது யிகையாகா.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்களின் அனிந்துரை இந்நாலினை மேலும் மெருங்கூட்டுகின்றது. குறுகிய காலத்தில் இவ் அனிந்துரையினை வழங்கிய பேராசிரியர் அவர்கட்கு வித்துவான் வேந்தனூரின் குடும்பத்தினர் சார்பில் நன்றி கூறக் கடமைப் பட்டுள்ளேன். குறுகிய காலத்தில் இந்நாலினை அழகுற அச்சிட்டு உதவிய ஸ்ரீ காந்தா அச்சகத்தினர்க்கும் என்னந்றி உரியது:

வேந்தனூர் இளங்கோ

ஆசிரியர் உரை

க.: சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்)

1982ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதத்தில் 'மகாகவி பாரதியரும் வித்துவான் க. வேந்தனுரும்' என்ற தலையங்கத்திலே 'தினசரன்' வாரமஞ்சரியில் தொடர் கட்டுரை ஒன்று எழுதினேன். ஐம்பதுகளிலேயே பாரதியாரை இனங்கண்டு அவரின் புது மைக் கருத்துக்களை வரவேற்றுப் பேசியும் எழுதியும் வந்த வகையில் ஈழத்துத் தமிழ்ப் பண்டிதர்ப் பரம்பரையிலே வேந்தனார் புதுமையானவராகவே எனக்குத் தோற்றினார். ஏனெனில் பாரதியை உயர்ந்த கவிஞராகப் போற்றுவதற்கு அன்றைய மரபுவழித் தமிழறிஞர்கள் பலரும் தயங்கினார் என்பதை நான் அறிந்திருந்தேன்.

1948ஆம் ஆண்டிலே பரமேசுவரக் கல்லூரியினரின் ஆதரவிலே திருநெல்வேலியிலே தொடங்கப் பெற்ற பண்டிதர் வகுப்பில் வேந்தனார் அவர்களிடம் சிறிது காலம் கற்கும் வாய்ப்புப் பெற்றவன் நான். நாற்புதூகளிலிருந்து அவர் இவங்கைப் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் எழுதிவந்த கவிஞரைகளைத் தவறாக வாசித்தும் வந்தேன். அவரின் சொற்பொழிவுகள் பலவற்றை ஆர்வத் தோடு செவிமடுத்த அனுபவமும் உண்டு. இவற்றில் என் மனத் திரையிலே உருவான இத் தமிழறிஞர் பற்றி விரிவாக ஒரு மதிப்பீட்டு நூல் எழுதல் வேண்டும் என்ற விருப்பம் நெடுநாளாய் இருந்து வந்தது. அந்த விருப்பத்தின் முன்னேடு முயற்சியே 'தினகர்'னுக்கு நான் எழுதிய தொடர் கட்டுரை.

இக் கட்டுரை பற்றி வேந்தனாரின் மகளாரான திருவாட்டி கலையரசி சின்னையா அவர்களுடன் உரையாடியபொழுது எனது விருப்பம் பற்றியும் அவருக்கு எடுத்துரைத்தேன். அவர் அதனை வரவேற்றதோடு அவ்வாறு நான் எழுதும் நூலைத் தாழும் தம் தம்பியாரும் வெளியிடுவதாகவும் வாக்களித்தார். இவ் வாக்குறுதியின் அடித்தளத்தில் எனது நூலாக்க முயற்சியைத் தொடங்கினேன்.

வேந்தனாரின் 'கவிஞரைப் பூம்பொழில்' 'யாழிப்பாணத்துத் திருநல்லார்த் திருப்பள்ளியெழுச்சியும் குயிற்பத்தும்' என்ற இரண்டுமே நூல் வடிவில் வெளிவந்தவை. அவரின் ஆக்கங்களை மதிப்பீடு செய்ய அவர் எழுதிய க. பொ. த. ப. (சா / த)ப் பாட வழிகாட்டி நூல்கள் உதவப்போவதில்லை. எனவே, அவர்

காலத்துக்குக் காலம் பத்திரிகைகளுக்கும் சஞ்சிகைகளுக்கும் எழுதிய கவிதைகள் கட்டுரைகள் என்பவற்றையும், கையெழுத் துப் பிரதிகளாகவோ தட்டச்சுப் பிரதிகளாகவோ உள்ள வற்றையும் தொகுத்து ஆராய் வேண்டிய நிலை உண்டாயிற்று. இவ் வேளையில் 'மகன்(ள) தந்தைக்காற்றும் உதவி'யாசத் திரு வாட்டி கலையரசி வேந்தனார் முன் வந்து தம் தந்தையாளின் ஆக்கங்களைப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் முதலியவற்றிலிருந்து தொகுத்தும் வகுத்தும் ஒழுங்குபடுத்தி என்னிடம் கையளித் தமையால் எனது வேலை எளிதாயிற்று. அவர் தந்தவற்றின் ஆடிப்படையிலேயே எனது கட்டுரை நூலான 'தமிழ்ப் பேரன் பார், வித்துவான் க. வேந்தனார்' உருவாயிற்று. இதனை எழுதத் தொடங்கியது ஒராண்டுக்கு முன்னராயினும் சென்ற ஆவணி மாதத்திலேயே நிறைவு பெற்றது. நிறைவு பெற்ற கையோடு திருவாட்டி கலையரசி சின்னையா, அவர் தமிழி திரு. இனங்கோ ஆகியோரின் ஆக்கமும் ஊக்கமும் நூலை வெளிவரச் செய்து விட்டன. இவர்கள் இருவருக்கும் எனது உள்ங்களிந்த நன்றியை மகிழ்வுடன் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இந்நால் எனது சிற்றறிவின் அளவுக்குள் அமைந்த ஒரு மதிப்பீட்டு நால். எனக்குக் கிடைத்த சான்றுகளை வைத்துக் கொண்டு நடுநிலை நின்று எழுத முயன்றுள்ளேன். வேந்தனு ரைத் தூக்கவேண்டும் என்ற வேட்கை மிகுதியால் மற்றவரைத் தாக்க நான் முனையவில்லை. நான் எடுத்துக்கொண்ட காலப் பின்னணியை விளக்க முற்படும்பொழுது சில கசப்பான உண்மைகளையும் எடுத்துக் காட்ட வேண்டிய இன்றியமையா நிலை எனக்கு ஏற்பட்டது. இதனால் சிற்சில இடங்களிலே கூறப்படும் கருத்துக்கள், சிலருக்கு முகக்கூழிப்பை ஏற்படுத் தினால் அதற்காக அவர்கள் என்னை மன்னிக்குமாறு வேண்டு கின்றேன். வேந்தனுரின் தொடர்பான ஆவணங்கள் பல வற்றையும் தொகுத்து நோக்கும்பொழுது, தமிழ்நிருர் உலகிலே அவர் பிரச்சினைக்குரிய ஒருவராகவே இருந்துள்ளார் என்ற முடிவிற்கே வரக்கூடியதாய் உள்ளது. எனவே அப் பிரச்சினைகளை எடுத்துக் காட்ட நான் தவறுவேண்டியின் வேந்தனுரின் ஆளுமைக்கு ஊறு விளைவித்த குற்றத்திற்கு நான் உள்ளாக நேரும். எனவே எனக்குச் சரி என்று கண்டவற்றைக் கரவாது, மனச் சான்றிற்குப் பொய்யாது எழுதியுள்ளேன். நடுவுநிலை நின்று நோக்குவார் இதனை விளங்கிக் கொள்வர்.

இன்று தமிழியல் தொடர்பான பல ஆய்வுகள் மேற் கொள்ளப்படுகின்றன. தமிழ் மொழிக்குத் தொண்டாற்றிய அறிஞர்களின் பணிகள் ஆய்வுக்குள்ளார்க்கப்படுகின்றன. பல்

கலைக்கழக மட்டத்திலும் இத்தகைய ஆய்வுகள் மேற்கொள் ளப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் இவ்வாய்வுக்களத்தி னுள் வேந்தனார் போன்ற ஒரு சில நல்லறிஞர் இடம்பெறுது போகின்றமை கவலைக்குரியதாகும். வேந்தனாரின் பல்வேறு வகைப்பட்ட அக்கப் பணிகளையும் ஓரளவு இந் நூலின் மூலம் அறிமுகம் செய்து வைப்பதால் எதிர்காலத்தில் தமிழியல் ஆய்வாளர் ஏவராவது அவர் பற்றியும் அவர்காலத் தமிழியல் வரலாறு பற்றியும் மேலும் ஆய்வினை மேற்கொள்ளத் தூண்டு தல் பெறலாம் என்ற நோக்கமும் இந்நூலை எழுதுமாறு என்னைத் தூண்டியது.

இலக்கியப் பணியிற் பல்லாண்டுகள் ஈடுபட்டு வரும் யாழ். இலக்கிய வட்டம் இந் நூலை வெளியிடுகிறது. அதன் செயற் குமுலினருக்கு என் அன்புகளிந்த நன்றிகள் உரியன்.

இந் நாலுக்குச் சிறந்ததோர் அணிந்துரை வழங்கிய என் மதிப்பிற்கும் அன்பிற்கும் உரிய பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்களுக்கும் அழகாக அச்சிட்டு உதவிய ஸ்ரீகாந்தா அச்சகத்தினருக்கும் எனது உள்ளார்ந்த நன்றியினை உரித்தாக்குகின்றேன்.

“வாணி”

நாயன்மார்கட்டு.

யாழ்ப்பாணம்,

27 — 10 — 84;

பொருளடக்கம்

1.	வேந்தனூர் காலத்துக் கல்விப் பிள்ளை	1
2.	வேந்தனூரின் வாழ்க்கைப் பாதையில்.....	9
3.	புதுநூல் புணையும் புலவன்	14
4.	வேந்தனூரின் ‘காவிய’ங்கள்	28
5.	கட்டுரையாசிரியர் வேந்தனூர்	38
6.	சித்தாந்த சிரோமணி வேந்தனூர்	53
7.	செல்லும் சொல் வல்லார் வேந்தனூர்	64
8.	உணர்வினில் வல்லார் வேந்தனூர்	73

தமிழ்ப் பேரன்பார் வித்துவான்

க. வெந்தனூர்

செந்தமிழின் உயிர்முச்சுத் தீம்புலவர்
திறம்ஜூய்ந்து பேசும் செந்நா
கந்தனரூட் கேங்கிநிதம் கலியாடும்
பேரன்புக் கருளை நெஞ்சும்
கந்தரநல் லெறிலுருவம் தோன்றியநாட்
யேர்வினிலே தோய்ந்த அங்கு
பந்தமுள் நாகேந்தரம் பிள்ளையன்ற
பாவலனும் வேந்தன்சீர் பரவுவோமே.

தில்லைச்சிவன் (மல்லிகை 15—10—66)

1

வெந்தனூர் காலத்துக் கல்விப் பின்னணி

1917ஆம் ஆண்டு உலக வரலாற்றிலே மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். அந்த ஆண்டிலேதான் உருசியாவிலே பெரும் புரட்சி ஒன்று தோன்றியது.

குடிமக்கள் சொன்னபடி குடிவாழ்வு
மேன்மையுறக் குடிமை நீதி
“கடியொன்றில் எழுந்ததுபார், குடியரசென்(ரு)’’
உலகறியக் கூறிவிட்டார்
“அடிமைக்குத் தளையில்லை யாரு மிப்போ(து)
அடிமைஇல்லை அறிக்” என்றார்
இடிபட்ட சுவர்போலக் கலிவீழ்ந்தான்
சிருதயகம் எழுக மாதோ

என்று இப் புரட்சிக்கு வாழ்த்துக்கூறி மகாகவி பாரதி பாட்டிசைத்தார்

இதனைத் தொடர்ந்து உலகமெங்கும் புரட்சிப் போராட்டங்கள் நிகழப்போகின்றன என்றும் எல்லாரும் சமம் என்பது உறுதியாகும் என்றும் ‘ஸ்வாரும் ஏற்பாரும்’ இல்லாத சமத்துவ சமுதாயம் உருவாகும் என்றும் பாரதி உள்ளிட்ட பலரும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்தனர். ஆனால் இந்த எதிர்பார்ப்பு இன்றும் நிறைவேருது எட்டியே சென்றுகொண்டிருக்கிறது என்றால் அன்றைய நிலைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுவதில்லை.

பிரித்தானியாவின் ஆதிக்கக் கரங்கள் பூதாகாரமாய் வளர்ந்து உலகின் பெரும் பகுதியைத் தன்னுள்ளே இறுக்கி வைத்திருந்த காலம் அது, பரதகண்டமாகிய இந்தியாவும் அதன் அயல் நாடான இலங்கையும் மேற்குறித்த பேரரசின் விரல்களினிடையே புழுக்கள்போல நசிந்துகொண்டிருந்தன. இந்தியா தனது ‘புழுத்தன்மை’யிலிருந்து விடுபடப் பொங்கி எழுந்து போராடிக் கொண்டிருந்தது. இலங்கையோ பேரரசின் விரல்களுக்கு நோவெடுக்குமோ என்ற ‘தார்மிகக் கருணை’ யோடு அவற்றைத் தடவிவிடும் பணியிலேயே பெருமளவு ஈடு பட்டிருந்தது! பெருந்தோட்டப் பயிர்க்கெய்கையாலும் ஆங்கில மொழிக் கல்வியாலும் உருவான மத்தியதர வகுப்பாரிடையே— ஒரு சிலரிடையே—மட்டும் சற்று வீழிப்புணர்வு காணப்பட்டது. அரசின் சார்பினராய் அது வழங்கிய பட்டம் பதவிகளில் ஆல் மந்தும் இறுமாந்தும் விளங்கியோரே பெரும்பான்மையினர்.

1915 ஆம் ஆண்டு இலங்கையிலே இடம்பெற்ற சிங்கள மூஸ்லிம் இனக் கலவரத்தை அடுத்து, சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் இலங்கைச் சட்ட நிருபணசபையில் நிகழ்த்திய உரையின்மூலம் (11-08-1915) அக்கால இலங்கை மக்களின் மனப்போக்கினை ஓரளவு அறிந்து கொள்ளலாம்.

“இன்று நான் அறிந்தவரையில் இலங்கையிலே பிரித்தானிய அரசின் மகோன்னத்தையும் மாண்பினையும் அறிந்து கொள்ளாத அளவிற்குக் குருடராய் இருந்துகொண்டு அதற்கு எதிராக மக்களைத் தூண்டிவிடும் வகையில் பேசியும் ஏழுதியும் வருபவராக ஒருவரே உள்ளார்; ஆனால் சிங்களமக்களோ அவரைத் தம்மவர் இல்லை என்று புறக்கணித்து அவர் வாயைத் திறந்தபொழுதெல்லாம் உணர்ச்சியால் தூண்டப்படுவதற்குப் பதிலாய் ஏதோ தீட்டுப்பட்டவர்கள் போல அருவருத்தனர்; அவர் சொல்வதைக் கேட்க மறுத்தனர்; அவரில் வெறுப்புக் கொண்டனர். கணிப்பில்லாத தீர்க்கதறிசியெனவே அவரைக் கருதினர். நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே இந்த நாட்டு மண்ணைத் துறந்து அவர் தமது சுவை நிறைந்த இயல்புகளை அந்திய நாடொன்றிலே வீணுக்கச் செய்துவிட்டனர்.”

இனக் கலவரமும் இராணுவச் சட்டமும் 1915— பக். 188

இங்குக் குறிக்கப்பட்ட ‘கணிப்பில்லாத தீர்க்கதறிசி’ யார் என்பது எமது ஆராய்ச்சிக்கு அப்பாறப்பட்டது. இந்தப் பந்தி யிலே குறிப்பிடப்பட்ட ‘சிங்களமக்கள்’ என்ற சொல் பெரும் பான்மை கருதிக் கூறப்பட்டதாகலாம்! பொதுவில் அன்று இலங்கை மக்கள் சுதந்திர வேட்கையைப் பெருது அந்திய ஆட்சி

யிலே பெருமளவு நிறைவு கண்டனர் என்பது மறுக்கொண்ட உண்மையாகும். இவங்கை சுதந்திரம் அடைந்தபின்னரும் நெருக்கடிகள் ஏற்படும்பொழுதெல்லாம் “வெள்ளைக்காரன் இன்றிருந்தால் இப்படி எல்லாம் நிகழுமா?” என்று சப்புக்கொட்டும் பழையை வாதிகளை அவ்வப்போது நாம் தரிசிக்கிறோம் என்றால், இருபதுகளில் நிலைமை எவ்வாறு இருந்திருக்கும் என்பதை விளங்கிக்கொள்ள நாம் அதிக தூரம் செல்லவேண்டிய தில்லை அல்லவா?

எனினும் ஆங்கில மொழிமூலம் கல்விபெற்ற இளைஞர் சிலர் இந்திய சுதந்திரப் போரின் போக்கினாலே கவரப்பட்டுத் தேசிய சமூகப் பணிகளிலே ஈடுபட்டதும் உண்டு. எனினும் இவர்கள் பொதுமக்களிலும் தாம் மேலானவர் என்ற உயர்வுச் சிக்கலை (Superiority Complex) வளர்த்துக்கொள்ளவும் ஆங்கிலக் கல்வியே வழிவகுத்தமையால் அவர்களுக்கும் பொது மக்களுக்குமிடையே பெரியதொரு இடைவெளி இணைக்கமுடியாத அளவிற்கு விரிந்து கிடந்தது. எனவே எந்த முற்போக்குக் கருத்தும் பொதுமக்களியக்கமாக வளர அன்று வாய்ப்பு இருக்கவில்லை. தலைமையிலும் வழிகாட்டவிலும் ‘மேன்மக்கள்’ காட்டிய கரிசனை செயற்படுவதில் இல்லாமையே எம்முறை அன்று பீடித்திருந்த பெருவியாதி!

1869இல் பொதுக் கல்விக்குத் (Public Instruction) திணைக்களம் அமைக்கப்பட்டது. இவங்கையின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு எடுக்கப்பட்ட முன்னேடு முயற்சி இது எனவாம். அரசின் நிதியுதவி பெற்றுத் தனியாரும் சமய நிறுவனங்களும் பாடசாலைகளை நடத்தும் வாய்ப்பு உண்டாயிற்று. அரசும் தனது நேரடி மேற்பார்வையிலே சில பாடசாலைகளை நிறுவி நடத்தியது.

போர்த்துக்கீசரதும் ஒல்லாந்தரதும் காலங்களிலே சில பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டமைக்குச் சான்றுகள் கிடைத்தபோது ஆம், பரந்த அடிப்படையிலே பொதுக்கல்வி வழங்க ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தவகையிலே பிரித்தானிய அரசின் நடவடிக்கை குறித்துக் காட்டவேண்டிய ஒன்றே. பிரிவேனைகளிலும் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் என்ன, எழுத்து, சமயம் என்பவற்றை வசதியும் வாய்ப்பும் படைத்த ஒரு சிலரே கற்ற பழைய நிலை மாறிக் கல்வி பரவலாகப் பலரும் கற்கக் கிடைத்தமை பிரித்தானியர் ஆட்சியிலேயே. கல்விக்கு முன்னரிலும் விரிவான பல பாடங்கள் கொண்ட பாடத்திட்டம் வகுக்கப்பட்டது: படிப்படியாகக் குறித்த வயதுவரை கட்டாயக் கல்வி என்ற நிலையும் உருவாயிற்று.

எனினும் கல்வி கற்க முன்வந்த மாணவர் அனைவர்க்கும் ஒரேவகையான கல்வி வழங்கப்படவில்லை. உத்தியோக வாய்ப் புக்களையும் பட்டம் பதவிகளையும் பெற்றுத்தரக்கூடிய கல்வி யாய் அன்று ஆங்கிலமொழிமூலக் கல்வியே பயன்பட்டது. அத ணைப் பெறுவதற்கு ஈடாகப் பணம் செலுத்தவேண்டியிருந்தது. எனவே பண வசதி படைத்தோர், ஆட்சியாளரின் செல்லப் பிள்ளைகளாய் விளங்கியோர் மட்டுமே தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கிலக் கல்வியை வழங்கினர்; இதனால் தமது பரம்பரை என்றும் மேல் நிலையிலேயே விளங்கப் பலமான அத்திவாரம் அமைத்தனர்.

எஞ்சிய ஏழை மக்ஞக்கு இலவசமாகப் பெறக்கூடியதாய் இருந்தது தாய்மொழிக் கல்வியே. (இது கூடத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பரம்பரைக்குக் கிடைக்கச் சமூக நடைமுறைகள் தடையாயிருந்தன என்பது தனிக் கதை) அரசு உத்தியோகங்கள், வைத்தியர் (ஆங்கில), நியாயவாதி, பொறியியலாளர் முதலிய பணவருவாய்த் தொழில்கள் இவர்களுக்கு எட்டாக் கணகள்! தாய்மொழிக் கல்வியால் கிடைக்கக்கூடிய மிக்குயர்ந்த உத்தியோகம் ஆசிரியமாகவே அந்நாளில் இருந்து வந்தது.

சி. டபிள்யூ. டபிள்யூ. கன்னங்கரா அவர்கள் (கல்வி யமைச்சர்) இலவசக் கல்வியை அறிமுகம் செய்யும்வரை கல்வி கற்றேரிடையே ஆங்கிலமொழி கற்ற உயர் வகுப்பு, தாய்மொழி கற்ற தாழ் வகுப்பு என இரு வேறு வகுப்புக்கள் நிலவின. இவ்வேறுபாட்டினால் விளைந்த பயன் மிகப் பாரதூர மானது. கல்வியிலே திறமைக்கும் ஆர்வத்திற்கும் மதிப்பளிக்கப்படவில்லை. பதிலாகப் பொருளாதார மேம்பாடே உயர் கல்வித் தகைமையை நிருணயித்தது. 1948 இல் இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்து 1951 இல் தாய்மொழி மூலக் கல்வி அறி முகமாகி 1961 இல் பல்கலைக்கழகக் கல்வியும் (கலைத்துறை) தாய்மொழி வாயிலாக வழங்கும் நிலை உருவாகும் வரையில் ஆங்கிலத்தின் செல்வாக்கை அதைக்கவும் கூடவில்லை.

ஆட்சி மொழியாசிய ஆங்கிலத்தைக் கற்காதவர்கள் வேறு எதைத்தான் கற்றாலும் பயனில்லை என்று கருதப்பட்டது. அரசோடு தொடர்புகொள்ள வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களிலே (ஒரு விண்ணப்பப் படிவம் நிரப்புவதாயினும் சரி) தாய்மொழி கற்றேர் ஆங்கிலம் கற்றவரின் உதவியையே நாடல்வேண்டும். இவரின் அறிவுத்திறம் அவ்வேளைகளிலே செல்லாக்காகதான். ஆங்கிலம் கற்ற மேல் மட்டத்தினருக்கு முன்பு தாய்மொழி கற்றவரும் கல்வியறிவே இல்லாத பாரமரும் ஒரே நிலையிலே

தான் கணிக்கப்பட்டனர் : தாய்மொழி கற்றோர் ‘அறிவுகறைந் தவர்கள், உலகம் தெரியாதவர்கள், ஓடுங்கிய மனப்பான்மை படைத்தவர்கள்’ என்று கருதப்பட்டுத் தாழ்வுற்றனர்.

ஆங்கில பாடசாலைகளிலே எல்லாப் பாடங்களும், ஆங்கில மொழியுலமே கற்பிக்கப்பட்டன : அங்குத் தாய்மொழிக் குப் பெரும்பாலும் இடம் இல்லை : கீழ் வகுப்புகளில் மட்டுமே தாய்மொழியை ஒரு பாடமாகக் கற்பிப்பதுண்டு. உயர் வகுப்புக்களிலே கேம்பிரிஜ் பல்கலைக் கழக, வண்டன் பல்கலைக் கழகப் பரிட்சைகளுக்குத் தோற்றுவோர் தாய் மொழியையும் ஆங்கிலத்தினுடைய நிலை இருந்தது. சமய பாடத் தையோ தமிழ்யோ கீழ்வகுப்புக்களிலே கற்பிக்க என்று தமிழ் கற்றோர் ஒருவர் இருவரை நியமிப்பது வழக்கம். அவர் ‘தமிழ்ப் பண்டிதர்’ எனப்படுவார். ஆங்கில பாடசாலைகளிலே இவரின் நிலை பரிதாபத்திற்கு உரியதாகவே இருந்தது. இலங்கையில் மட்டுமன்றித் தமிழ் நாட்டிலும் தமிழாசிரியர் நிலை இதுதான். கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் மாணவரிடையே அடைந்த அவலங்களை ராஜம் ஜயரின் ‘கமலாம்பாள் சரித்திரம்’ நன்கு எடுத்துக் காட்டுவதாகும்.

ஒரு காலத்தில் உபாத்தியாயர், சட்டநம்பியார் என்ற பெயர்கள் கிராமப்புறங்களிலே மிக்க மதிப்புப் பெற்றவையாய் விளங்கின. ஆசிரியர்களைக் கிராம மக்கள் இப்பெயர்களாலேயே அழைத்தனர். கற்பித்தலோடு கிராம சமூகங்களுக்கு வழி காட்டிகளாயும், ஆலோசகர்களாயும் அக்காலத்தில் ஆசிரியர்கள் விளங்கினர். கிராமவாசியின் நோக்கிலே உபாத்தியாயர் ‘எல்லாம் தெரிந்தவர்’, ‘எல்லாரதும் வணக்கத்துக்கும் உரிய வர்’. (‘உபாத்தியாயர்’ (உப+அத்தியாயர்) திரிந்து பேச்சு வழக்கில் ‘வாத்தியார்’ ஆயிற்று. சட்டநம்பியார் திரிந்து ‘சட்டம்பியார்’ ஆயிற்று.)

பொதுக்கல்வி அறிமுகமாகி ஆங்கில தமிழ்ப் பாடசாலைகள் என்ற இரு பிரிவுகள் உருவான பொழுது தமிழாசிரியரை அழைப்பதற்கான கேலிப் பெயர்களாய் வாத்தியார், சட்டம் பியார் என்பன உருக்கொண்டன. தாய் மொழியான தமிழ் மொழியின் வீழ்ச்சிக்கு மட்டுமன்றித் தமிழ்க் கல்வியின் வீழ்ச்சிக்கும் இந்தப் பெயர்கள் அடையாளச் சின்னங்களாயின ; இன்றும் நினைவுச் சின்னங்களாக எஞ்சிநிற்கின்றன.

இத்தகையதொரு சூழ்நிலையிலே பெரும்பாலான தமிழாசிரியர்கள் தாழ்வுச் சிக்கல் (Inferiority Complex) மிக்கவர் களானது இயல்பே : “தமிழாசிரியர்களாய் ஆனது எமது முன்

வினைப் பயனே’ என்று உள்ளார்ந்த வருத்தத்தோடு இவர்கள் உலாவி வரலாயினர். விரல்விட்டு எண்ணக் கூடிய சிலர் தமது நடுத்தர வயதுப் பராயத்திலும் அயராது முயன்று ஆங்கிலங்கற்று ஸண்டன் பல்கலைக் கழகப் பரிட்சைகளுக்குத் தோற்றிச் சித்தியடைந்து பொருளாதார மேன்மை அடைந்ததோடு தமிழாசிரியராய் வாழ்ந்த தமது வாழ்வின் ‘இருண்டகாலத்’ தினை மறந்து தாழும் ஆங்கிலம் கற்றவர்கள் என்ற பெருமிதத் தோடு வாழத் தலைப்பட்டனர்.

இவ்விரு சாராரிலிருந்தும் வேறுபட்டுத் தமிழ் மொழி யையே துறைபோகக் கற்று அதன் இலக்கண இலக்கிய மேன்மைகளை உணர்ந்தவர்களாய், “நாம் தமிழ்ப் பண்டிதர்கள், வித்துவான்கள்” என்று கூறுவதே பெருமை என நெஞ்சு நிமிர்த்தி வாழ்ந்த சிலரையும் இக் காலகட்டத்தில் காணலாம். இவர்களின் காப்புக் கவசமே தமிழ்தான், என்று சொல்லக் கூடிய அளவிற்கு இவர்கள் தமிழ்மயமாய் விளங்கினர்.

‘பழைய வாதிகள்’

‘பாடல்களையும் உரைகளையும் பாடமாக்கிப் பொருத்தம் பொருத்தவீனம் பாராது மீஞ்சுப்பத்தி செய்யவல்ல யந்திரங்கள்’

‘குறுகிய மனப்பான்மை கொண்டோர்’

‘உலகம் இன்னது என்று அறியாதவர்’

‘பல்லுடைக்கும் பழந்தமிழின் காவலர்’

இவ்வாறு இவர்களைப் பழித்த ஆங்கில வாணர்களைக் கண்டு இவர்கள் அஞ்சவும் இல்லை; அவர்களை மதிக்கவும் இல்லை.

‘கறுப்புத் துரைமார்’

‘போலி நாகரிகவாதிகள்’

‘பண்பாடறியாப் பாமரர்’

‘தமிழின் திறமறியாப் பேதையர்’

என்று தம்மைப் பழித்தோரைத் தாழும் பழிக்க இப்பண்டிதர் பரம்பரை தவறியதும் இல்லை.

“தமிழ் மொழி தெய்வ மொழி. தெய்வந் தந்த மொழி: பொருளிலக்கணம் படைத்த மொழி. தமிழின் இலக்கியச் செலவங்கள் ஈடுபோய்ந்தனவே”; என்று இவர்கள் இடைவிடாது

வகுப்பறைகளிலும் பேச்சரங்குகளிலும் எடுத்துரைத்தும் சஞ்சிகைகளில் எழுதியும் தமிழ்ப்பற்றை ஊட்டினர். புதியன் புனைவோரை “மரபறியாதவர், தமிழை முறையாகக் கற்காத மூடர்கள்” என்று சாடினர்; தாம் கற்ற மழந்தமிழ்ச் செய்யுட்போக்கிலே பாடல்களையும் உரைநடைப் பாணியிலே கட்டுரைகளையும் எழுதித் தம் பாண்டித்தியத்தைப் புலப்படுத்தினர்.

இத்தகைய பண்டிதர் பரம்பரையால் விளைந்த நன்மைகள் பல. மொழியனர்வு, இன உணர்வு, மதப்பற்று என்பவற்றைத் தூண்டவல்ல சிந்தனைகள் தோன்றுவும் அவற்றை மக்களிடையே கொண்டு சென்று இயக்க உணர்வையும் செயற்றிறந்ததையும் உண்டாக்கவும் சுமதாயத் தொண்டர்களுக்கு இவர்களால் அருட்சி உண்டான்றும், இந் நன்மைகளுள்ளே குறித்துக் கூறவேண்டிய ஒன்று. ஆங்கிலத்தையும் வடமொழி யாகிய சமஸ்கிருதத்தையும் போற்றி அவற்றின் புகழைப்பாடு அவற்றைக் கரைகடந்த அளவிலே சொற்களாகவும் சிந்தனைகளாகவும் தமிழிலே புகுத்த முற்பட்டவர்களுக்கு இவர்கள் தடைக் கற்களாய் இருந்தனர்; இயன்ற அளவு எல்லாத்துறைகளிலும் தூய தமிழ்ச் சொற்களைக் கையாளவும் இவர்களால் வழி உண்டாயிற்று.

ஆயினும் சிற்சில சந்தர்ப்பங்களிலே இவர்களின் தற்காப்புணர்வு தேவைக்கும் அதிகமாகச் சென்றமையையும் நாம் மறுத்தல் இயலாது. புதிய இலக்கிய வடிவங்களான சிறுகதை, நவீனம் என்பவற்றை இவர்கள் இலக்கியங்களாய் ஏற்றுக் கொள்ளாது முரணியதும் உண்டு. பாரதி முதலான புதுமை வேட்கை நிறைந்தோது கருத்துக்களின் தீவிரத்தினை அவற்றின் தீவிரத்திற்காக மட்டுமன்றி எளிமைக்காகவும் இவர்கள் கண்டித்ததும் உண்டு. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் இவர்கள் புதிய சிந்தனையாளர்களின் கேள்க்கும், எதிர்ப்புக்கும் இலக்காகத் தவறவில்லை; சுருங்கச் சொன்னால் பண்டித வர்க்கத் தின் தமிழ்ப் பற்றையும், தமிழனர்வையும் போற்றும் அதே அளவிற்கு அவர்களின் பழையமைப்பேணும் போக்கினையும் காலத் தோடு ஒட்டிச் செல்ல முடியாமையையும் ஏற்கவோ போற்றவோ இன்றைய தலைமுறையினர் ஆயத்தமாயில்லை. அன்றைய தலைமுறையினரும் இதற்கு விதிவிலக்கானவர் என்று கூறுவது வரலாற்றைப் புரட்ட முற்படும் முயற்சியாகவே இருக்கும்;

இத்தகையதொகு காலச் சூழ்நிலையிலே 1918 ஆம் ஆண்டு தோன்றியவரே வித்துவான், சைவப் புலவர், தமிழ்ப் பேரன்பர் சித்தாந்த சிரோமணி, ஆகிய பட்டங்கள் பெற்ற வேந்தனர்.

அவர் தமிழின் மரபுகளையும் போக்குகளையும் நன்குணர்ந்த பண்டித வர்க்கத்தின் மன நிலையைத்தான் கொண்டிருப்பார் என்று நினைத்தால் அது தவறாகும். தாமாகவே தமிழைக் கற்று அதன் பழந்தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களில் தோய்ந்தும் சமயத்தில் ஆழமான அறிவைப் பெற்றும் இருந்தும் இவற்றின் மூலம் ஒரு குறுகிய வட்டத்துள்ளே தம்மைச் சுருட்டிக் கொண்டு அவர் வாழவில்லை.

வீறுகொண்ட கவித்துவமும், பாரதி, பாரதிதாசன், கவி மனி முதலிய கவிவாணர்களை நயக்கும் பரந்த உள்ளமும் வாய்க்கப் பெற்று, ஈழத்துப் பண்டிதர்ப் பரம்பரையின் புதிய வோர் திசைகாட்டியாய் அவர் மறுமலர்ச்சி பெற்றார்.

வேறு வகையிலே சொல்வதானால் தமிழ்ப் பண்டிதர்ப் பரம்பரையின் கடைசிக் கொழுந்தாய்த் தோன்றிப் புதுமை வேட்கும் புதிய பண்டிதர்ப் பரம்பரை ஒன்றிற்கு நிழல் தரும் தருவாய் வேந்தனார் மாறினார் என்பதே பொருத்தமாகும். இவ்வுண்மையைப் பல கோணங்களினின்றும் மதிப்பீடு செய்வதே இக்கட்டுரை நூலில் எழுதுவதன் முதன்மையான நோக்கம்.

வேந்தனாரின் கவித்துவம், கட்டுரைத் திறன், சொற் பொழிவாற்றல், ஆசிரியத் தகைமை இவை யாவுக்கும் அடித்தளமாய் அமைந்த இவர்தம் தமிழ்ப்பற்று என்பவற்றை நோக்க முற்படுமுன் இவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சுருக்க மாக அடுத்த இயலிலே சிறிது நோக்குவோம்.

நெஞ்சில் துணிவும் நிலதிரியாப் பண்பாடும்
அஞ்சிப் பக்காயும் ஆண்மையும் — விஞ்சிடவாழ்
தக்கோனும் வேந்தனது தண்ணியார் தாள்களிற்
புக்கே பளிபுரிவோம் போந்து.

நகுல. கணேசன் (நாவலன் 22—09—66)

2

வேந்தனுரின் வாழ்க்கைப் பாதையில்....

முன்பு கடலாற் பிரிந்திருந்து இன்று யாழ்ப்பாண நகரத் தோடு பாலமிட்டு இனைக்கப்பட்டுள்ள வேலனையே வேந்தனுரின் தாயகம். கனகசபை அவரின் தந்தையார். தையல் முத்து அவரின் தாயார். பிறந்த நாள் 5—11—1918. பெற்றேருக்கு ஏகபுத்திரராண அவரின் பதிவுப் பெயர் நாகேந்திரம் பிள்ளை என்பது. தாம் கற்ற தமிழிலே தணியாப் பற்றும் தனித் தமிழ் ஆர்வமும் பூண்டுவளர்ந்த இச் சிறுவர், பண்டிதர் இளமுருகனுரின் அறிவுரையினை ஏற்றுத் தமது பதினாலுவது வயதிலே தம் பெயரை ‘வேந்தனுர்’ என மாற்றிக்கொண்டார். தொல்காப்பியத்தில் இந்திரனுக்கு வழங்கிய தமிழ்ப் பெயர் ‘வேந்தன்’ என்பது. எனவே தம் பெயரிலுள்ள இந்திரனுக்கு இணயான ‘வேந்தன்’ என்ற பெயரோடு ‘ஆர்’ என்னும் மரியாதைப் பண்மையைக் கூட்டி, “‘வேந்தனுர்’ ஆனார்.” இந்தப் பெயரின் பிரபலம் அவரின் பழைய பெயரினை மறக்கப்பண்ணி விட்டது.

வேந்தனுரின் படிப்பு வேலனையில் உள்ள சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலும், சர்கவதி வித்தியாசாலையிலும் நடந்தது. ‘நலமோ ரெட்டுனையுங் கண்டிலேனிதை, நாற்பதாயிரம் கோயி விற் செப்புவேன்’ என்று பாரதி இடித்துரைத்த ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்கும் வாய்ப்பு வேந்தனஞ்சுக்குக் கூட்டவில்லை. தமிழைப் பொறுத்தவரை அவர் சிறுவயதிலேயே மிகுதிறன் பெற்றிருந்தமை அக்காலத்தில் இந்துசாதனம், ஈழகோசரி ஆகிய பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய கட்டுரைகள் வாயிலாகத் தெரிய வருகின்றது.

அக்காலத்தில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கமும் ஈழப்பாணத்து ஆரிய திராவிட பாஷாபிலிருத்திச் சங்கமும் பிரவேச பண்டிதர், பாலபண்டிதர், பண்டிதர் ஆகிய உயர் தமிழ்ப் பரீட்சைகளை நடத்திவந்தன. (இன்றும் இப் பரீட்சைகள் நடத்தப்படு

கின்றன. எனினும் முன்பிருந்த அளவு ஆர்வமோ, மாணவர் தொகையோ இன்று இல்லை.) இவற்றிற்கென யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தப்பட்டவகுப்பு களிற் சென்று கற்றுப் பரீட்சைகளுக்குத் தோற்றுவது வழக் கம். பாடசாலைகளில் வகுப்புக்கள் நடத்தப்படுவதில்லை. இந்நிலையில் அன்று கடலாற் பிரிவன்டிருந்த வேலையிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் சென்று கற்பது வேந்தனாருக்கு எளிதாய் இருக்க வில்லை.

அவர், ஆரிய திராவிட பாஷாபினிருத்திச் சங்கத்தின் பால பண்டிதர்ப் பரீட்சையில் (1934) தேறியதும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பண்டிதர்ப் பரீட்சையில் தேர்ந்ததும் (1941) சென்னைச் சைவசித்தாந்த சமாஜத்தின் சைவப்புவர்ப் பரீட்சையிற் சித்தி பெற்றதும் தம் சொந்த முயற்சியினாலேயே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வேலையையுர் கோவிலடி ஆலமரத்தின் கீழ் அமர்ந்து 'தெய்வமார் செந்தமிழைக்' கற்றதை அவர் ஒரு வெண்பாவிலே அழகாகக் குறித்துள்ளார். அந்த வெண்பா வருமாறு:

உள்ளம் உவகையுற ஊக்கமுடன் வீற்றிருந்து
அள்ளுக்கவைத் தேனை ஆர்ந்திடல்போல — விள்ளுஞ்சீர்
தெய்வமார் செந்தமிழைத் தேர்ந்துநான் கற்றவிடம்
ஜயனார் கோவிலடி ஆல்.

பாலபண்டிதர்ப் பரீட்சையில் முதற் பிரிவிலே தேர்ந்தமை விதந்துரைக்க வேண்டுவதே. நெருடலான இலக்கண நூல்களை யும் சிக்கல் நிறைந்த சமய தத்துவ நூல்களையும் ஆசிரியர் உதவியின்றிக் கற்றுத் தேர்வதென்பது எளிதான் செயல்ந்து. இந்த அரிய முயற்சியும் வேந்தனாருக்கு எளிதாயிருந்தமைக்கு இரு காரணங்களைக் கூறலாம். ஒன்று வேந்தனார் தமிழைக் கற்பதிலே காட்டிய பேரார்வம். மற்றது இளம் வயதிலே ஆலயங்களிலே புராணபடனம் செய்து பெற்ற அநுபவம். இவை எவ்வாறுயிருப்பினும் வேந்தனாரின் அயரா முயற்சியும் அதனால் பெற்ற திறமையும் அறிவும் பாராட்டத் தக்கனவே.

1943 ஆம் ஆண்டிலே திரு நெல்வேலிப் பரமேசவரக் கல் ஹாரியிலே (இன்று யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமாய் உள்ளது.) நடைபெற்ற பண்டித ஆசிரியப் பயிற்சியை வேந்தனார் சுராண்டுகள் பெற்றார். இந்த ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையின் அதிபராய் அன்று விளங்கியவர் இலங்கையிலேயே முதன்முதல் உளவியல் துறையில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற கு. சிவப்பிர

காசம் அவர்கள். கலீ, விஞ்ஞானம் ஆகிய இருதுறைகளிலும் பட்டம்பெற்ற சி.சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்கள் இங்கு விரிவுரை யாளராயிருந்தார். இவர்களோடு தமிழறிஞர்களான பண்டிதர் சோ. இளமுருகனார், சி. நவநீத கிருஷ்ணபாரதியார் ஆகியோரும் பணி புரிந்தனர். தன்னந்தனியாகத் தமிழ்க் காதலியோடு உறவாடி இன்புற்று வந்த வேந்தனார், இந்த ஈராண்டுகளிலும் தமது அறிவுப் பரப்பை விசாவமாக்கியிருப்பார் என்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை.

இக் காலைப் பிரிவில் தமிழ் நாட்டிலிருந்த தனித்தமிழியக்க முன்னேடி மறைமலையிட்களாருடனும் (சுவாமி வேதாசலம்) வேந்தனுருக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. சென்னை சென்று அங்கே அடிகளுடன் தங்கி, அவர் வித்துவான் பரீட்சைக்கும் தோற்றித் தேர்வு பெற்றார். இது நிகழ்ந்தது 1944 ஆம் ஆண்டில்.

வித்துவான், பண்டிதர், சைவப்புலவர், பயிற்றப்பட்ட தமிழாசிரியர் என்ற தகைமைகளோடு 1947 ஆம் ஆண்டிலே “தண்ட மிழ்த் தாயின் தனித் தெய்வத் தன்மைகளைத் தேமே தூரத் தமிழ்ப் பாக்களால் திசைமணக்கத் திகழ்வித்திருப்பதற் காகத் திருவாவடுதுறை மகாசந்திதானத்தார், திருவாளர் மொழியரசி அரங்கேற்று விழாவில், ‘தமிழ்ப் பேரன்பர்’ என்னும் பட்டத்தை உவந்து நல்கி வேந்தனாரைக் கௌரவித் தனர்.” 1964 இல் டீ. வங்கா சைவாதினம் ‘சித்தாந்த சிரோ மணி’ என்ற பட்டத்தைத் தனது மாநாட்டின்போது வழங்கியது.

1946 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் புகழுடம்பு நிறுவிய 1966 ஆம் ஆண்டு வரை அவர் பரமேசுவரக் கல்லூரியிலே தமிழாசானுய்ப் பணிபுரிந்தார். ஆசிரியச்சான்றிதழ் பெற்றவர்கள் எல்லாரும் ஆசிரியர்கள் அல்லர். தாம் கற்றவற்றை மாணவர் உள்கொள்ளச் சுவையாகவும் தெளிவாகவும் கொள்கல மறிந்து கொடுக்க வல்லவர்களே நல்லாசிரியர்கள் என்னாம். இவ்வகையில் வேந்தனுரின் ஆசிரியத் தகைமை எவ்வாறிருந்தது என்பதை மதிப்பீடு செய்வது நன்றே. அவரிடம் கற்ற மாணுக கர் ஒருவரின் கூற்றை இவ்விடத்தில் எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமாய் இருக்கும்,

“கல்லூரி வகுப்புறைக்குள் சென்று பார்த்தால் அவருடைய தமிழ் இலக்கியப் பற்றைக் காணல் எனிதாக இருக்கும். தமிழையும் தன்னையும் அவர் வேரூக நினைத்தவரல்ல. தமிழே அவர் முச்சு. தன் கடமையில் கண்ணும் கருத்துமாகவள்ள

அவர், பாட ஆரம்பமணி அடித்தவுடன் வகுப்பிற்குள் பிரவேசித்தால் வகுப்பையே தன் உலகமெனக் கருதி வகுப்பிற்கு வெளியே நடைபெறும் பூசல்களைக் கவனியாது, மாணவர் களுக்கு இலகுவிலே புரியத் தகுந்த விதத்தில் மாணவர்களே விரும்பிப் படிக்கத்தகுந்த முறையில் பாடத்தை நடாத்துவார். அவர் பாடம் நடாத்தும் முறையைப் பார்ப்பவர் இலக்கியத்தை வேப்பங்காயாகக் கருதுபவர் கூட, இலக்கியத்தை விரும்பிக் கற்பர்; இனிக்கும் கரும்பாக என்னுவர், சுவைப்பர்.''

[ஆசிரியர் வேந்தனூர் — ஐ. ஆர். அரியரத்தினம் B. Sc,
‘மல்லிகை’ 15 — 10 — 66]

சொற்சோர்வுப்பாது கவித்துவ நெஞ்சோடு தாழும் சுவைத்துப் பிறரையும் சுவைக்க வைத்து அநுபவம் பெற்ற வேந்தனூர் தம் காலத்தின் தலைசிறந்த சொற்பொழிவாளராயும் விளங்கியமை இயற்கையே. இது பற்றிப் பிறிதோரியில் விரிவாகக் கூறப்படும்.

1947ஆம் ஆண்டு வேந்தனூர் திருமணம் புரிந்து கொண்டார். அவரின் மனைவியார் வேலைணயைச் சேர்ந்த நாகவின் கம் என்பாரின் மகளார். பெயர் சுவந்தரநாயகி என்பது. இவ்வன்புத் தம்பதியின் மூத்தமகளார் கலையாசி. இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில், தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்றுக் கலைமாணித் தேர்வில் முதல் வகுப்பிற் சித்தி யடைந்து, பின்னர் முதுமாணித் தேர்வும் பெற்றுப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் விரிவுரையாளராய்ப் பணி புரிந்தார்; இன்று யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலே சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகத் தமது பணியைத் தொடர்கிறார். மின்னியற் பொறியியலாளரான இவரின் கணவர் சின்னையா சுவதி அரேபியாவிலே சேவையாற்றுகிறார். கலையரசியின் தமிழ் இளங்கோ மொற்றட்டுவைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மின் பொறியியற்றுறை விரிவுரையாளராய்ப் பணிபுரிந்து இன்று புலமைப் பரிசில் பெற்று மேற்கு ஜேர்மனியில் முனீச் (Munich) பல்கலைக்கழகத்தில் தமது கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வினா மேற் கொண்டுள்ளார். வேந்தனூரின் அடுத்த மகளான தமிழரசியும் வித்தியாலங்காரப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாய்க் கற்றுக் கலைமாணிப் பட்டம் பெற்றவர். இவர் தமது இளம் வயதிலேயே காலன்வாய்ப்பட்டார். இவரின் தமிழ்யார் இளஞ்சேய். இவர் கணக்காய்வாளராய்ப் பயின்று கொண்டு இன்று இலண்டனில் உள்ளார். இளம்வேள் சிறு வயதிலேயே காலமானார்.

வேந்தனுர் 18 — 09 — 66 இல் திடீரென ஏற்பட்ட மாரதைப்பு நோயினால் அமரரானமை தமிழ்க்கறும் நல்லுலகிற்குப் பேரிழப்பாகும். பேராசிரியர், அமரர் தெ. பொ. மீனூட்சிசந்தரனூர் தமது அநுதாபச் செய்தியிற் குறிப்பிட்டவாறு “அவருடைய நினைவு அவருடைய மாணவர் உள்ளத்தில் நிலைத்து நின்று, அவருடைய வழியிலே அவர்கள் சென்று தொண்டாற்றி வெற்றி பெறுவார்கள்” என்பது துண்ணம்.

தண்ணூர் தமிழின் கற்பகச் சோலையிற்
பண்ணூர் இன்கவி மிழற்றிய சாதகம்.
வித்தியாரத்தினம்
நவாலியூர் சோ. நடராசன்
(வேந்தனூர் நினைவுமலர் 1966-10-18)

3

புதுநூல் புனையும் புலவன்

“அந்தக் காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்கள் எல்லாம் கூலிக்கு மாரடிப்பது போல உணர்ச்சியற்ற வெறும் பாட்டுக்கள். பாட்டெண்ணால் பாடினவருக்கே விளங்கவேண்டுமென இயற்றப்பட்டன. படித்தால் எளிதில் பொருள் விளங்கு விண்ற பாட்டுக்களுக்கு மதிப்புக் கிடையாது. இந்த நிலையில் தமிழ்நாடு இருக்கின்ற காலத்தில் பாரதியாரின் கவிக்குரல் எழுந்தது. மக்களின் கவிஞரைப் பல நூற்றுண்டுக்கணக்குப் பின் தமிழ்நாடு கண்டது. வாடிய பயிருக்கு மழைபோலப் பாரதி பாடிய பாட்டுக்கள் தமிழ் மக்களின் உள்ளத்தில் புதிய ஒளி யைக் கொடுத்தன.” [இந்துசாதனம் 25 — 06 — 54]

1954ஆம் ஆண்டில் நல்லூர் மூர் கணேச வித்தியா விருத் திச் சங்க அண்டு விழாவிலே பாரதியார் புற்றிப் பேசிய வேந்தனூரின் சொற்பொழிவில் ஒரு பகுதியே மேலே தரப்பட்டுள்ளது. மரபுவழித் தமிழிலக்கியக் கல்வியிலே தோய்ந்த ஒருவர் இந்நாற்றுண்டின் ஜம்பதுகளிலே இவ்வாறு பாரதியைப் பாராட்டினார் என்றால் அஃது உண்மையில் வியக்கத்தக்கதே; சங்க இலக்கியங்கள், புராணேதிகாசங்கள், பழந்தமிழ்க் காப்பியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள் என்பவற்றில் துறைபோன வல்லாராயிருந்தும் இலக்கியம் பற்றி இவர் கொண்டுள்ள கருத்துக்களில் முற்போக்கும் தெளிவும் புலனுவதை எம்மால் நன்கு உணரல் இயல்கின்றது.

- (அ) இலக்கியம் என்பது கூலிக்கு மாரடிப்பதன்று.
- (ஆ) பாட்டுக்கள் உணர்ச்சியைக் கிளரச்செய்தல்வேண்டும்.
- (இ) எளிதில் பொருள் விளங்குவதனாலே சிறந்த பாடல்கள்.
- (ஈ) கவிஞர் மக்களின் தேவைகளையும் விருப்பங்களையும் நன்கு வெளிப்படுத்துதல் வேண்டும். அவ்வாறு வெளிப்படுத்து பவனே சிறந்த கவிஞர்.

(உ) மக்களின் உள்ளத்தில் புதிய ஒளியைப் பாய்ச்சு பவனே மகாகவி.

மரபுவழி நின்று கவிதை யாத்த பழையைவாதிகளுக்கு இக் கருத்துகள் ஒவ்வாமை (Aergy) உடையன் என்று கூற வேண்டியதில்லை. ‘அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடை தல் நூற் பயனே’ என்றும், ‘உணர்வினில் வல்லோர் அனி பெறச் செய்வன செய்யுள்’ என்றும் கிளிப்பிள்ளைப் பாடம் கூறிக்கொண்டிருந்த சூழவிலிருந்து விடுபட்டு எனின மயும் மக்கட் பயன்பாடும் உள்ள இலக்கிய ஆக்கங்களை நோக்கித் திரும்பிய ‘புதுநூல் புனையும் புலவு’ கௌ நோக்கிப் பண்டிதர் பரம்பரை முகம் சுழித்தது உண்மையே. இளமையும் துடிப்பும் கலை யுணர்வும் வாய்த்த வேந்தனுரின் மனப்பாங்கினா அக்காலப் பழையைவாதிகள் வெறுத்தமைக்குச் சான்றுகள் உள்.

பிற்காலத்திலே பொருளாதாரத் தேவைகளாலே பாட நூலாசிரியராய் மலர்ந்த வேந்தனுரையே பழையைவாதிகள் விரும்பினர். ‘.....அதனுலே இளமைக் கால வேந்தனு ரல்லர். இப்பொழுதைய வேந்தனுர் என்பது நன்கு தெரிந்தது. பாடப் புத்தகங்கள் எழுத நேர்ந்ததனாலே, திருவருடப் யன் முதலிய அருணால்கள் வேந்தனுரின் இளமைக் கொள்கை களைப் பெரிதும் மாற்றமடையச் செய்துவிட்டன’ என்பது தமிழ்ப் பேரரங்குர் ஒருவரின் கணிப்பீடாயிருந்தமை, இவ்விடத்திலே சிறப்பாகக் கூறவேண்டியதாகும்.

வேந்தனூர் சைவப்புலவர். அவர் தயது இளமைக் காலத்திலேயே மெய்கண்ட சாத்திர நூல்களையும் திருமுறை களையும் ஆழமாய்க் கற்றுத் தேர்ந்தவர். சிவஞானமுனிவரின் சிவஞானபோத மாபாடியத்திற் பல பகுதிகளை மனனமாகச் சொல்லும் திறமை அவருக்கு இருந்தது. மிக இளமைக் காலத்திலேயே ‘இந்து சாதனம், பத்திரிகையில் சிவஞானபோதம் உட்படப் பல சைவசித்தாந்த நூல்கள் பற்றி ஆழமான கட்டுரைகளை அவர் எழுதியுள்ளார். எனவே ‘திருவருடப் யன்’ முதலிய அருணால்கள் வேந்தனுரின் இளமைக் கொள்கைகளை மாற்றமடையச் செய்துவிட்டன’ என்று கூறுவது பொருந்தாது. முதிர்ச்சியும் அநுபவச் செறிவும் இவற்றால் புதுமையிற் சலிப்பும் ஏற்பட்டுப் பிற்காலத்தில் அவர் சமய வாதியாகிப் பழையையப் போற்றுபவராய் மாறியிருத்தல் கூடும். எனினும் அவரின் கவிதைப் பூம்பொழிவில் ‘தெய்வம்’ என்ற பிரிவிலே முருகனையும் கலைத் தெய்வத்தையுமே அவர் வாழ்த்தி வணங்கிப் பாடஸ்களைப் பாடியிருப்

பதை நோக்கும்பொழுது அவரைத் 'தமிழ் தழிஇயசாயலராகவே காணல் முடிகின்றது. சாத்திர தோத்திரங்களை நன்கு கற்றிருந்தும் அவற்றிலே தோய்ந்து உலகியலை மறந்தவராகக் காணல் கூடவில்லை. 'கவிதைப் பூம்பொழில்' 1964-ம் ஆண்டு வரை இயற்றப்பட்ட கவிதைகளின் தொகுப்பு. வேந்தனார் அமரரான் ஆண்டு 1966. வேந்தனாரின் சமய நோக்குப் பற்றித் தனித்ததோர் இயலில் மதிப்பீடு செய்ய வேண்டியிருப்பதால் இதனை இவ்வளவில், நிறுத்திக் கொள்வோம்.

பாவாணர் என்ற வகையிலே ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் வேந்தனாருக்குச் சிறந்ததோர் இடம் உண்டு. தூய தனித்தமிழ்ச் சொற்களைத் தெரிந்து ஓசை நயம் மிகுதியும் அமையுமாறும் உணர்ச்சியைக் கிளர்ந்துதழுச் செய்யுமாறும் கவிதை புளைவதிலே வேந்தனார் தனித்தன்மை பெற்றிருந்தார். தமக்கு முன்னேடிகளாய் நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார் (வேண்ணெய்க் கண்ணார்), இளமுருகனார் ஆகிய மரபுவழித் தமிழ்ப் புலவர்களை இவர் கொண்டிருந்தாலும் அவர்கள் கையாண்ட அளவு வழக்கிறந்த பழந்தமிழ்ச் சொற்களைக் கையாளவதை வேந்தனார் தவிர்த்துக் கொண்டார் என்றே கொள்ளல் வேண்டும். சிந்து, கண்ணி முதலியனவும் இவராலே சிறிதளவு கையாளப்பட்ட யாப்புவகையாகும். குறள்வெண் செந்துறை, கட்டளைக்கலித்துறை, வெண்பா என்பனவும் இவர் விரும்பிக் கையாண்ட யாப்புகளாகும். எனினும் விருத்த யாப்பையே வேந்தனார் பெருமளவு கையாண்டுள்ளார். விருத்தங்களிலும் அறுசீர்ச் சந்தவிருத்தமே இவருக்கு மிகுதியும் கைவந்ததும், கூடியவிருப்பம் உடையதுமாகும். சொற்கள் மூலம் உணர்ச்சியைக் கிளரச் செய்வதற்கு அறுசீர்ச் சந்தயாப்பு மிகவும் உகந்தது என்பது அவரின் முடிவேலத் தெரிகின்றது. ஆசிரியப் பாவாகிய அகவல் நவநீதகிருஷ்ண பாரதியாரைப் (இவரின் 'உலகியல் விளக்கம்' அகவல் யாப்பிலே - புறநானாற்றுச் சொல்லாட்சிகள், ஓசை அமைப்பிலே - முழுவதும் அமைந்தது) போல வேந்தனாரைக் கவரவில்லை. கவிதைப் பூம்பொழிவில் ஒரே ஒரு பாடலே அகவற்பாளில் அமைந்திருத்தல் காணலாம். வேறு வேறுபட்ட உணர்ச்சிகளை அவ்வெற்றின் தன்மைக்கு ஏற்ப வெளியிட அகவல்யாப்பு உகந்ததன்று என்று வேந்தனார் கருதியிருக்கலாம்.

உடலும் பொருஞும் ஆவியும்
உலகம் வாழக் கொடுப்பவர்
கடவுள் போல எங்களைக்
காக்கும் வீரத் தொண்டர்கள்

என்ற கருத்துடைய அவர் பொருட்டெரிவிலும் முன்னவர்களி
விருந்து பெரிதும் மாறுபடுவது இயல்லே.

அன்றை கரும் முலைப்பாலும் தூய்தாக
அமையாதேல் அருந்தும் பிள்ளைக்
கிண்ணல் தரும் என்றுணர்வோம் இலக்கியத்தைப்
படைத்திடுங்கால் இனிய தூய
கன்னல்தரும் சுவைமொழியாய்த் தமிழ்மரபு
கடக்காமல் கவின யாத்துத்
தொன்னமெழிலைச் செந்தமிழே எங்கள்திரு
எனுஞ்சிறப்பைத் துலங்க வைப்போம்.

என்று தமிழ்மரபு கடக்காத செய்யுளாக்கத்திற்குப் பள்ளி
யெழுச்சி பாடிய புலவர்,

பாடுகின்றேர் எல்லோருங் கவிஞ ரவ்ஸர்
பாட்டென்றூற் பண்டிதர்க்கே உரிமையல்ல
ஒடுகின்ற பெருவெள்ளப் பெருக்கே போவல
உணர்ச்சியிலே ஊற்றெழுந்த ஒளியால் ஒங்கி
வாடுகின்ற மக்களினம் மகிழ்ச்சி கொள்ள
மறுமலர்ச்சிப் பெருவாழ்வை வழங்கு மாற்றல்
கூடுகின்ற கொள்கையினால் எழுச்சி கொண்டு
குழுகின்ற கோளியே கவிஞ ஞவான்.

என்றும் பாடியின்மை முரண்போலத் தோற்றினாலும் உண்
மையிலே முரண்னு. சொல்லமைப்பில், யாப்பமைப்பில் பிழை
யின்மையும் மரபமைதியும் பேண விரும்பிய அவர் பொருளைப்
பொறுத்த வரையில் புதுமையையே விரும்பினார் என்ற கொள்ளல்
வேண்டும். இவ்வாறு தம்மைத் தெளிவு படுத்திய போதும்
வேந்தனார் பேச்சு வழக்குச் சொற்களை முற்றுக்கப் புறந்தள்ளி
விட்டார் என்றும் கொள்ள வேண்டுவதில்லை.

ஆடு கதறுங் குரல் அன்பைச் சரக்குதே — புத்தர்
அருளும் கருணையைப் போல் அகத்தை உருக்குதே:

என்ற பாடல் அடிகளிலே சரக்குதே, உருக்குதே என்னும்
சீர்களைச் சரக்குமே, உருக்குமே என்றும் அமைத்திருக்கலாம்.
இலக்கண மரபு அதனாற் காக்கப்பட்டிருக்கும். ஆனால் ‘சரக்கு
தே’, ‘உருக்குதே’ ஆகிய சொற்களாலே படிப்போனின் உள்
ஊத்தில் உண்டாக்கூடிய வியப்புணர்வினைச் செந்தமிழ்ச்

சொற்களான உருக்குமே, சுருக்குமே என்பன ஏற்படுத்த வல்லன அல்ல என்று வேந்தனார் உணர்ந்திருத்தல் வேண்டும். இதே பாடற்பகுதியில்,

‘தென்கவைக் குரலெட்கோர் தெளிவை ஊட்டுதே’

என்ற அடியில் வரும் ஊட்டுதே என்பதையும் நோக்கலாம். இவ்வாறு ஆங்காங்கே சிறிய அளவில் பேச்சுத் தமிழ்ச் சோற் பிரயோகமும் (இவற்றை மருஉ எனவும் கூறுவர்) வருவதை நாம் எளிதிலே புறக்கணித்துவிடல் இயலாது. கவிமனி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை பாடிய ‘பாட்டுக் கொருபுலவன் பாரதியடா’ என்ற பாட்டு மெட்டும் போக்கும் இப் பாட விலே காணப்படுகின்றன. நவாவியூர்ச் சோமகந்தரப்புலவரின் கவித்துவ ஆற்றலை வியந்து பாடிய இப்பாடல், மண்வாசனை யோடு வேந்தனார்கள், நல்ல கவிஞர் ஒருவரை அடையாளங்கானும் திறனையும் புலப்படுத்தி நிற்கின்றது. ‘பழகு தமிழும்’ அவன் பாட்டில் பயில்வதால் — பசுப் பாலின் சுவை எமக்குக் காட்டுகின்றதே’ என்ற பாடலடியிலே ‘பழகுதமிழ் பாட்டில் அமைதல் வேண்டும்’ என்ற கருத்தும் வேந்தனாரை இனம் காட்டுகின்றது.

இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமனி கி. கணபதிப்பிள்ளை ‘கவிதைப் பூம்பொழில்’ நூலுக்கு வழங்கிய சிறப்புப் பாயி ரத்தில் ‘வேந்தனார்’ பற்றிப் பின்வருமாறு மதிப்பீடு செய்கின்றார். “‘இழக்கு மாகாணத்தில் விடுலானந்த சுவாமிகளின் அரும்பெருங் கவித்துவத்துக்குப் புலவர்மனி பெரியதமிப் பிள்ளை வாரிச். வடக்கு மாகாணத்தில் சோமகந்தரப் புலவரின் வாரிச யார்? என்பதற்கு இப்பொழுது விடை எனிதாய்ப் போய்விட்டது’.”

பாலர்க்கான பாடல்களையும் முருகன், தமிழ்த் தெய்வம் ஆகியோரைப் பரவிய பாடல்களையும் வைத்து நோக்கினால் பண்டிதமனியவர்களின் மதிப்பீடு பொருந்துவதே. ஆனால் புலவரின் பதினாறிரக்கணக்கான பாடல்களிலே சமயம் சார்ந்த வையே மிகப் பெரும்பான்மையானவை. சிறுவர்க்கான கதைகளான பவளக்கொடி கதை, மனம் நிறைந்த செல்வன் கதை என்பன புலவரவர்களின் பழைமை போற்றும் பண்பிற்கு எடுத்துக்காட்டுக்கள். தனிப்பட்ட பெரியோர்கள் சிலரை (நாவலர் போன்றை)ப் பரவிப் பாடியபோதிலும் ‘வாய்க் கொண்டு மானிடம்’ பாடுவதிற் புலவருக்கு அதிக ஆர்வம் இருக்கவில்லை.

வேந்தனூர் புதுமை விருப்புடையவர்கள் அவர்,

‘ஏட்டினிலே வேறொருவன் எழுதி வைத்த ஏதேதோ பழங்கதைகள் புரட்டிப் பார்த்துக்’.

கதைகட்டுவதில் ஆர்வம் கொண்டவரல்லர். அவர் தமது கதைப் பாடல்களில் சமகால சமுதாய நிகழ்ச்சிகளுக்கே உருவம் தந்துள்ளார். புரட்சிக் கவிஞரான பாரதிதாசனின் சிறுகாவியங்கள் கூடப் பழங்கதைகளிலிருந்தே கருப்பொருளாப் பெற்று அழியாத உணர்ச்சிக் கதைகளாய் வளர்ந்துள்ளமையை நோக்குகையில் வேந்தனூர் தம் சமகாலப் புலவர்களினின்றும் வேறுபட்டுப் புதுமை (சமுகக் கதைகளைப் பாடியமை) செய்துள்ளார் என்பதில் தவறில்லை. இவர் தெய்வப்பாடல்கள் பாடியது மிகவும் குறைவு. மானிடத்தை வாயார மனமாரப் புகழ்ந்து பரவுதலில் வேந்தனூர் தனி இன்பம் கொண்டார் என்பதற்குச் சான்றுகள் மிகப்பல உள்ளன. நன்பர்களுக்கு எழுதும் கடிதக் கவிதைகளில் அவர் கையாண்ட புகழ்மொழி களைக் கண்டு கடிதம் பெற்றேரே உளம் குழந்துபோகுமாவிற்கு அவை மானிடத்தைப் போற்றுவனவாக அமைந்தன. பின்வரும் பகுதி இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும்:

‘‘மறுநாட் காலே என்மீதும் வேந்தனூர் கவிதை சில எழுதிக் கொணர்ந்து தந்தார். என்னை வெகுவாகப் பாராட்டி யிருந்த கவிதைகள் அவையாதலால், அவைகளை இங்கு யான்காட்ட விரும்பவில்லை. செந்தமிழ் குழந்தவையும் அக்காலத்தே என்னுள்ளத்தில் ஊர்ந்திருந்த கவலைகளைத் துடைத்து அமைதி ஊட்டியனவுமான கவிதைகள்.’’

(இனிய தமிழ் நன்பன் — வி.சி.கந்தையா, மட்டக்களப்பு, திரு.க. வேந்தனூர் அவர்களின் பு.சோ. ஒருமலர் பக. 29)

வேந்தனூர், தமது சொற்பொழிவுகளிலும் கட்டுரைகளிலும் தமிழரின் முனைய சிறப்புக்களையும் சமகால இழிவுகளையும் எடுத்துக்காட்டியது போலவே அவர்கள் மீண்டும் முன்னைய நிலையடைந்து உயரவேண்டும் என்ற கருத்தினையும் கவிதைகளில் உணர்ச்சியோடு வெளிப்படுத்தினார். காந்தியத்தைப் போற்றியபோதிலும் தமிழரின் உரிமைப் போராட்டம் அல்லிம் சையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பது அவருக்கு உடன்பாடன்று மீண்டும் புறநாளாற்று வீரவாழ்வு மலர்ந்து அதன்மூலம் தமிழர் தனிநாடு கண்டு சிறக்கவேண்டும் என்று அவர்

கணவு கண்டார். கலைத் தெய்வத்தை நாம் எவ்வாறு எவற் றைப் படையற் பொருளாக்கி எதனைப் பெறல்வேண்டும் என்று வேந்தனார் உரைத்திடும் பாடல்கள் இவை:

புதுதகங்கள் பலஅடுக்கிப் பூக்கள் தூவிப்
புதுக்கரும்பும் நறுங்கணியும் படைத்துப் போற்றி
எத்தனையோ நூற்றுண்டாய் ஏத்தி ஏத்தி
எழிலாரும் கலைமகளை இரந்து விட்டோம்
புத்துணர்வும் போர்விறலும் பொவிய வேண்டில்
புலம்பூத்த இளந்தமிழர்! புகலக் கேண்மின்
கத்தியுடன் சட்டிவாள் தீட்டி வைத்தே
கலைத் தேவி கழல்பரவிக் கடல்போல் ஆர்ப்போம்.

உலகாண்ட தமிழரினம் ஓம்பித் தந்த
உயிர்க்கலையை அடிமைகளாய் உலையும் நாங்கள்
பலவாண்டாய்ப் பாராட்டி வளர்த்திட்டாலும்
பாரிலுள்ளோர் அதன்பெருமை பகர மாட்டார்
புலமாண்ட கலைமகளைப் போற்றும் வீரப்
புதல்வர்களும் புதல்வியரும் புலமையோடு
நலமாண்ட நம்நாட்டை நாமே ஆரும்
நல்வாழ்வும் தருகளன நயந்து கேட்பீர்.

வேந்தனாரின் கவிதைப் பொழிலானது தெய்வம், தமிழ், சான்றேர், குழந்தைமாழி, நாடு, வாழ்வு, காவியம்(அ), காவியம்(ஆ) என்ற எட்டுப் பிரிவுகளைக் கொண்டது. இவற்றுள்ளே இதுவரை அவரின் தெய்வம், தமிழ் என்ற இரு பிரிவுகளினதும் நோக்கையும் போக்கையும் ஒளவு கண்டோம். தெய்வத்திற்கு ஐந்தும், தமிழுக்கு நான்கும், சான்றேருக்குப் பன்னிரண்டும், குழந்தை மொழிக்கு முப்பத்தைந்தும், நாட்டுக்கு எட்டும், வாழ்வுக்குப் பதினான்குமாகத் தலையங்கங்கள் அமைத்து அவர் பாடியுள்ளமையை நோக்கும் பொழுது அவரின் தெரிவும், ஈடுபாடும், திறமையும் எந்த விடயத்தில் அதிகம் தோய்ந்திருந்தன என்பதை நாம் எளிதிற் கண்டு கொள்ளலாம். ஆம்! வேந்தனார் குழந்தைகளுக்கான பாடல்களை இயற்றுவதிலே தான் முதன்மை பெற்று விளங்கினார்.

இருபதாம் நூற்றுண்டுத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றினை நாம் முழுமையாக நோக்குவோமானால் குழந்தைகளுக்கான கவிதைகளின் அளவு மிகுதியும் குறைவாகவே உள்ளமையை எளிதிற் கண்டு கொள்ளலாம். பாட்டெழுதிய கவிஞர்கள் பலரும்

குழந்தைகளே இல்லாத, இளைஞர்களையும், நடுத்தர, முதிர்ந்த மனிதர்களையுமே கொண்ட ஒரு சமுதாயத்தையே கனவுகள்டு அவர்களுக்காகவே பாடல்களைப் பாடும் முனைப் பினைக் சொண்டிருந்தனர் போலத் தெரிகிறது: குழந்தை களுக்குப் பாடலீச் சுவைக்கத் தெரியாது என்றால் அவர்கள் தங்களின் ‘ஆழ்ந்த’ கருத்துக்களையும் கவித்துவ ‘நுட்பங்களையும்’ விளங்கிக்கொள்ளும் ஆற்றல் படைத்தவர்கள் அல்லர் என்றால் இவர்கள் கருதியிருத்தல் வேண்டும்.

நாங்களும் எங்கள் முன்னைய பரம்பரையினரும் ஆத்தி சூடியிலே தொடங்கி வாக்குண்டாம், நல்வழி, நன்னெறி, ஆசாராக்கோவை என்று வரிசைக்கிரமமாகப் படித்துப் பழகினேம். கருத்தெளிமையும் அறிவுரைகளும் அமைந்த பாடல்களே குழந்தைப் பாடல்களாய் அமையலாம் என்ற கருத்தோடு அவற்றையே கீழ் வகுப்புக்களிலே அக் காலத்தவர் எமக்குக் கற்பித்தனர். ஓரிரு கதைப் பாடல்களும் நாட்டார் பாடல்களும் பாவர் வகுப்புக்களிலே கற்பிக்கப்பட்டதுண்டு. நீதி தவறு நெறிமுறையும் கட்டுப்பாடான மரபு பேணலுமே ஆரம்பக் கல்வியின் நோக்கங்களாய் இருந்த ஒரு காலத்துக்கு அவை ஏற்றவையாய் இருந்திருக்கலாம். ‘கல்வி என்ற பயிருக்குக் கண்ணீர் என்ற மழை வேண்டும்’, ‘அடியாத மாடு படியாது’ முதலான பழமொழிகளையே (படியாது — பணியாது) கற்றவின் வழிமுறையாகக் கடைப்பிடித்தவர்கள், குழந்தைகளின் கண்ணீரினாடே பாடல்களைக் ‘கத்து’ வைத்து மனப்பாடம் செய்வித்ததில் வெற்றிகண்டது உண்மையே,

குழந்தை உளவியல், ஆரம்பக் கல்வியில் கவனத்திற்கு உள்ளானபோது — அது அண்மைக் காலத்திலேதான் — இந்த முறை தவறானது மட்டுமல்ல, ஊறுபயப்பதுமாகும் என்ற கருத்து வலுப்பெற்று வருவதால், குழந்தைகளின் விருப்பங்கள், தேவைகள், கவர்ச்சிகளை மையமாகக் கொண்டு குழந்தை நிலையில் நின்று குழந்தைகள் பாடத்தக்கனவாக உள்ளனவே குழந்தைப் பாடல்கள் என்பது இன்று பலராலும் ஏற்கப்பட வேண்டிய கோட்பாடாக மாறி உள்ளது:

எனினும் குழந்தைகளின் மனநிலையை அறிந்து கொண்டு குழந்தையாகவே தம்மைப் பாவனை செய்து கவிதை பாடவல்லவர்கள் எத்தனை பேர்? அவர்களை விரல்விட்டு என்னிவிடலாம்; இதனால் இன்றும் பாவர் வகுப்புகளிலே கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் பாவர்களுக்கான பாடல்களைத் தெரிவதில் இடர்ப்படுகின்றனர் என்றே கொள்ளலாம்,

பாரதியின் ‘பாப்பாப் பாட்டு’ அறிவுரைப் பாட்டு. அவரின் ‘கண்ணப்மா என் குழந்தை’ தாய்ப் பாசத்தைப் புலப்படுத் தும் எளிய சந்தப் பாட்டு. கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளையின் குழந்தைப் பாடல்கள் பல குழந்தைகளுக்கு ஏற்றவை தாம். ஆனால் ‘குரிய காந்திப்பு’ போன்ற பாடல்கள் குழந்தை அநுபவத்திற்கு அப்பாற்பட்டவை. அழ. வள்ளி யப்பா சிறந்த குழந்தைக் கவிஞர் தாம். ஆனால் அவரின் பாடலில் வரும் பல சொற்கள் தமிழ் நாட்டுக் குழந்தை களுக்கு மட்டுமே பரிச்சயமானவை. அவற்றிலும் ஆங்காங்கு மறைமுக அறிவுரைகள் தலைஎடுக்கின்றன. ஐந்து அல்லது ஆறு வயதுக் குழந்தைகள் தம்மையே பாட்டில் வரும் பாத் திரங்களாய்ப் பாவளை செய்து ஆடியும் குதித்தும் பாடுத்திரு இவர்களின் பாட்டுக்கள் உகந்தவை என்று கொள்ள முடியாதனவாகவேயுள்ளன.

நவாலியூர்ச் கோமகந்தரப்புலவரின் ‘கத்தாதீத் தோட்ட வெருளி’, ‘ஆடிப்பிறப்பு’, ‘தாடி அறுந்த வேடன்’, ‘ஆடு கதறியது’ பாடல்களைத் தவிர்த்து நோக்கினால் சிறுவர் செங்தமிழ்ப் பாடல்களிற் பல பெரியவர்களுக்குத்தான் ஏற்றவையாக விளங்குகின்றன.

இவ்வாறு குழந்தைக் கவிதைகளின் வரலாற்றை நோக்கும் பொழுது அவற்றின் தொகையும், அவற்றின் (குழந்தைக்கு ஏற்ற) தரமும் போற்றத்தக்கனவாயில்லை. இவற்றே ஒப்பிடும் பொழுதுதான் வேந்தனாரின் குழந்தைக் கவிதைகளின் பண்பும் பாங்கும் தனித்தன்மை பொருந்தியனவாகவும் குழந்தைத் தரத்துக்கே இறங்கி வருவனவாகவும் குழந்தைக்கு ஏற்றன வாகவும் விளங்குவதை நாம் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளலாம்: சங்க இலக்கியங்கள், காவியங்கள், பிரபந்தங்கள் முதலிய வற்றில் தோய்ந்தெழுந்த ஒருவர் அவற்றையெல்லாம் மறந்து குழந்தையாக மாறிக் குழந்தையறுபவத்தோடு பாடல் பாடுவது உண்மையிலேயே மிகுதியும் பாராட்ட வேண்டுவதே: இவ்வகையில் இருபதாம் நூற்றுண்டு ஈழத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் வேந்தனாருக்கு முதன்மையான இடத்தைத் தயங்காது அளிக்கலாம். (வேந்தனாரின் பாதையில், ‘அம்பி’, மதுரகவி இ. நாகராஜன், பா. சத்தியசிலன், கல்வயல் வே. குமாரசாமி, த. துரைசிங்கம் முதலிய சிலர் அடியெடுத்து வைத்தமை மகிழ்ச்சி தருவதே.)

வேந்தனாரின் ‘குழந்தை மொழி’ நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயிலோடு தொடங்குகிறது. அடுத்து வரும் பாடல் ‘அம்மா

வின் அன்பு.’ ஜம்பதுகளுக்குப் பின்பு ‘காலைத் தூக்கிக் கண் ணில் ஒற்றிக் கட்டிக் கொஞ்சம் அம்மா’ (ஒற்றி என் பது ஒத்தி என்றிருந்தாலோ என்று என் மனம் சொல்கிறது.) என்ற குழந்தைப் பாடலீஸ்ப் பாடாத இலங்கைத் தமிழ்க் குழந்தை எதுவும் இருக்காது என்ற அளவிற்கு இது பிரசித்தி யான பாடல். (இப் பாடலிலே ‘அம்மா! என்ற விளிச்சொல் இலக்கணப் பிழையானது, ‘அம்மான்’ என்று இருத்தல் வேண்டும்’ என்று முரண்டு பண்ணிய மரபுவழி மேதைகளும் நம்மிடை இல்லாது போகவில்லை.)

வேந்தனேரின் குழந்தை மொழிப் பாடல்களிற் பெரும் பாலானவை தற்கூற்றுக்களாய் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை அவற்றின் பெருஞ்சிறப்பு.

பவளம் எந்தன் கூட்டாளி
பள்ளிக் கூடக் கூட்டாளி
அவளும் நானும் எப்போதும்
அன்பாய்க் கூடிச் செல்லுவோம்.

என்பன போன்ற பாடல்கள் குழந்தைகளே பாட்டிற் பங்கு கொண்டு தாமே அவற்றை ஆக்கிப் பாடுவது போன்ற உணர்வை உண்டாக்குகின்றன.

மனிதாபிமானத்தை விளையும் பயிரான குழந்தையில் ஏற்படுத்தும் ‘நொண்டி’ பாடல் மகத்தானதாகும்.

காலில் லாத நொண்டி மிகவும்
கலைத்துப் போனுன் அம்மா
கோலை ஊன்றி நடந்து முதுகு
குனிப் போனுன் அம்மா.

பாவம் அந்த நொண்டி எங்கள்
பள்ளிக் கூடத் தெருவால்
போகும் போது கண்டேன் ஜயோ
புண்கள் காலில் அம்மா.

இனிப்புக் கடலீ வாங்கக் காசு
இனிமேல் கேட்க மாட்டேன்
தனித்த நொண்டி தவிப்பைப் போக்கத்
தாரும் அம்மா காசு.

என்ற பாடலைப் படிக்கும்போது சின்னங்சிறு குழந்தையின் மலர்போன்ற மென்மையுள்ளம் படுந் தவிப்பையும் இரக்கக் கூடியும் அப்படியே வேந்தனார் தாமே குழந்தையாகி நின்று பாடுவது போன்ற உணர்விலை ஏற்படுத்தி நெருசம் உருகு கின்றது.

எங்கள் வீட்டுப் பூனை, புள்ளிக் கோழி பறவைக் குஞ்சு, மல்லிகைப் பூந்தோட்டம், வெண்ணிலா, இளமைப் பருவம், மான், மயில், குயில் ஆகிய பாடல்கள் குழந்தையின் உலகத் தில் அது கூடி ஆடி மகிழும் கூட்டாளிக் கூட்டத்தோடு அது கொள்ளும் அன்பு, இன்ப உறவை அழகாகச் சித்திரிக்கின்றன. சின்னச் சின்னப் பூனைப் பாட்டு இலங்கையின் பல்லாயிரக் கணக்கான குழந்தைகளின் மலர் வாய்களிலே ஒலித்த, ஒலிக் கின்ற பாடலாகும். புள்ளிக் கோழி,

காற்றுக் கிளைகள் ஆடி குலும்
காதைக் கொடுத்துக் கேட்கும்
சோற்றைப் போட்டால் குஞ்சைக் கூவிச்
சொண்டால் கிளரிக் காட்டும்:

குழந்தையின் கூர்மையான அவதானமும் அதன் விடுப்புக்க மும் (Curiosity) எவ்வளவு இயல்பாக எதராக்கத்தமாக வெளிப் படுகின்றன.

வெண்ணிலாப் பாடல் வழக்கமான தடத்திலே பரம்பரை பரம்பரையாகப் புலவர்கள் பாடும் பாணியிலேயே வேந்தன ராலும் பாடப்படுகிறது. எனினும்,

கலாதம்பி காந்தி யோடு
கையைக் கோர்த்துக் கொண்டு
நிலாநிலா என்று கூவி
நின்று துள்ளும் வெண்ணிலா-

என்ற பாட்டில் குழந்தை அநுபவக் காட்சி விரியும் பந்தா அல்லது பாணி குழந்தைகளுக்கு மகிழ்வை ஊட்டும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. ‘கோத்துக்கொண்டு என்ற பிழையற்ற சொற் பிரயோகத்தையும் மீறிக்கொண்டு ‘கோர்த்துக் கொண்டு’ பீறி வெளிவந்து வேந்தனாரின் கவிதா வேகத்தில் சொற்கள் அடையும் கதியினைப் புலப்படுத்துகின்றது.

கரும்பு தின்போம் கரும்பு தின்போம்
கரும்பு தின்போம் நாங்கள்
கடித்துக் கடித்து இனிக்க இனிக்கக்
கரும்பு தின்போம் நாங்கள்.

என்ற பாடல் சூழ்ந்தை தனது அழுதவாயிலிருந்து கரும்புச் சாறு வழிய வழிய நிற்கும் அழுகுக் காட்சியை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டவில்லையா? ‘கடித்துக் கடித்து’ என்ற சொற்றெட்டரைப் படிக்கையில் படிப்போருக்கும் கரும்பைக் கடிக்கவேண்டும் என்ற உணர்வு ஊறினால் அதில் எவ்வித தவறும் இல்லை.

பார்க்கும் தெய்வம், உதவி, செயல், ஒழுக்கம், கொடிய மொழிகள் ஆகிய அறிவுரைப் பாடல்களையும் ஆறுமுகநாவலர், பொன். இராமநாதன், புலவர்கோன் என்ற பெரியோர் பெருமைப் பாடல்களையும் சந்து வயதேறிய மூன்றாம், நான்காம் வகுப்பினருக்கு உரியவை என ஒதுக்கிவிட்டு எஞ்சிய பாடல் களை அவற்றிற்கு உகந்த மூவர்களைச் சித்திரங்களோடு பாலர் பாட்டு நூலாக வெளியிடுவது, எதிர்காலத்தில் தமிழ்க் குழந்தைகளுக்கு ஆற்றும் பெரும் பணியாக அமையும். அவர்களின் மலர்வாய் இதழ்களில் வேந்தனார் என்றென்றாம் வாழ் வார் என்பது உறுதி.

‘நாடு’ என்ற பகுதியில் நாட்டுணர்வு, இன் உணர்வு, மொழியனர்வு ஆகியவற்றைப் பாரதி, கவிமனி, பாரதி தாசன் ஆகியோரின் அடியொற்றி வேந்தனார் பாடிச் செல்கிறார். அவர்களின் பாடல்களின் ஒசையும் சந்தமும் எள்ளளவும் குறைவுபடாத செந்தமிழ்ச் சொற்களில் அமைந்து வேந்தனாரின் பாடல்களுக்கு அழகினை ஊட்டுகின்றன. எனினும் பொருள் விரிவில் அவர்கள் அளவு வேந்தனாரின் பாடல்களிலே விரிவு உண்டு என்று சொல்வதற்கில்லை. முன்னவர்களின் குழல், அந்தச் சூழல் வளர்த்த உணர்வுகள், உந்துதல்கள் எம் நாட்டில் வேந்தனார் காலத்தில் இருக்காமையைத்தான் இதற்குக் காரணமாகக் கூறலாம்.

எங்க விலங்கையும் ஆங்கி லேயரின்
இல்லமோ — இது — நல்லதோ
தங்க ளாட்சியை இங்கு நாட்டிடச்
சாற்றினார் — வழி — மாற்றினார்.

என்ற தொடக்கத்துப் பாடல் பாரதி பாணியில் ஆக்கப்பட்டிருப்பினும், நாடு சுதந்திரம் பெறமுன் பாடப்பட்டதாய் இருப்பினும் சுதந்திர உணர்வுப் பயிர் முளை கொள்ளாத காட்டாந் தரையாய் விளங்கிய எமது நாட்டில் இப்பயிர் பயன்தராக் கஞ்சாங் கோரைப் புல்லின் அந்தஸ்தைத்தான் அன்று பெற்றிருக்கும். எனினும் வேந்தனுரின் இந்த ஒற்றைத் தனிக்குரவின் பின்னால் அவரது உணர்ச்சி கொந்தளித்திருக்கும் என்பதை நாம் நம்பலாம்.

அடிமை வாழ்வு நீங்கிநாம்
ஆனால் வாழ்வு தாங்கியும்
கொடுமை போக வில்லையே
கொலைகள் போக வில்லையே.

என்ற அன்றைய வேந்தனுரின் தவிப்பு இன்றைய நீலையில் எம் இனத்தினருக்கு உணர்வினை ஊட்டல் கூடும்:

நாமகள் வழிபாட்டோடு தொடங்கும் ‘வாழ்வு’ என்ற பகுதி, அன்பு, உண்மைக் கவிதையின் வரைவிலக்கணம், வீறுகொண்ட தமிழ்னின் உணர்வுகள், தாம் வணங்கும் தகைமையரின் தன்மைகள், உரிமை வாழ்வின் உயர்வு, எழுத்தாளர் கடமை, சாதனின் பல்வகை இயல்புகள், என்பவற் றேரூடு ‘நன்றியுள்ளம்’ என்னும் அகவல் யாப்பமைப்பிலமைந்த உண்மைக் காதல் இதுவெனப் புலப்படுத்தும் இலட்சியம், பொங்கல், தீபாவளிப் பண்டிகைச் சிறப்புக்கள் என்பவற்றின் கொள்கலங்களாக விளங்குகின்றன. இவை யாவிலும் வெந்தனுரின் தமிழுணர்வும் இன் உணர்வும் ஊடும் பாவுமாக ஓடியவண்ணம் உள்ளன.

உலகாண்டோம் கடல்கடந்தோம் உம்பரோடும்
உறவானேம் அருள்நூல்கள் உரைத்தோம் என்று
பலவாண்டாய்ப் பழங்கதைகள் பேசிப் பேசிப்
பகைவர்வரப் பயந்தோடிப் பதுங்கி வாழ்ந்தோம்
புலமாண்ட அறிவியல்நூற் புதுமை கண்டும்
பொய்யுலகம் அழியுமெனப் புகலு கிணரேஞ்
நலமாண்ட உரிமைப்போர் நயப்பால் இன்று
நம்நாட்டை நாமாள நாட்டங் கொண்டோம்.

பொருளோம்பித் தம்நலத்தைப் போற்றி வாழ்ந்து
பொன்றுகின்ற மக்களினம் பொலிந்த நாடு
மருளோம்பும் அடிமைவிளை வயலாய் இந்த
வையமெலாம் நகைத்திகழ வறுமை மிஞ்சி
இருளோம்பும் பொய்க்கதைகள் இயம்பி ஏத்தி
எண்ணிறந்த சிறுதெய்வம் எங்கும் நாட்டித்
தெருளோம்பும் ஆய்வணர்ச்சி சிறிதும் இன்றிச்
சீரழிந்து பாழ்பட்டுச் சிடைத்து போனாம்.

பாரதியின் கவிதையின் அருட்டுணர்ச்சியாயினும் தூங்கிக்
கிடந்த தம் காலத்தவருக்கு, தம் நாட்டவருக்கு, தமிழ் இனத்
தினருக்கு வேண்டப்பட்ட உண்மைகளைப் பொறுப்புடனே
எடுத்துரைத்த நல்லுள்ளத்தை நாம் பாராட்டியேயாகவேண்
டும். தொல்காப்பியம், சிலப்பதிகாரம், சங்கநூல்கள் முத
லான பழந்தமிழ் நூற்கடவிலே கிடந்து அவற்றின் சிந்தனை
களிலும் அவை தந்த இன்பங்களிலும் துளைந்து துளைந்தாடிக்
கொண்டிருந்த ஒருவர் அவைதாம் ஈடு இணையற்ற உலகப்பொரு
நூல்கள் என்று பெருமிதம் கொள்வதோடு அமைதிகாணது,
அவற்றிலிருந்து விடுபட்டுவந்து புதிய ஆய்வுக்கும் அறிவியலுக்
கும் வாழ்த்தும் வரவேற்பும் கூறுவதும், சிறுதெய்வம் எங்கும்
நாட்டித் தெருளோம்புவதைக் கண்டிப்பதும் சாமானியமான
செயல்கள் அல்ல.

ஆதலுக்கும் அழிதலுக்கும் அறமா மென்றே
அனிமொழிகள் வரிசையுற அடுக்கும் பாடடை
ஒத்தினால் தீயவர்கள் கூட்ட மெல்லாம்
ஒழிந்திடுமேல் ஆட்சியுறை உலகுக் கேளே?

என்ற வேந்தனுரின் வினாவிலே மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்
கதைகள் பேசுகின்ற மட்டமைமீது அவர்கொண்ட பெருவெ
குளி புலனுகவில்லையா?

அடுத்த இயலிலே வேந்தனுரின் ‘காவியங்கள்’ (காவியம்
என்ற சொல் அவர்காலத்தவரால் கதைப்பாடல்களுக்கு (Narrative Poems) வழங்கப்பட்டன) பற்றி ஆராய்வோம்.

“எளிய பதங்கள், எளியநடை எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொதுமக்கள் விரும்பும் மெட்டு . . . . .”

— பாரதி.

“வேந்தனுரைப் போன்ற உண்மையான திறன் படைத்த கவிஞரைக் காண்டஸ் கடினம்”

— அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

(வேந்தனூர் அவர்களின் பு. வ. சோலையின் ஒருமலர்)

4

வேந்தனுரின் ‘காவிய’ங்கள்

‘காவியம் என்ற பெயரோடு பாரதியின் ‘பாஞ்சாலி சபதம்’ வெளிவந்ததைத் தொடர்ந்து இருபதாம் நூற்றுண்டிலே பாட்டு வடிவிலே சிறிய, பெரிய கதைகள் கவிஞர்களால் ஆக்கப்பட்டு அவையாவும் ‘காவியம்’ என்ற பெயரினைத் தமக்கு உரிமையாக்கிக் கொண்டன. இவ்வாறு வெளியானவற்றில் யோகிசுத்தானந்த பாரதியாரின் ‘பாரதசக்தி மஹாகாவியம்’ நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம்பிள்ளையின் ‘அவஞும் அவஞும்’ என்பன நீண்டனவும் தமிழிலுள்ள பழங்காவியங்களின் பேராக்குக் கலைப் பெரிதும் கொண்டனவுமாக விளங்குகின்றன. எஞ்சியலை இரசிகமணி கனக செந்திநாதனின் வார்த்தையிற் சொல்வதானால் ‘கதைப்பாடல்கள்’ (Narrative Poems - இவ்வார்த்தையைக் கையாண்டவர் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை) என்பதே பொருந்தும்.

பாரதிதாசனின் பாண்டியன் பரிசு, எதிர்பாராத முத்தம் தமிழச்சியின் கத்தி என்பனவும் ச.து.ச. யோகியாரின் அகல்யா, மரியா மக்தலேனு ஆகியனவும் கதைப்பாடல்கள் எனத்தக்கனலே. காவியச் கலை உடையனவாயினும் இவை காவிய வரைவிலக்கணத்திற்கு உட்பட்டன அல்ல. புதுமை வேட்கையும் புரட்சித் தாகழும் கொண்ட பாரதிதாசன் தம் கருத்துக்களுக்கு வடிவம் கொடுக்கக் கவிதையிலே படைத்த கதைகளான அவை எழுதப்பட்ட நோக்கத்தை அவர் காலத்தில் நிறைவேற்றின. பெண்மையின் விதியையும் கதியையும் அழகிய பாக்களிலே சம்பவ வடிவில் அமைத்த யோகியாரின் கதைப்பாடல்கள் படிப்போருள்ளங்களிலே நீந்தனையைத் தூண்டு

வித்து உருக்கத்தை மிகுவித்தன; எனினும் இவையாவும் ஏதோ ஒருவகையிலே பழங்காலப் பின்னணிகளில் நிகழ்ந்த நிகழ்வு களாகவே உருவாக்கப்பட்டன; பழந்தமிழ்க் கதைகளிலிருந்தோ புராண, காவிய, விவிலியக் கதைகளிலிருந்தோ தமக்கு வேண்டிய கருவைப் பெற்றன. இந்தப் போக்கிற்குப் பாரதியின் முன்னேடிச் செல்வாக்குக் காரணமாய் இருந்திருக்கலாம். பாரதியின் ‘பாஞ்சாலி சபதம்’ மட்டுமன்றி அவரின் குயில்பாட்டுக்கூட ‘இராசா ராணி’க் கதைப் பாங்கிலேதானே அமைந்துள்ளது?

1966 இல் முதற் பிரசரமாகவும் 1971 இல் முதற் பதிப் பாகவும் வெளியான ‘மஹாகவி’யின் ‘ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம்’ என்ற கதைப்பாடல் நூலின் ‘சில அறிமுகக் குறிப்புகள்’லே இத்தகையவற்றை இருபதாம் நூற்றுண்டுப் புதிய காவியங்கள் என்ற பொருளிற் கையாளும் எம். ஏ. நுஸ்மான் புதுக்காவியம் பற்றிக் குறித்துள்ள கருத்தொன்றை இவ்விடத்தில் எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமாகும்.

‘இக்காலத்திலும் காவியங்கள் தோன்ற முடியுமா? அவ்வாறு தோன்றினாலும் அவற்றுக்கு இலக்கிய மதிப்பு உண்டா? என்று ஜயப்படும் சிலரும் இருக்கின்றார்கள். காவியம் என்பது நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயத்தின் உச்ச கட்டத்தில் அச்சமுதாய உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டு தோன்றி, பின்னர் அச்சமுதாய அமைப்பின் நலிவோடு மறைந்துபோன ஓர் இலக்கிய வடிவம் என்பதும், தற்காலத்தில் காவியம் என்ற பெயரில் மலிந்துபோய் இருக்கும் செய்யுட் கதைக் குப்பைகளின் பெருக்கமும் இவர்களின் ஜயத்துக்குரிய காரணங்கள் என்னாம்’’

‘ஆனால் இயந்திர சாதனங்களின் பெருக்கத்தினாலும் கைத்தொழில் நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியினாலும் பழைய நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பின் தளங்களை உடைத்துக் கொண்டு வளர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவம் அன்றைய நியதி வழுவாவாழுக்கை முறையைத் தகர்த்தது. அதனால் ஸ்திரமான நியமங்களும் ஸ்திரமான சமய தத்துவக் கோட்பாடுகளும் தகர்ந்தன: இன்னது இவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்ற கருத்துக்கள் வலுவிழுந்தன. ஆகவே எதை எவ்வாறு கூறவேண்டும் என்ற பழைய இலக்கிய மரபில் இருந்து எதையும் எவ்வாறும் கூறலாம் என்ற புதிய கட்டற்ற மரபு உதயமாகிறது’’

“பழைய காவியத்தில் இருந்து புதிய காவியங்களின் வேறு பாட்டின் அடிப்படை இதுவே. எனினும் இவை இரண்டையும் காவியங்கள் என்று அழைப்பதற்குச் சில பொதுப்படையான அம்சங்கள் இருக்கவேண்டும். இல்லையெனில் அவ்வாறு அழைப்பதில் அர்த்தமில்லை. செய்யுள் நடையில் அமைந்திருப்பதும் — பாத்திரங்களின் நடத்தைகளின் மூலம் உருவாகும் நிகழ்வு அல்லது நிகழ்ச்சிகளின் ஒருதிசை நோக்கிய, ஒருமுகப் பட்ட வளர்ச்சியும் — குறிப்பிட்ட ஒரு வாழ்க்கைப் பரப்பைக் களமாகக் கொண்டிருப்பதும் இவற்றின் பொது அம்சங்கள் எனலாம். செய்யுள் நடையில் அமைந்த பிற இலக்கிய வடிவங்களில் பின் கூறப்பட்ட இரண்டு அம்சங்களையும் நாம் காணமுடியாது. புதிய தமிழ்க் காவியங்கள் அளவில் சுருங்கி யிருப்பதும், கற்பனை வாழ்வை விட்டு நடைமுறை வாழ்வை உள்ளடக்கிக் கொண்டிருப்பதும் அவற்றின் தனிப் பண்புகள் எனலாம். நவீன உரைநடை இலக்கியங்களான நாவல், சிறுகதை ஆகியனவற்றின் செல்வாக்கும் அவற்றில் காணப்படுகின்றது.....”

நுல்மான், மேலே கூறியுள்ளவற்றையெல்லாம் ஏற்றுக் கொண்டாலும் இத்தகையதோர் இலக்கிய வடிவத்திற்கு, (புதிய) காவியம் என்று பெயர் குட்டுவது பொருத்தமில்லை என்றே கூறத் தோன்றுகிறது. பழைய காலத்திலே பெண்கள் தமது மார்பை மறைக்க அணிந்த கச்சம் இன்று அணியும் சட்டையும் ஒரே நோக்கத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அதாவது இரண்டினது உள்ளடக்கமும் ஒன்றுதான். ஆனால் பின்னைய உடையை இன்று ‘புதிய கச்ச’ என்று யாரும் சொல்வதில்லை. இதுபோலவே கதையம்சமும் அவை செய்ய எால் இயன்றிருப்பதும் மட்டுமே இருபதாம் நூற்றுண்டில் எழுதப்படும் செய்யுட் கதைகளுக்குப் புதுக்காவியங்கள் என்று பெயரிடப் போதியன அல்ல, எனவே இவற்றை இவை எவ்வளவுதான் காவியச் சுவையோ அம்சமோ பொருந்தியனவாயினும் கதைப் பாடல்கள் என்று கூறுவதே பொருந்தும்.

இவ்வகையிலே சமகாலச் சமூக நிகழ்வுகளைக் கதைக் கருவாக ஜம்பதுகளிலேயே கொண்டு கதைப் பாடல்கள் எழுதியவர் வேந்தனாரேயாவர். கதைக் கருத்தெரிவிலும் வளர்ப்பிலும் வார்ப்பிலும் வேந்தனாரை முதன்மையானவர் என்று கொள்ளல் இயலாதெனினும் சமூக சம்பவங்களைத் தமது கருப்பொருளாகக் கொண்ட ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிஞர்களுக்கு இவரே முன்னேடி என்பது ஏற்கவேண்டிய ஒன்றே.

கவிதைப் பூஞ்சோலையிலே காவியம் I, காவியம் II, என்ற பிரதான பிரிப்புகளுக்குள் 'கற்பணைக் காதல்', 'அவனும் அவனும்' என்ற இரண்டு கதைப் பாடல்கள் தரப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றை விட 'வாழ்வு' என்ற பகுதியிலும் அகவற்பாயாப் பில் அமைந்த 'நன்றியுள்ளம்' என்னும் தலைப்புடைய கதைப் பாடல் ஒன்றும் காணப்படுகின்றது.

நான் என்ற பெண் கதாபாத்திரம், தன் தாயும் தங்கை யும் தமையனும் தம்பியும் வெளியிற் போய்விட, வீட்டிலே தானும் தன் சிறிய தம்பியும் தகப்பனுமே இருப்பதாக 'நன்றி யுள்ளத்' தில் தன்கதையைத் தோழிக்குக் கூறத் தொடங்கு கின்றன. இவ்வாறிருக்கையில் அக்காவின் சொல் கோருத் தம்பி சென்று கிணற்றில் தண்ணீர்ளள் முயன்று கிணற்றுன் வீழ்ந்து விடுகிறோன். 'நான்' கதாபாத்திரம் 'ஐயோ' தம்பி கிணற்றில் விழுந்துவிட்டான்' என்று உரத்துக் கத்துகிறோன். தகப்பன் எழுந்து ஓடி வராமுன்னரே அடுத்த வீட்டு இளைஞன் 'கிறிக்கெற்' விளாயாடிக் கொண்டிருந்தவன், ஓடோடி வந்து கிணற்றுன்னே குதித்துச் சிறுவனைத் தூக்கிக் காப்பாற்றுகிறோன். அன்றிலிருந்து சிறுவனுடைய தமக்கை ('நான்') க்கும் இளைஞனுக்கும் (தம்பியைக் காப்பாற்றியவனுக்கும்) காதல் தோன்றி வளர்கிறது. விஷயம் அறிந்த பெற்றேர் எம். ஏ. படித்த இளங்கோ என்பவனுக்குத் தம் மகனை மணக்க நினைத் திருந்த என்னைத்திற்கு முரணைப் படிப்புக் குறைந்தவனில் மகள் 'காதல் கொண்டு விட்டானே' என்று நெருப்பெடுக்கின்றனர்.

இளங்கோ அல்ல இந்திரன் ஆயினும்
இணங்கேன் மணக்க என்பதை என்றன்
அன்னையும் தந்தையும் அறியும் வண்ணம்
இன்னெங்கு முறைநீ இயம்புவாய் தோழி!
மறுத்துரைத் தாரேல் வாழேன் என்பதை
உறுத்தி வருதலும் உணக்குக் கடனே.

என்று அந்தப் பெண் தோழிக்குக் கூறும் கூற்றுப் பீக் கதைப் பாடல் முடிகின்றது. 'சுடர்த் தொழி கோய!' எனத் தொடங்கும் கவித்தொகைப் பாடவின் அருட்டெளர்விலே இந்தக் கதைப் பாடல் பிறந்திருக்கலாம். இதிலே சிறப்பாகக் கூற எதுவும் இல்லை. எனினும் பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளையின் காதலியாற்றுப் படையை நினைக்க வைக்கும் வசையில், இயல்பான வருணையும் ஒட்டமும் இதில் நன்கு அமைந்துள்ளன.

பழந்தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களைச் சுவைபடக் கற்பிக்கும் தமிழாசிரியர் ஒருவர் தம் மாணவ, மாணவியரைக் கவிதைகள் புதியவாய் ஆக்கச் சொல்லித் தமது பிரிய மாணவிக்கு ‘நீ என்மீது காதல் கொண்டது போலக் கவிதைக் கடிதம் தீட்டு. நானும் அவற்றிற்குப் பதிலாகக் கவிதையிலே காதற் கடிதம் தீட்டுகிறேன்’ என்று பணிக்கிறார். அவ்வாறே மாணவியும் காதற் கவிதைகள் எழுதுகிறார். ஆசிரியரும் எழுதுகிறார். ஒரு கட்டத்தில் ஆசிரியர் கற்பணைக் காதலி விருந்து எதார்த்தக் காதலுக்கு இறங்கி வருவது போல மாணவிக்குத் தோற்றுகிறது. ஆனால் அவள் அவ்வாறு நினைத்தது தவறு என்று ஆசிரியர் தமது கவிதைமூலம் அவளின் தப்பபிப்பிராய்த்தைப் போக்குகிறார். இதுதான் ‘கற்பணைக் காதல்’ கதைப் பாடலின் கரு. வீரமாகாளி அம்மன் கோயிலிலே காருக்குறிச்சி அருணசலத்தின் நாதஸ்வரக் கச்சேரி நிகழ்வு, சுப்பிரமணியம் பூங்காவில் நிகழ்வன என்று கதைக்களாம் விரிந்து செல்கிறது. உண்மையிலேயே ஆசிரியர் காதல் வசப்பட்டுவிட்டாரோ என்ற ஐயத்தை வாசகருக்கு ஏற்படுத்தும் வகையிலே வேந்தனார் கதையை வளர்த்துச் செல்லும் வகை கதைக்குத் தனித்ததொரு விறுவிறுப்பினை ஏற்படுத்துகிறது. அவருக்கே வழக்கமான தமிழ்க் காதலும் அதனைப் புலப்படுத்தும் இனிய சொல்லாட்சியுடன் கூடிய ஒரை நயப் பாடல்களும் கதைப் பாடலின் தரத்தை விழுந்து விடாது காக்கின்றன.

அழகினை மேலே போர்த்தே
அழுக்கினை மூடி எங்கள்
மழவிடை ஈசன் இந்த
வையத்தைப் படைத்து வைத்தான்
மழையெனுங் கூந்தல் நீல
மயில்வண்ணம் வெளியில் அன்றிப்
பழகதன் உடலில் உண்டோ?
பாம்பெழில் பகரப் போமோ?

தென்றலைக் குழிலை மின்னைச்
அரித்திடும் புதிய பூவைக்
குன்றினின் அருவி ஊற்றைக்
கோலமா மயிலின் கூத்தை
என்றும்யான் பாடி இன்பம்
எய்திடும் தன்மை போல
உன்றனபேர் எழிலைப் பாடி
உவத்தலில் குறையும் உண்டோ?

அடுத்துவரும் ‘அவனும் அவனும்’ கதைப்பாடல், பாடசாலைப் போட்டிக்காகக் கும்மிப் பாடல் எழுதித் தரக் கேட்ட மாண விக்கு அதனை எழுதிக் கொடுத்து அவன் வெற்றிபெற்றதைத் தொடர்ந்து அவனும் அதனை எழுதிக் கொடுத்த ஆசிரியரும் அடிக்கடி கடிதலாயிலாகச் சமூகப் பிரச்சினைகள், தமிழர் பெருமைகள், சிறுமைகள் பற்றி உரையாடுவதாய் அமைந்தது. இதிலே சம்பவ வளர்ச்சி முற்றுக இல்லை என்றே சொல்ல வாம். எனினும் வேந்தனுரின் சமூக, இன, மொழிச் சிந்தனைகளை இக் கதைப்பாடல் நன்று வெளிப்படுத்துகின்றதென வாம்.

கங்கையைக் கொண்டா ரென்றும்
கடாரத்தை வென்று ரென்றும்
இங்குநாம் பழையை பேசி
எடுத்திமும் பயனேன் நில்லை
அங்கையோ டங்கை கூப்பி
அடிமைசெய் கூவி யாக
எங்கும்போய்த் தமிழர் வாழும்
இழிவினைப் போக்க வேண்டும்;

இமயத்திற் கொடியை நாட்டி
இவ்வுல காண்டோம் என்று
கமையினோத் தூக்குங் கூவி
சொல்வதிற் பெருமை உண்டோ?

நிலமிசை உரிமை ஆட்சி
நீங்கிட அடிமை ஆகித்
தலைமுறை பலவாய்த் தாழ்ந்தேன்
தமிழர்கள் வாழ்கின் ரூர்கள்?

சாதியால் சமய வாழ்வால்
தனித்தனி பிரிந்து வாழும்
பேசுத்தை ஒழிந்து நாங்கள்
பிறப்பினால் தமிழர் என்றே
ஒதியோர் கணத்தில் சேர்ந்தால்
உலகத்தை ஆள வல்லோம்.

மற்றவர் நாட்டை ஆள
மற்பபடை திரட்டும் இந்நாள்
பெற்றநம் நாட்டை ஆளாப்
பேடுகள் தமிழர் தானே?

என்ற இக்கருத்துக்கள் யாவும் வேந்தனால் நாற்பதுகளிலே வெளியிடப்பட்டவை என்பது நினைவிற் கொள்ளத் தக்கது. தமிழ், தமிழர் என்று பழம்புகழ் பேசிப் பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கிய காலம் அது!

ஜம்பதுகளில் ‘தினகரன்’ பத்திரிகையிலே அதிகம் எழுதியவர்கள் இருவர், ஒருவர். பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிளை, மற்றவர் வேந்தனார். முன்னவர் தமக்கேயுரிய தனிநடையிலே கம்பராமாயன் நயப்புக் கட்டுரைகளை எழுதினார். பின்னவரோ தமிழின எழுச்சிக்கான கவிதைகளையும் கட்டுரைகளையும் பழையையும் புதுமையும் வீற எழுதித் தள்ளினார். இவ்வாறு அவர் எழுதியவற்றுள் ‘உற்றதுணை’, ‘காதற்கலை வாழ்வில்’ ஆகிய இருக்கதைப் பாடல்களும் அடங்கும். ‘உற்றதுணை’ 1956 இலும் ‘காதற்கலை வாழ்வு’ 1957 இலும் வெளியாயின.

காதலனும் காதலியும் கடற்கரையில் இருந்து
கடலையுடன் சிற்றுண்டி கனிவகைகள் உண்டும்
மோதியெழும் கடலையில் முந்திரிகைப் பழத்தை
முகைநீக்கியிட்டெறிந்தும் முறுவலித்தும் மகிழ்ந்தார்.

எனத் தொடங்கும் முற்றிலும் குறள்வெண் செந்துறைப் பாடல்களில் அமைந்த ‘உற்றதுணை’ உருக்கமானதோரு கதை.

இவ்வாறு இன்ப சுகானுபவத்தில் காதலனும் காதலியும் (கணவனும் மனைவியும்) இருக்கையில் பொன்னம்மா என்ற ஏழைப் பெண்ணெருத்தி தன் கைக்குழந்தையுடன் பசி என்று வந்து அவர்களை இரக்கிறார்கள். காதலனுக்கு எரிச்சல் மூள அவளை ஏசிக் கலைத்துவிட்டுத் தன் கையிலிருந்த சிற்றுண்டிச் சரையைச் சுருட்டிக் கடவில் எறிந்துவிட்டுக் காதலியுடன் வேறிடம் நாடிச் செல்கிறார்கள். அவ்வேளையில் அவ்வழியால் வந்த இளைஞர்கள் அந்த ஏழைப்பெண்ணைப் பரிகாசம் செய்து செல்கின்றனர். பொன்னம்மா அக்கடற்கரையிலே கற்பாறை அருகிலே பசியால் மயங்கிக் கிடக்கிறார்கள்.

அப்பொழுது கடல்மீது மீன்பிடிக்கச் சென்ற தன் கணவனுக்கு உணவுகொண்டு அவ்விடம் வந்த மீனவப் பெண்ணெருத்தி (பார்வதி அவளின் பெயர்) பொன்னம்மாவின் நிலை கண்டு பரிதவித்து அவளின் மயக்கத்தினைத் தெளிவித்துத் தான் கொண்டுவந்த உணவை அவளுக்கும் பிளைக்கும் அளிக்கிறார்கள் : அதுகாலை,

அலைமோதுங் கடல்மீது படகோட்டிச் சென்றேன்
ஆண்மையுடன் கடற்பரப்பில் அஞ்சாமல் நின்று
வலைவிசிப் பெருமீன்கள் மிகவாரிக் கொண்டு
மகிழ்ச்சியுடன் உணவுண்ணக் கரைநோக்கி வந்தான்.

வந்தவன் மஜனவிழுலம் பொன்னம்மாவின் நிலையைப் புரிந்து
கொண்டு அவருக்கு ஆறுதலுரை வழங்குகின்றன “அம்மா! இனிக்கவலை வேண்டாம். இன்றுமுதல் நீ என்றன இனியடியர்த்
தங்கை. நீ புதுப்பிறப்பு எடுத்துவிட்டாய், இறைவன் உன்னை
யும் பிள்ளையையும் காப்பாற்றுவான். நீ என்னகுலம், எவர்
மகள், என்றெல்லாம் நான் கேட்கப்போவதில்லை. எங்கள்
குடும்பத்தில் நீயும் ஒருத்தியாய் இனைந்து விட்டாய். உன்
குழந்தை இனி எமது குழந்தை என் மஜனவி உன் மச்சாள்.
உன் பிள்ளையோடு எங்கள் வீட்டுக்கு வா”

வலைபின்னிப் பறிஇழைத்து வருவாயும் பெறலாம்
மைந்தனையும் வளர்த்திடலாம் மாதர்சங் கத்தில்
நிலைகொண்டு நெசவுதொழில் நீபழகிக் கொள்ளலாம்
நினைவென்ன தங்கையென நெஞ்சுருகிக் கேட்டான்.

பொன்னம்மா அவன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கமுன் தனது
கதையைக் கூறுகிறார்.

என்கணவர் ஓர்ஏழைத் தொழிலாளி, அவரும்
திடர்ப்புரட்சிக் கலகத்தில் இறந்துவிட்டார் எனக்கோ
முன் பேதும் பொருளில்லை வீடுமில்லை, வீட்டு
முதலாளி எனித்திட்டி விரட்டிவிட்டார் வெளியே.

அதன்பின் பொன்னம்மா பிச்சைசுக்காரியாய் அலைகிறுள் :
இளைஞர்கள் அவளின் அழகைக் கவர்க் கண்ணி வைக்கின்ற
னர். இந்த நிலையில் கடலைக்காரக் கிழவி ஒருத்தி அவருக்கு
இரக்கப்படுவன் போலத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று
செல்வன் ஒருவனுக்கு வைப்பாட்டியாக்க முயல்கிறார். அவ
ளிடமிருந்து தப்பி ‘இனி வாழ முடியாது’ என்று முடிவு
செய்து குழந்தையுடன் கடலில் விழுந்து தற்கொலை செய்ய
என்று பொன்னம்மா கடற்கரைக்கு வருகிறார்.

கற்பழிந்தும் கைக்குழந்தைக் காகவுயிர் வாழுந்தால்
காறியுமிழ்ந் தெல்லோருங் கைகொட்டிச் சிரிப்பார்
மற்றிந்தக் குழந்தைக்கும் மரியாதை இல்லை
வழிவழியாய் வேசைமகன் என்றுலகோர் வைவார்டு

என மாணத்திற்கு அஞ்சி மாளவந்தவருக்குப் பச்சைக் குழந்தையைப் பலியாக்கக் கூடிய மனம் ஏவவில்லை.

என்மகனே இனிக்கொல்லேன் இனிக்கொல்லேன் உன்னை இவ்வுலகில் நானுனக்காய் இருந்திடத்தான் வேண்டும் உன்னுமைத் தந்தையின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொன்னேன் உய்யவழி காட்டுவினித் தெய்வமெனக் கொண்டேன்:

என்று முடிவு செய்தவளாய்ப் பிச்சையைத் தொடர்கிறோன், அதன் பிறகு நடந்தவைதாம் முதலிற் கூறியவை.

முடிவில் அவள் மீனவணை உடன் பிறந்தவருய் என்னி, ‘காத்தருள்வாய்’ என்று அவன் காலதியில் வீழ்வதோடு கதை முடிகிறது.

மனேன்மணையை நாடகத்தின் ‘விவகாமி சரிதம்’ யாப்பும் கதையமைப்பும் வேந்தனாக்கு வழிகாட்டிகளாய் இத்தைப்பாடலுக்கு அமைந்துள்ளன. இராமன்—குனன் நட்புச் சம்பவம் கதைக் கருவிலே செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளது. எனினும் கதையம்சம் தடையற்ற ஒட்டத்துடன் அமைந்திருக்கிறது. ‘தனிமனிதவாழ்வைப் பிரதிபலிப்பது, மேல்மட்டத்தில் நின்று கீழ் மட்டத்தைச் சித்திரிப்பது, வழக்கமான பழைய கதைக் கரு’ என்று இதனை விமர்சகர்கள் புறந்துள்ளாம். இவற்றிற்கு எத்தனையோ இஸங்களின் பெயர்களை எடுத்துரைத்துச் (Escapism) சாடலாம்: ஆனால் இவற்றையெல்லாம் விஞ்சிக்கொண்டு ஜம்பதுகளிலே பாராட்டத்தக்க நல்லதொரு கதைப் பாடலாகவும் இன்றும் ‘செய்யுட் கதைக் குப்பை’ என்று தள்ளக்கூடாததாகவும் இது விளங்குகின்றதென்று நடுநிலை விமர்சகர்கள் இதனை ஏற்பார் என்றே கூறலாம்.

‘காதற்கலை வாழ்வில்’ கதைப் பாடல் ஓரளவு அக்கால அரசியலையும் அரசியல் வாதிகளையும் அவர்களின் தில்லுமுல்லுக்களையும் வேந்தனான் நோக்கில் புலப்படுத்துவதாய் உள்ளது. கோமசவரர் சிதம்பரரின் மகன் மாதவியும் விஞ்ஞான (எம். எஸ். ஸி.) ஆசிரியரும் (விஞ்ஞானக் கட்டுரை) எழுத்தாள மான சந்திரனும் ஆசிரியர் மாணவி உறவிலிருந்து காதலுற விற்கு உள்ளாவதும் சிதம்பரரோ செல்லையாச் சோதிடரினதும் நல்லையா நீதிவானதும் குழ்ச்சிக்குள்ளாகி பாரிஸ்டரும் அரசியல்வாதியுமான ஸ்ரீதேவனுக்குத் தம் மகனை மனந்துவைக்க முயல்வதும் சந்திரா எதிர்ப்பதும் இறுதியில் காதலர் நீணவுகைக்கூடுவதுமே ‘காதற் கலைவாழ்வில்’ கதைப்பாடவின் உள்ளடக்கம், ஸ்ரீதேவனின் ஆஷாட்டுதித் தனங்களும், போவி

வேஷமும், மக்களை மந்தையாக்கி அவர்கள் முன்தான் பெரும் தமிழ்ப் பேச்சாளி என்று காட்டுவதும் (தமிழ்ப் பண்டிதர் ஒருவரைக் கொண்டு எழுதுவித்துப் பாடமாக்கிய பேச்சு) முதலாக அன்றைய அரசியல்வாதியின் போக்குகளை வேந்தனுர் இக் கதைப் பாடலிலே நன்முறையிலே சித்திரித்துக் காட்டுகிறார்.

கண்ணியவான் ஸ்ரீதேவன் கற்றறிந்த சீராளன் என்னுங்கள் எங்கள் தலைவன் இவனென்றே ஐந்தாறு துண்டிதழிகள் ஆதரவாய்த் தீட்டிவிட்டேன் செந்தமிழ்க் குற்றாயின்னல் தீர்த்திடுவான் ஸ்ரீதேவன் தந்தையினும் தன்னனியோன் சான்றேஞ் பெருஞ்செல்வன் என்னுமென் சொல்லால் எழுந்தார் தமிழரெலாம் மன்னுபுகழ் நீதவான் வாய்மையுளார் என்றுமக்கள் என்னை மதித்தினால் ஏற்பட்ட ஆதரவால் தன்னை நிகர்த்தலைவன் தானான் ஸ்ரீதேவன் செந்தமிழால் ஸ்ரீதேவன் செய்தநல்ல சொற்பொழிவை என்தன் உரைப்படி ஈசுவரன் பண்டிதர்தான் பண்ணிரண்டு நாட்களோர் பாடமாய்ச் சொல்லிவைத்தார் அன்னை மொழியிலவன் ஆற்றலுடன் பேசியதைச் சென்னைத் தினசரியும் தீட்டியது பாராட்டி இன்னுஞ் சிலநாளில் எல்லாம் பறந்துவிடும் பொய்யன்நுதச் ஸ்ரீதேவன் போக்கிலி என்றுமக்கள் வையியும்நாள் அன்மையிலே வந்துவிடும் வந்துவிடும்.

‘புரியன்’ (புருஷன் கணவன்), ஊமைவெறி (வாய் பேச முடியாத அளவுக்கு மதுவெறி), மச்சாள், பறி இழைத்தல் ‘பேய் நாய் சீ முதேவி’ கழிச்சறைகள், சிறுகுடில் முதலாக வேந்தனுர் ஆங்காங்குப் பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் பொதுமக்களிடையே வழங்கும் மரபுச் சொற்றிருடர்கள் ஆகியவற்றைக் கையாண்டுள்ளமையும் அவர் போன்ற வித்துவ பரம்பரையினர் வரையில் முற்போக்கான ஒரு செயலேயாகும்.

தொகுத்துச் சொல்வதாயின் சமூத்தில் முதன்முதல் சமகாலச் சம்பவங்களிலிருந்து கதைக் கருவினை எடுத்துக்கொண்டு அவற்றைத் தமது கருத்துக்களுக்கும் போக்குக்களுக்கும் இசையக் கதைப்பாடல் வடிவில் அமைத்த வகையில் வேந்தனுரின் இலக்கியப்பணி குறிப்பிட்டுக் கூறுவேண்டிய ஒன்றேயாகும்.

‘கவிதைகளை அடுத்து அவர் எழுதிய கட்டுரை களைக் குறிப்பிட்டோக வேண்டும். வாரா வாரம் எழுதக்கூடிய வற்றுத் திட்டங்களைம் அவரிப்பு உண்டு. அப்படியே எழுதியும் வருகிறோ’

(எழுத்துப் பேராலேன் னர்கள் — வித்துவான் க. வேந்தனூர் (எழுகேசு 13 — 11 — 55)

— கரவைக்கவி கந்தப்பனூர்

5

கட்டுரையாசிரியர் வேந்தனூர்

கி. பி. 7 ஆம் நூற்றுண்டளவில் இறையனூர் களவியல் நாலுக்கு நக்கீரர் எழுதிய உரையோடு தமிழின் உரைநடை வரலாறு முதன்முதல் முறையாகத் தொடங்குகின்றது. சிலப் பதிகாரத்தில் வரும் கட்டுரை, உரைப்பாட்டு மடை என்பனவற் றிலும் பெருந்தேவனுரீன் பாரத வெண்பாவில் ஆங்காங்கே காணப்படும் வசனங்களிலும் உரைநடையின் மங்கலான தோற் றத்தைக் காணலாம். எனினும் அவற்றிலே செய்யுளின் வாடையே அதிகமாய் வீசும். இவற்றிற்கு முன்னரும் உரை நடை நிலவியதே என்பதற்குத் தொல்காப்பியச் சூத்திரத் திலே குறிக்கப்படும் நால்வகை உரைநடைகளே சான்று. இறையனூர் களவியலுரையைத் தொடர்ந்து இலக்கண இலக்கிய நூல்களுக்கு உரையெழுதும் முயற்சி வளர்ந்தது. ஆழ்ந்த அறிவும் கட்டுரை வன்மையும் பொருந்திய உரையாசிரியர்கள் பலர் தோன்றினர். எனினும் மூலத்திலும் உரையே விளங்கக் கூடினம் என்று கூறுத்தக்க அளவிற்கு உரையாசிரியர் பலரின் உரைகள் விளங்கின. இந்நிலையிலே பதினெட்டாம் நூற்றுண்டுவரை உரை நடையில் இலக்கிய வடிவம் ஒன்று கூடத் தோன்றுமை வியப்பன்று. இலக்கியம் என்றாலே அது பாட்டுத்தான் என்ற கருத்தும் இலக்கியம் மட்டுமென்றி வைத்தியம் சோதிடம் முதலான அறிவியல் சார்ந்த நூல்கள் கூடச் செய்யுளிலேயே இயற்றும் போக்கும் தமிழரிடையே காணப்பட்டன. ஜரோப்பியர் வருகையின் பின்னரே உரைநடையின் பயன்பாட்டுப் பரிமாணம் விசாலம் அடையலாயிற்று.

‘வீரமாழுனிவர்’ என்னும் கொன்ஸ்ரன்சோ ஜியோசெஃபோ யூசபியோ பெஸ்கி (1680 — 1747) பாதிரியாரின் ‘பரமார்த்த குருவின் கதை’ தான் தமிழ் உரைநடையினை இலக்கிய வடிவ

நிலைக்குக் கொணர்ந்த முதல் முயற்சி. பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கப் பகுதியில் கட்டுரை வடிவிலும் இறுதிப் பகுதியில் நாவல் (Novel) வடிவிலும் இருபதாம் நூற்றுண்டின் முதற்காலிலே சிறுகதை, நாடகவடிவிலும் உரைநடையானது புதிய வண்ணங்களைக் காட்டத் தொடங்கியது. எழுத்தாளர்கள் சிறுகதை, நாவல் வடிவங்களால் தமிழ் உரைநடைக்கு வளம் சேர்க்கத் தமிழறிஞர்கள் கட்டுரை வடிவ்ல் அதற்குப் புத்துயிர் கொடுத்தனர்.

புதிய அறிவியல் துறைகள் தமிழிற் புகழுன்னர் கட்டுரை என்பது பெரும்பாலும் சமயம், இலக்கியம், இலக்கணம் சம் பந்தமான பொருள்களையே தனது உள்ளடக்கங்களாகக் கொண்டு விளங்கியது. (பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் இறுதியிலே தோன்றிய சுதேசமித்திரன் (1882), இருபதுகளிலே தோன்றிய தமிழ் சஞ்சிகைகள் என்பவற்றில் அரசியல், தேசியம், சமூகசீர்திருத்த விடயங்கள் கட்டுரைப் பொருள்களாகக் கொள்ளப்பட்டிருப்பினும் அவற்றிலே கையாளப்பட்ட உரைநடை, அண்மைக்காலம் வரை மணிப்பிரவாளமாகவே இருந்தது. 1930 இல் தோன்றிய கலைகள் இதற்கு விதிவிலக்கு) எனவே கட்டுரையாசிரியர்களிற் பெரும்பாலானவர் தமிழ், சமய அறிஞர்களாகவே விளங்கினர். வேந்தனாரும் இவ்வறிஞர் பரம்பரையையே சேர்ந்தவராயிருந்தமையால் அவரும் தம் ஆற்றல்களைக் கட்டுரைகள் எழுதுவதிலும் பயன்படுத்தியது இயல்பே.

மரபுவழித் தமிழிலே ஊறிய அறிஞர்களின் கட்டுரைப் பொருள்கள் பெரும்பாலும் பழந்தமிழ் இலக்கிய இலக்கண சமயவிடயங்களிலேயே சமூன்று கொண்டிருந்த போது அவர்களின் வாக்கிய அமைப்பிலும் பழைய உரையாசிரியர்களின் செல்வாக்கு மிகுந்து காணப்பட்டது. ‘வசனநடை கைவந்த வல்லாள்’ரான் நாவலரின் மாணவர் பரம்பரையைப் பொறுத்த வரையில் சமூத்துத் தமிழறிஞர்கள் ஒரளவு விலக்கானவர்களாயிருந்தனர். ஸ்ரீமத் த. ஸ்கலாயபிள்ளை, சுன்னாகம் அ. குமாரசவாமிப் புலவர், வித்துவசிரோமணி சி. கணேசயர், பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரில் இலக்கண விதி முறைப் பிறழ்வு இல்லாத போதிலும் படிப்படியாக ஒரு வகை எளிமை, தெளிவு, இனிமை அமைந்த வசனநடையைக் கையாண்டு. திறன் வளர்ச்சியடைந்து காணப்பட்டது. சிறப்பாகப் பண்டிதமணி, தமக்கெண்டே ஒரு கம்பீரமும், தெளிவும், எளி

மையும் அதே வேளையில் ஆழம் குறையாமையும் அமைந்த உரைநடையினைக் கையாள்வதில் பெருவெற்றி பெற்றுரென்றே சொல்ல வேண்டும்.

இளமைக் காலத்தில் வேந்தனாக்கு இத்தகைய செழுமை வாய்ந்ததொரு குருசந்தானம் கிடைக்கவில்லை. அவர்வரையில் அவர்படித்த ஒவ்வொரு நூலுமே அவருக்கு ஆசிரியர் தாம். கவிதையிலே தமக்கென ஒரு தனித்த இயல்பினை ஏற்படுத்திக் கொண்டதுபோலத் தொடக்கத்திலேயே நல்லதொரு எளிய செந்தமிழ் வசனநடையை வேந்தனார் ஆக்கிக்கொள்ள வில்லை. நக்கிரர், இளம்பூரணர், சிவஞான முனிவர் முதலான உரையாசிரியர்களின் உரைகளே அவருக்கு வழிகாட்டிகளாய் இருந்தன. மிக இளம் வயதிலேயே கட்டுரை கவிதையாக்கங்களில் ஈடுபடத் தொடங்கிவிட்ட அவரின் தொடக்க கால வசன நடை, பழைய உரையாசிரியர்களின் உரைகளைப் போலிப் புச் செய்வதாகவே இருந்தது. கட்டுரைகளும் சமய விடயங்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன. திருவாசகத்தின் சிறப்புப் பாயிரம், (1940) திருவள்ளுவர் சமயம் (1941), சிவஞானபோதச் சிறப்புப் பாயிர ஆராய்ச்சி (1942) முதலியன் ‘இந்துசாதனம்’ பத்திரிகையில் அவர் எழுதிய அக்காலக் கட்டுரைகளிற் சில. உதாரணத்திற்கு ஒரு பந்தி வருமாறு:

‘செந்தமிழ்ச் சிவத் தென்னாடு முழுவதுஉங் குறிக்கொண்டு பயிலப்பெறும் மாட்சிமை பெரிதுடையதுஉம், சித்தாந்தத் திருநெறியின் முழுமுதன் நூலாயதுஉமாய சிவஞான போதத் தின் கோற்ற வரலாறு பண்டிருந்தே ஆராயப்பட்டிருக்கும். என்னை, ஒழியாவின்பத் தழிவில் வீடுபைக்கும், விழுமிய நூல், உயர்ந்தோர் பலரானும் போற்றப்பட்டு, விளக்கமுறுமாதவி னெனக். அல்லதுஉம் உயர்ந்த நூல்களின் தோற்ற வரலாற் றைச் சிறந்தெடுத்துக் கிளந்து போற்றுதல் பழந்தமிழ் மக்களின் தூய மரபாகும்’.

(‘சிவஞானபோதச் சிறப்புப் பாயிர ஆராய்ச்சி’, இந்துசாதனம் 1942 டிசம்பர் 14)

மதுரைத் தமிழ்ப்பண்டிதரான புதிதில், பரமேசவர பண்டிதர் ஆராய்ச்சி (ஆசிரியர்) க் கழகத்தில் புகுந்த தொடக்க ஆண்டில், வேந்தனார் தமது பாண்டித்தியத்தைப் புலப்படுத்தல் வேண்டும் என்ற பேரார்வத்தால் இத்தகையதோர் உரைநடையைக் கையாண்டு கட்டுரைகள் எழுதினார்.

ஆசிரியர் பயிற்சிக்காலத்தில் சிறந்த நல்லாசிரியர்களின் வழிகாட்டலும் மாணவரோடு பழகி அவர்களின் இயல்பறிந்து, அளவுறிந்து, தரமறிந்து விடயத்தை உரைக்கவேண்டுமென்ற அனுபவ அறிவின் பயனும், அதேவேளையில் தனித்தமிழ்ப் பற்றின் காரணமாய் விளைந்த உணர்வும் பயிற்சியின் இறுதிக்கால கட்டத்தில் அவரின் உரைநடைக்குச் சிறிது எளிமையையும் நெகிழ்ச்சியையும் கொடுத்தன என்பதற்குப் பின்வரும் பந்தி உதாரணமாகும்.

“ நல்லிசைப் புலவர் உள்ளம் தூய பளிங்கைப் போன்றது. இறைவன் படைப்பில் காணப்படும் இயற்கை இன்பத்தில் தோய்ந்து தோய்ந்து அதன்கண் நிழலாடுகின்ற திருவருள் நலத்தைக் கண்டுவைக்கும் பெருவாழ்வு அப்புலவர் பெருமக்குஞ்சே உரிய தனிச்சிறப்பாகும். அவருள்ளும் திருவருள் கனிந்துவீருஞ் சிவவாழ்வில் நின்று நினைத்தொறும் காண்தொறும் பேசுந்தொறும் உள்நேக ஆனந்தத்தேனை அள்ளிப்பருகி அறிவு வளன் நிரம்பப்பெற்ற மெய்யடியார்கள், எங்கும் எப் பொருள்களிலும் பிரிவின்றிக் கலந்து நிற்கும் முழுமுதற் கடவுளின் தனிப்பண்டுகளையே பொருட்கரு நிரம்பித்துஞ்சும்பும் இழு மென் மொழிகளாற் போற்றிப் பாடுவார்கள். (“ ஈசன்னந்தை இணையடி நீழல் ” இந்துசாதனம் 2 - 4 - 1945)

முறைமலையிடகள், இளமுருகனார், நவநீதகிருட்டினை பாரதி யார் முதலியோரின் செல்வாக்குப் படியப்பெற்று, ‘இழுமென் மொழியால் விழுமியது மொழிதல், என்ற முறைமைக்கு இடமளித்து ‘என்னை’ முதலிய உரையாசிரியர்ப் பாங்கைக்கைவிட்ட வேந்தனூரின் உரைநடை வளத்தை இப்பந்தி எமக்குக் காட்டி நிற்கின்றது.

1946 இல் பரமேகவரக் கல்லூரியிலே தமிழ் ஆசிரியராய் வேந்தனூர் அமர்கிரூர், இப்பொழுது புதியதோர் உலகம் அவர் முன்பு விரிகிறது. பலதுறை விற்பன்னரான சக ஆசிரியர்களின் மூலம் பெறக்கூடியனவாயிருந்த பலதுறை அறிவுத் தகவல்கள், ஆங்கிலம் கற்காவிடினும் ஆங்கிலமொழி இலக்கிய நுணுக்கங்களை இரண்டாங்கைத் தகவல்களாய்ப் (Second Hand Informations) பெறக் கிடைத்த வாய்ப்பு, மாணவரின் தகைமைக் கேற்கத் தம் கருத்துக்களை எளிமைப்படுத்திக் கூற வேண்டிய இன்றியமையாமை, இவற்றேடு மாநாடுகள், விழாக்கள், பொதுக் கூட்டங்களில் சொற்பொழிவாற்றி மக்களுக்கு எதனை எவ்வாறு கூறினால் பிடிக்கும் என்று அறிந்து கொண்ட அது

பவம் ஆகியன வேந்தனாக்கெனத் தனித்ததொரு நல்ல உரை நடையை ஆக்கிக் கொள்ள உதவுகின்றன:

ஆசிரியர்க்குரிய விளக்கம், சொற்பொழிவாளர்க்கு உரிய ஒண்ணயம், தமிழ்நினர்க்குரிய இவிய செந்தமிழ்ச் சொல்லாட்சி ஆகிய மூன்றும் ஒன்றினைந்ததோர் உரை நடை வேந்தனாக்குப் பிற்காலத்திற் கைவந்தது. அதுவே அவரின் தனித்தன்மையான உரைநடை.

“தலையானங் கானத்தில் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தன்னிகரில்லா வீரன்; தமிழ்ப் புலமை கணிந்த சான் ரேஞ்; நல்விசைப் புலவர்களால் பாராட்டப் பெற்றேஞ்: கொடுத்து வாழுங் குணங் கொண்ட இவன், இளமைப் பருவத் தில் அரசை ஏற்றார்கள். சேரன் சோழன் என்னும் இருபெருவேந்தரும் சேர்ந்து நெடுஞ்செழியனை எதிர்த்தார்கள். இருபெருவேந்தர்களுக்கும் துணையாகக் குறுநில் மன்னர்கள் ஐவர் கூடினார்கள். தலையானங்கானத்திலே கடும்பேரர் மூண்டது. நெடுஞ்செழியன் வெற்றி பெற்றுன்.

(நெடுஞ்செழியன் நெஞ்சில் நிலைபெற்ற கொள்கைகள்
1953, மார்ச் 27)

வேந்தனாரின் கட்டுரைகளைப் பின்வரும் நான்கு பகுப்புக்களுள் அடக்கலாம்.

1. சமயக் கட்டுரைகள்,
2. இலக்கியம் சமயம் சார்ந்த விவாதக் கட்டுரைகள்.
3. இலக்கியக் கட்டுரைகள் — தமிழ் இளைஞர்களுக்குப் பழந் தமிழரின் வாழ்வுக் குறிக்கோள்களையும், பண்பாடுகளையும் எடுத்துக்காட்டி எழுச்சிபெறச் செய்தலையே முதன்மைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டவை;
4. சமகால அரசியல் சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தமது நோக்கிற கண்டு விளக்கமும் விமர்சனமும் செய்யும் வகையில் எழுதிய கட்டுரைகள்;

இவற்றுள்ளே சமயக் கட்டுரைகளை அடுத்துவரும் இயலிலே விரிவாக நோக்குவோம். இவ்வியல், மற்றைய மூன்று கட்டுரை வகைகளையும் விளக்கும்

வேந்தனைர் உணர்வு மிக்கவர்; தமிழ்மீது அளவிறந்த காதல் கொண்டவர். பழந் தமிழ் இலக்கியங்களில் அவர் கொண்டிருந்த பற்று அளவிடற்கிறைது. அவற்றுள்ளும் சேரன் தம்பி இசைத்த ‘சிலம்பு’ என்னும் சிலப்பதிகாரமும் அதன் தலைமைப் பாத்திரமாகிய கண்ணகியும் ஒரு காலத்தில் அவரின் உள்ளத்தை முற்றுக்க கொள்ளை கொண்டிருந்தன. கம்பராமாயணம், கந்தபுராணம் என்ற இரண்டும் வடவரின் காவியத் தமுவல்கள் என்பதும் ஒரே அச்சில் வார்த்தைவே போன்ற பாத்திரங்களைக் (வேந்தனைர் வார்த்தையில் அச்சுப் பாத்திரங்கள்) கொண்டவையாதலாலே சிறப்பற்றவை என்பதும் தெய்வக் கற்பினாளன் கண்ணகிக்கு ஈடான கற்புடைப் பாத்திரம் வடமொழிக் காப்பியங்களில் எங்கனும் காணமுடியாதது என்பதும் அவரின் முடிந்த முடிவுகளாயிருந்தமையால் அவற்றை விளக்கும் வகையிலே அவர் ‘இளங்கோவடிகள் புலமையும் கண்ணகி கற்பும். என்ற தலையங்கத்தில் ‘ஸமுகேசரி’யில் 1948ஆம் ஆண்டுப் பிற்பகுதிலே நீண்டதொரு கட்டுரை எழுதினார்.

கந்தபுராணத்தினை உச்சிமேற்கொண்டு போற்றும் நாவலர் பரம்பரை வாழ்கின்ற யாழ்ப்பாணத்தில், அது ‘அச்சுக் காப்பியம்’ என்றதை யாழ்ப்பாணத்துச் சைவத் தமிழ்ப் பேரரினுர்கள் ஒப்புவரோ? வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளையின் கம்பராமாயணக் கவிச்சுவையழுதிலே தோய்ந்தெழுந்த வர்கள் அதற்கு எதிரான கருத்துக்களை ஏற்பரோ? சிறையிருந்த செல்வியான சீதாபிராட்டியிலும் கண்ணகிக்குத் தெய்வ இயல்பு அளிப்பதை இவர்களால் எவ்வாறு ஒப்புதல்கூடும்? ‘செட்டிப் பெண்ணைக் கோயிலிலே வைத்து வணங்குவது சிறுமை’ எனக் கண்டித்தவர் நாவலர் பெருமான். அவரின் வழிவந்தோர் ‘கலகமிடும் அமண் முருட்டுக்கையர்’களுள் ஒருவரான இளங்கோவடிகள் யாத்த சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்திற்குச் சிறப்பளிக்கப்படுவதை எங்கணம் சகிப்பர்? எனவே வேந்தனாருக்கும் அவரின் சிலப்பதிகார நயப்புக்கும் எதிராகப் பலத்த கண்டனக் குரல்கள் கட்டுரை வடிவில் எழுந்து ஸமுகேசரியில் உலாப்போந்தன.

இளமை உணர்வும் இயல்பாகவே விவாதங்களை, எதிர்ப்புக் களைக் கண்டு துவளாத இயல்பும், தம் கருத்துக்களிலே அசையாத பிடிப்பும் கொண்ட வேந்தனாருக்கு இந்தக் கண்டனங்கள் மேலும் மேலும் தமது கருத்துக்களை அடித்துச் சொல்லல் வேண்டும் என்ற உற்சாகத்தினையே ஏற்படுத்தின. இதன்பயனாக ‘ஸமுகேசரி’ வேந்தனாருக்கும் அவரின் எதிர்ப்பாளருக்க

கும் ‘இலக்கிய அரங்கம்’ ஒன்றினையே அமைத்துக் கொடுத் தது. நாற்பதுகளிலே ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் நிகழ்ந்த தலையாய கருத்துப்போர் என்று இதனை வருணிக் கலாம்.

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதர் வ. நடராஜா, பண்டிதர் வி. நவரத்தினம் ஆகியோர் கம்பராமாயன் அணி யின் தளகர்த்தர்கள், வேந்தனாரும் பண்டிதர் க. நாகவிங்க மும், சுன் னாகம் அ. வெற்றிவேற்பிள்ளையும் ஜெப்பதிகார் அணி யின் சேனுபதிகள். 1948இன் இறுதி தொடக்கம் 1949இன் முதற் பகுதிவரை ஈழகேசரியின் இலக்கிய அரங்கம் இவ் விவாதத்திற்குக் களம் சமைத்துக் கொடுத்துச் சிறப்பாக நடத்தியது. பழந் தமிழ்க் காவியங்கள், அகத்தினை புறத் தினை மரபுகள், இலக்கண முடிபுகள், உரையாசிரியர் திறன் கள் பற்றிய பல அருமையான தகவல்கள் — அழூர்வமானவை சில கூட — இவ் விவாதத்தின் பலனுக்த தமிழ்ச் சுவைஞர் களுக்குக் கிடைத்தன. இவற்றின் தொகுப்பாக ஒரு நூல் வெளிவருமாயின் அது இன்றும் பயனுடையதாகவே இருக்கும்.

இன்று பட்டிமன்றங்கள், வழக்காடு மன்றங்கள் என்ற பலவும் அமைக்கப்பட்டு இலக்கிய நிகழ்வுகள், பாத்திரங்கள் என்பன தமிழ் அறிந்தாராலும் அறியாதாராலும் அலசப்படு கின்றன. இவற்றில் தும்பை விட்டு வாலைப் பிடிக்கும் முயற்சி களே அதிகம். ஆனால் நாற்பதுகளில் ஈழகேசரி நடத்திய இலக்கிய அரங்கின் வாதிகளாயினும் சரி எதிராளிகளாயினும் சரி வெறும் குதர்க்கத்திற்காகவோ, கேட்போர் படிப்போரின் உள்ளக் கிணுகிணுப்புக்களுக்காகவோ, வாதம் நடத்தியவர் களல்லர். தத்தம் கருத்துக்களிலே அழுத்தமான பற்றும் ஆழ்ந்த அறிவும் தேர்ந்து தெளித்து சரியானதைச் சரியாக அடித்துச் சொல்லும் முனைப்பும் அவர்களிலே மிகுதியும் காணப்பட்டன; ஓரிரு உதாரணங்கள் இவ்வண்மையை அரண் செய்யும்.

“நுணுகி ஆராயுமிடத்துக் கண்ணகித் தெய்வம் முறை செய்யா மன்னவன் நாடாகிய மதுரைக்குச் செய்த தண்டமே போதியதன்று என்ற முடிவே பெறப்படுகின்றது” என்று கண்ணகி மதுரையை எரித்ததை நியாயப்படுத்தி, அது ‘அறியாயம்’ என்றவருக்குப் பழந் தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து சான்றுகள் பலவற்றை ஒன்றாகப் படுத்துகிறது என்று காட்டிய வாதம் ஒன்றில் இறுதியாகக் கூறப்படுவன் இவை:

“இவ்வாறெல்லாம் ஒரு நாட்டைச் சர்வ நாசங்க் செய்தற்குரிய காரணம் அப்படிப் பிரமாதமாக ஒன்றுமில்லை. அந்தோட்டரசன் திறை கொடாதவனாகலாம். அன்றிப் படையெடுக்கும் அரசன் தன் வெற்றிச் சிறப்பைப் பிற அசர்களுக்குக் காட்டுகல் காரணமாகலாம். இச் சிறு காரணங்களுக்காக ஒரு அரசனும் அவனிருந்த நாடும் அடையும் கேடு இவை போற் பல. இக் கேட்டுக்கொல்லாம் தொல்காப்பியம் முதலாய இலக்கணங்களில் வஞ்சித்தினை முதலாய துறைகளும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.”

“இவையெல்லாம் பண்டிதரவர்களது பாராட்டுப் பெற்ற இலக்கியங்கள். அதனால் அவையெல்லாம் நீதியின் பாற்படும், கண்ணகித் தெய்வத்தின் அறச்செயல் மாத்திரம் பண்டிதரவர்களின் பாராட்டுப் பெறுமையால் அந் திகழ்ச்சியைக் கொண்ட சிலப்பதிகாரமும் இளங்கோவடிகளும் வேறு பாராட்டினேர்களும் அநீதியின்பாற் பட்டுக் குப்பைக் கூடைக்குள் ஒளிந்து கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.”

“கற்புக்கடம்பூண்ட பெண்ணினல்லாள் ஒருத்தி தன் நாயகனுக்கோ தன் குழந்தைக்கோ இடுக்கன் வந்தவிடத்து எவ்வளவு தூரம்வரை சென்று அதனை நீக்க முயல்வாள் என்பதும் அவள் உயிர்கூட அத்கருணத்து அவளுக்குத் துரும்பினும் அற்பமென்பதும் இலக்கிய அறிவு மாத்திரங்கொண்டு தீர்மானிக்கக் கூடிய விஷயமன்று.”

(‘கண்ணகித் தெய்வமும் இளங்கோவடிகளும்’, சன்னகம் அ. வெற்றிவேற்பின்னோ 5 — 9 — 48).

“...பண்டிதரவர்கள், “இளங்கோ தமது ஓப்பு உயர்வு இல்லாத முத்தமிழ் வன்மையினால் தாமெடுத்துக் கொண்ட பாத்திரங்களைப் புகாரில் (புகாரிக் காண்டத்தில்), ஒரு புகாருக்கு மிடமின்றி நடத்திக்கொண்டு செல்லுகின்றார். மதுரை சமீபிக்கின்றது. கண்ணகி பாண்டியன் அரண்மனையில் கால் தூக்கி வைக்கின்றார். அங்கே அவள் வேஷ இரகசியங்களைல்லாம் வெட்ட வெளியாயின்’ என்று எடுத்துரைக்கின்றார். இளங்கோ புகாரில் ஒரு புகாருக்குமிடமின்றி நடத்திக்கொண்டு செல்கின்ற கண்ணகிதேவியைப் பாண்டி நாட்டில் பழிப்புக்கிடமாக்கி விட்டாரெனப் பண்டிதர் கூறுகின்ற செய்தியை உலகம் ஓப்பாது. கண்ணகியின் கற்பு மதுரையில் ஒளி பெறுகின்றது. மதுரைக் குச் செல்லும் வழிகளில் மாதரிமனையில் நிகழ்ந்த அரியசெயல் களைக் கண்ணகியின் பெண்மைப் பண்புகளைப் பண்டிதர் அறிந்திலர் போலும்.”

(‘இளங்கோவடிகள் புலமையும் கண்ணகியின் கற்பும்’ — வித்துவான் க. வேந்தனூர், ஈழகேசரி, 3 — 10 — 48)

“இராமன் தந்தையின் கட்டளையினால் நாட்டைத் துறந்து காட்டுக்குப் புறப்படுகின்றன. அவன் சீதையைப் பிரிந்து விலைமகளின் வலைப்பட்டவள்ளவன். உடனுறையும் காதல் வாழ்வுடையவன் காட்டுக்கு வரவேண்டாமெனச் சீதையைத் தடுக்கின்றன. சீதை “திற்பிரிவினுஞ் சடுமோ வெஞ்சரை” மெனக் கூறி இராமனுடன் நாட்டுக்குப் புறப்படுகின்றன.’’

“இந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்கும் “கோவலன் குலந்தருவான் பொருட் குன்றமெல்லாம்” மாதவிக்குக் கொடுத்து “இலம் பாடு நானுத் தரும்” எனக் கண்ணகியுடன் கூறுகின்றன. அவன் “கிலம்புள து கொண்மின்” என்கின்றன. கோவலன் மாட மதுரை அகலாது செல்வதற்கு “என்னேடிங்கு ஏடவிழ் கோதாய் எழுகு” என்றனன். கண்ணகி தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து மாதவியுடன் வதிந்து இல்லறச் செவ்வியைப் — பயணத் தொலைத்த தன் காதலனுகைய கோவலன் “என்னேடிங்கு எழுகு” என்றவுடன் யாதொரு மறுமாற்றமும் சொல்லாது உடன் செல்கின்றன, என வருகின்ற சந்தர்ப்பத்திற்கும் என்ன தொடர்புண்டு? பண்டிதர் அவர்கள் இச் சந்தர்ப்ப வேறுபாட்டைச் சிந்தியாது மறுத்துரைக்கின்றனர்’’.

(ஷ. கட்டுரை)

“தந்தபுராணம், இராமாயணம் என்னுமிரண்டும் பெருங் காப்பிய நூல்களாகும். இவையிரண்டும் காப்பிய நடையாலும் கடையாலும் ஒத்து வருகின்றன. இதனால் பெருங்காப்பிய மெல்லாங் கட்டுக்கதை என்னுங் கருத்துப்படப் புலைந்துரையென்கிறார் வேந்தனூர். இராமாயணம் கட்டுக்கதையென்று என்பதற்குப் பல சான்றுகள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. இராமேஸ்ராம் சேதுபந்தனம் முதலியன இன்றும் அதனுண்மையைத் தெரிவிக்கின்றன. இதுபற்றி S. வையாபுரிப்பிளை பின் வருமாறு கூறுகின்றார்; இக்காலத்து நம்மவர் சிலர் இராமசரிதம் வட நாட்டுச் சரிதம் என்றும் மிக மிகப் பிற்பட்டகாலத்தேதான் இது தமிழ் நாட்டிற் புகுந்ததென்னும் கருதுகின்றார்கள். ஆனால் இது உண்மையொடு பட்டதன்று...’’

(‘தமிழ் வழக்கும் ஆரிய வழக்கும்’, வ. நடராசா — ஈழகேசரி 27 — 11 — 41).

இப்பந்தியைத் தொடர்ந்து வையாபுரிப்பிளை சங்கநூல்களிலே எடுத்துக்காட்டிய இராமர் சரிதச் செய்திகளை வ. நட-

ராஜா அவர்கள் உதாரணங்களாக, எடுத்துக் காட்டித் தங் கோள் நிறுவ முற்படுகின்றார். ‘இராமர் சரிதம்’ தமிழ் நாட்டில் அறியப்பட்டிருந்தமை, எவ்விதத்தாலும் அது புனைந்துரையன்று என்பதற்குப் போதிய சான்றன்று என்பது எவருக்கும் விளங்கக் கூடிய உண்மையாகும். எனவே வேந்தனூரின் ‘புனைந்துரை’ என்ற குற்றப் பாரிப்பு எவ்வகையிலும் முறியடிக்கப்படவில்லை என்பதையே மேற்கூறித்த பந்தி எடுத்துக் காட்டுவதாய் உள்ளது. இஃது எவ்வாறுயினும் இலக்கிய அரங்க வாதக் கட்டுரைகளை இன்று படிக்கும் போதும் அறிவுக்கு விருந்தாகவே விளங்குவதோடு அக்காலத் தமிழ்நினர்களின் இலக்கியச் சிந்தனைகள் நயப்புக்கள் பற்றித் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளவும் வாய்ப்பு உண்டாகிறது.

1951 தொடக்கம் 1957 வரையில் ‘தினகரன்’ வார இதழிலே வேந்தனூர் எழுதிய கட்டுரைகள் மிகப் பலவாகும். அவற்றில் மிகப் பெரும்பான்மையானவை சங்க இலக்கியங்களிலுள்ள பாடல்களை அறிமுகம் செய்யும் வகையில் எழுதப்பட்டவை. அவை தமிழார்வம் கொண்ட இளாஞர்க்கு எழுச் சியும் தமிழ்ப்பற்றும் மிகுதியும் ஏற்படுத்தின. தமிழ் நாட்டில் இளவழகனார், கி. வ. ஐகந்நாதன், மு. வரதராசன், அ. ச. ஞானசம்பந்தன் முதலான தமிழ்நினர்கள் எழுதிய இலக்கிய அறிமுகக் கட்டுரைகளுக்கு இவை சமமும் சமாந்தரமுமானவை எனலாம். நற்றினைச் செல்வம், புறநானாற்றுக் கட்டுரைகள், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இடம்பெற்ற பாணர் இனம், முத்தொள்ளாயிரக் கட்டுரைகள், அகநானாற்றுக் கட்டுரை, கம்பராமாயணக் கட்டுரை (கும்பகருணன் என்ற பாத்திரத்தின் விவரணை), பெரிய புராணக் கட்டுரை என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. இத்தகைய உயர்ந்த செந்தமிழ் இலக்கியங்களை அறிமுகம் செய்த வேந்தனூர் ‘அல்லி அரசாணி மாலை’ பற்றியும் எழுதினாரென்றுல் (‘உள்ளங்கவர்ந்த அல்லி அரசாணி மாலை, இன்சுவை மிகுந்த எளிய தமிழ்ப் பாடல்கள்’ தினகரன் 1952) அவரின் இலக்கியப் பரந்த நோக்கினை நாம் பாராட்டித்தான் ஆகவேண்டும். அல்லியின் கதை ‘தமிழ் கெழு சூடலா’கிய மதுரையோடு தொடர்புற்றுள்ளமையும் அதில்வரும் ‘அல்லி’யின் வீரம் வேந்தனாரைக் கவர்ந்தமையும் பெண்மையின் உரிமையைப் போற்றல் வேண்டும் என்ற அவரின் உள்ளப் பாங்குமே இந்த அறிமுகக் கட்டுரையை அவர் எழுதுமாறு தூண்டின.

“அல்லியின் வீரமும், அருச்சனனின் காதலும், கண்ணன் ஆற்றிய சூழ்சிகளும், சகாதேவனின் அறிவுத்திறனும் அல்லி

யரசாணிமாலையிலே பாடியிருக்கின்ற சொற்களினுலே பொது மக்களால், இன்றும் தம் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளுள் வைத்துப் பேசப்படுகின்றன’’. (தே கட்டுரை 1)

என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் இலக்கியம், சாமாணிய மக்களின் வாழ்க்கையோடு பின்னிப் பிணைகின்ற தன்மையை வெந்தனார் உணர்ந்திருந்தார் என்றே கொள்ளக் கிடக்கின்றது. இலக்கியத்தின் கோற்றம், இலக்கு, பயன்பாடு என்பனபற்றி வெறும் வாய்பாடுகளை ஒப்புவிக்கும் ஒரு வராய் அவர் இருக்கவில்லை என்பதையும் அவரின் பின்வரும் கூற்றால் நன்கு அறியலாம்.

‘‘மக்களின் உயிர் உணர்ச்சியோடு கலந்து உருப்பெற்ற கலை இலக்கியம்.’’

‘‘கையினாற் கருத்தை அறிவித்த காலம் தொடங்கி இன்றளவும் மக்களின் சிந்தனையை வளர்த்து வளர்த்துத் தானும் வளர்ந்து வருங் கலை இலக்கியம்.’’

‘‘மக்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் அவர்களை அடுத்துள்ள சூழ்நிலையினால் வரைவு செய்யப்படுகின்றன. வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளும் சூழ்நிலையும் பிரிவின்றிக் சேர்ந்த கோலத்தையே நாங்கள் இலக்கியத்தில் காணகின்றோம்...’’

(1951 இல் பரமேசுவரக் கல்லூரி மைதானத்தில் நிகழ்ந்த தமிழ் விழாவின் உரையில் ஒரு பகுதி. தினகரன் 1951-05-13)

இலக்கியக் கட்டுரைகள் மட்டுமென்றி 1952 இல் தொல்காப்பிய அகத்தினை இயல் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையும் (தொல்காப்பியம் பொருளத்திகார அகத்தினை இயல் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையும் (தினகரன் 4 - 05 - 52), 1953 ஆம் ஆண்டில் ‘‘ஸம்நாடு’’ பத்திரிகையில் தொல்காப்பியப் புறத்தினையியல் பற்றிய கட்டுரைத் தொடரும் வெந்தனரால் எழுதப்பட்டு வெளியாயின. (‘‘தமிழகத்தின் பொருள் மரபு இயம்பும் முதல்நூல்’’ ‘‘ஸம்நாடு’’ (29 - 9 - 63 — 24 - 11 - 63) இக்கட்டுரைத் தொடர் அவரின் ஆய்வு நோக்கினை நன்கு புலப்படுத்துவதாகும். 1956 - 57 ஆம் ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட பகுதியிலே புறநானூற்றுக் கட்டுரைத் தொடரில் மேலும் சில கட்டுரைகள் தினகரனில் வெளியாயின. இலக்கியத்தில் வயல் வளம், ‘‘பாலை வளம்’’ என்பன பல தமிழ்ப் பாடல்களிலிருந்து தெரிந்து விளக்கம் தருவனவாயுள்ளன. குற்றாலக் குறவுஞ்சி யின் கவிநயம் பற்றி ‘‘இருக்குற்றாலச் சேந்தயிழ்’’ கட்டுரையும்

இக்காலப் பிரிவிலே வெளியான குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. இவை பாலர் மலரில் வெளியாகியுள்ளன. மாணவர் விருந்து என்ற தலைப்பிலும் சிறுச்சிறு கட்டுரைகளை வேந்தனூர் எழுதி விருக்கிறார் (தினகரன் 1954).

அதே பாலர் மலரில் ‘உரிமைக் குரல்’ என்ற தமிழ் எழுச் சிக் கட்டுரைத் தொடரும் வெளியாகியிருக்கிறது. அக்கால அரசியல் நிலையை இரைமீட்கீக் கூடியவர்களுக்கு இக்கட்டுரைத் தொடரின் உள்ளர்த்தம் புலப்படாமற் போகாது. வேந்தனூரின் திரிகரணங்களும் தமிழ் தமிழ் என்றே உயிர்த்தமைக்கு இக்கட்டுரைத் தொடர் உகந்த எடுத்துக் காட்டாகும்.

‘நாம் எங்கள் அன்னை மொழியின் இன்னை வெறும் வாய்ச் சொல்லால் போக்கமுடியாது. பல ஆண்டுகள் தொடர்ந்து போராற்ற வேண்டிய நெருக்கடிகள் ஏற்படலாம். அந்த நெருக்கடிகளைக் கண்டு மனத்தளர்ந்தால் உரிமைப் போரில் பின்னடைய வேண்டி வரும். என்ன துன்பம் அடுத்தடுத்து வந்தாலும் அவற்றை எல்லாம் ஏற்கக் கூடிய மனத்திலே நமக்கு வேண்டும். பசித்துன்பம், சிறைத்துன்பம், பதவிநீக்கத் துன்பம் முதலான பல துன்பங்களையும் தாங்கி, எங்கள் அன்னை மொழியின் இன்னைப் போக்குவோம் என்ற மான உணர்ச்சி எமக்குத் தோன்றிவிட்டால் வெற்றி மிக விரைவிற் கிட்டி விடும் என்றே கூறலாம். தன்னம்பிக்கையும் தளரா உழைப்பும் உடையவர்களின் உரிமைகளை எவராலும் பறித்துக் கொள்ள முடியாது. இன்று தமிழ் மக்களிடத்தில் தோன்றியுள்ள விழிப் புணர்ச்சி இனிவரும் புதிய உரிமைத் தமிழுக்கதைப் படைத்து விடுமென்றே கூறலாம். நெருக்கடியைக் கண்டு நெருஞ்சம் தளராமல் போராடத் துணியுங்கள். உங்கள் வருங்கால மரபினர்க்கு வாழுவழி வகுத்து விடுங்கள். தமிழ் மொழியின் தெய்வச் சாயலும் பொருள் மரபும் நின்ட காலம் நிலைபெறும், எம்மைக் காப்பாற்றி வாழ்வளிக்கும் என்ற துணி வுடன் போரைத் தொடங்குவோம்.

‘தமிழுக்கு அழுதென்று பேர் — அந்தத் தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்.

[அன்னை மொழியின் இன்னை போக்குவோம்
தினகரன், — 1956 — 07 — 15]

1956ஆம் ஆண்டுப் பாலர் மலர், முழுவதும் (எங்கள் கழகம்) தன்னேர் இலாத் தமிழ்என்ற தொடர் கட்டுரையும்,

மானத்துடன் வாழவேண்டும், இன் தமிழர் எழுச்சி, சுதந் திரதாகம், விழிப்பும் விடுதலையும், தமிழர்கள் விழிப்புக் கொண்டார், தமிழகத்தில் பெண்களின் உரிமை எழுச்சி, பழும் பெருமை பேசும் பண்பு போக வேண்டும், தமிழகத்தை வாழ் வித்த தமிழ்ப் புலவர்கள் சங்ககாலத் தமிழர், அரசாண்ட தமிழர், விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை வேண்டும், பணத் தையே பெரிதாக மதிக்கும் பண்பு மாற வேண்டும், விழிப்பும் விடுதலையும், கற்றறிந்த சான்றேரோ! கன்னித் தமிழைக் காத் திட வாரீர், தமிழ் நாட்டுக் கவிஞர்களே! தமிழ் மொழி யைக் காக்க வாரீர் முதலாகிய உபதலைப்புக்களில் ‘உரிமைக் குரல்’ எழுப்பும் வேந்தனுரையும் அவரது என்னத்தையும் எழுச்சியையும் இனங் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. பாரதத்தாச னுக்கு எள்ளளவும் குறையாத தமிழார்வும் கொண்ட வேந்த னரை இந்தக் கட்டுரைகள் மூலம் நாம் நன்கு அறிந்து கொள் கிறோம். தமிழைத் தெய்வமாகப் போற்றிப் பல பாடல்கள் பாடிய வேந்தனார் தமிழ் மயமே ஆசிப் பாலரைத் தமிழுணாச்சி உடையவர்களாயாக்கி எமது இனம் இழந்து விட்ட மொழி, இன உரிமைகளுக்குப் போராடத் தூண்டுவதனை இவை காட்டுகின்றன. பாலருக்கு மட்டுமல்ல இளாஞர்க்கும் வளந்தோர்க்கும் சிந்தனையைத் தூண்டிச் செயற்படுத்த ஒர் ஊட்கமாகவே பாலர் மலர்ப் பகுதியை வேந்தனார் பயன் செய்துள்ளார்.

“கற்றறிந்த சான்றேரோ! இன எழுச்சி கொண்டெழுங்கள். தன் இனத்தின் உரிமையைப் பெற முயல்வது வருப்பு வாத உணர்ச்சியா? இனவெறியா? இல்லை. தன்மானத்தால் எழுந்த உரிமை உணர்ச்சியாகும். இன்னெரு இனத்தை அழித்துத் தன் இனத்தை வாழ்விப்பது தான் இனவெறி. ஒரு இனத்தார் பேசுகின்ற மொழியை அழித்துத் தன் இனத்தின் மொழியை வளர்க்க முயல்வதுதான் மொழிவெறி. தமிழர்கள் பிறநாட்டைப்பிடிக்க எண்ணிப் போர் தொடுக்கின்றார்களா? பிற மொழியை அழித்துத் தமது மொழியைப் பரப்ப முயல்கின்றார்களா? அடிமையாகக் கிடக்கும் தமது தாய்த் தமிழகத்தை மீட்க எண்ணி அறப்போர் தொடுக்கின்றார்கள். இந்த அறப்போரை ஆற்ற வேண்டாம், எங்களுக்கு அடிமையாக இருங்கள். உங்கள் தாய்மொழியை மறந்து எங்கள் மொழியைப் படியுங்கள், உங்களுக்கு உயர்ந்த பதனைகள் உதவுகின்றோம் என்று ஆளுங்கட்சியார் தமிழ் மக்களுக்கு ஆசை மொழிகள் கூறுகின்றார்கள்.....”

1956 இல் மொழியினமீழப்பிலிருந்து இன்று எல்லாமே இழந்த நிற்கும் ஓரினத்திற்கு எத்தகைய தீர்க்க தரிசனமான அறிவுரைகள்! வெறும் உணர்ச்சி உள்றல்கள் என்று இவை போன்றவற்றை நாம் அலட்சியப் படுத்திப் புறந்தள்ளியதன் பயனை இன்று அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்!

வேந்தனையின் வார்ணவிப் பேச்சுக்கள், கையெழுத்துப் படி களாய் உள்ளவைகள் யாவும் தமிழ், தமிழ், தமிழ் என்றே உயிர்த்த கட்டுரைகளாக உள்ளன. அவற்றே 'சான் ஸ்ரேர் வளர்த்த தமிழ்' என்ற தட்டச்சுப் பிரதிநூல் ஒன்று இருபாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதற் பாகத்தில், செந்தநாப் புலவர் சேதுப்பிள்ளை தொடக்கம் நாவலர், பண்டிதர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் வரையுள்ள தமிழறிஞர் பதி னெழுவரின் வாழ்வும் பணிகளும் செருக்கமாக உணர்ச்சிக் கிளர் வுடன் எழுதப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் பாகத்தில் தமிழைத் தெய்வமாகப் போற்றிப் பல கால இடைவெளியில் புவைர்கள் ஆக்கிய பாடல்கள் அழகாக அறிமுகம் செய்யப்பட்டுள்ளன: தமிழ் கற்கும் உயர் நிலை மாணவருக்குப் பாடநூலாக ஆக்கும் நோக்கத்துடன் இக் கட்டுரை நூல் எழுதப்பட்டது போலத் தோற்றுகின்றது. எழுதிய ஆண்டு தெரியவில்லை.

‘‘ஒரு மொழியிலுள்ள சிறந்த கருத்துக்களை, நூல்களை மொழிபெயர்த்து நமது மொழியில் ஆக்கிக்கொள்வது சிறந்த தாரும். தமிழ்மொழியில் சிறந்தசொற்கள் இருக்க அச் சொற் களை நீக்கி அவற்றிற்குப் பதிலாக வடமொழிச் சொற்களை எழுதுவதும் பேசுவதும் பெருந்தவறை செயலாகும்: இதனால் நூய தமிழ்ச் சொற்கள் வழக்கொழிந்து போக அங்விடத்தில் பிற மொழிச் சொற்கள் நிலைபெற்றுப் பெருக வளர்ந்து காலப் போக்கில் தமிழின் தனித் தன்மை கெட்டு வேறோர் மொழி தோன்றவுங்கிறும்.’’

[சான்ஸ்ரேர் வளர்த்த தமிழ் (தட்டச்சுப் பிரதி) தனித் தமிழ் உரை நடையின் தந்தை தவத்திறு மறைமலையடிகள்]

மொழியியலாளருக்கும், புதுமை எழுத்தாளருக்கும் இக் கருத்து உடன்பாடாக இல்லாமல் இருக்கலாம்: ஆனால் வேந்தனையின் கட்டுரைகளில் அவரின் உரைநடையில் மிக அரியவாகவே வட சொற்கள் வந்துள்ளனமை, அவரின் கொள்கைப் பிடிப்பின் வெளிப்பாடேயாகும். ஈழத் தமிழறிஞர்களிலே இளமுருகனர் நவநீதகிருட்டினாபாரதியார் முதலியோர் தனித்தமிழ்க் கொள்கையாளர்களின் வரிசையிலே குறிப்பிடத் தகுந்தோர். இவர்களின் கொள்கையை மனமொழி மெய்களால் உறுதியுடன்

கடைப்பிடித்ததோடு தமிழே தமது உயிர்முச்சாய் வாழ்ந்த
வேந்தனாக்குத் ‘தமிழ்ப் பேரன்பார்’ என்ற பட்டம் சாஸப்
பொருந்துவதே.

தாயின் அன்புக் குரலினுந்
தன்னி லாவின் ஒளியினும்
சேயின் மழலை மொழியினும்
தெய்வக் காதல் வழியினும்
ஆயும் புலமைத் தெளிவினும்
அன்றும் யாழின் இசையினும்
தோயும் இன்பப் பண்பெலாந்
தொன்மைத் தமிழின் இன்பமே.

(கவிதைப் பூம்பொழில் - தமிழின்பாம் பக். 24)

‘...அதற்கு அவர் (வச்சிரவேலு முதலியார் — சைவசித்தாந்தப் பேரவீரன்) முகமலர்க்கி யோடு’, ‘யாழ்ப்பாணத்தில் ஒருவரை (வெந்தனுளரை)க் கண்டேன். வயதில் மிக இனிய வர்; சைவ சித்தாந்தத்தை விளக்குவதில் அவருக்கு இனியானவர் வெகுசிலரே. இந்தியாவிலும் இத்தகைய அறிஞரைக் காண்பது அப்பற்றம்’ என்றார்.

வித்துவான் வேந்தனுர் —

நவாளியூர் சோ. நடராசன் (திரு. க. வேந்தனுர் அவர்களின் பு. வ. சோலையில் ஒரு மலர் பக். 11)

6

சித்தாந்த சிரோமணி வேந்தனுர்

நாற்பதுகளிலேயே வேந்தனுர் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக் களைச் சைவ மாநாடுகளிலே எடுத்து அழகாகச் சொற்பொழி வாற்றவும் இந்துசாதனப் பத்திரிகையிலே பொருள் பொதிந்த ஆழமான கட்டுரைகளை எழுதவும் தொடங்கி விட்டார். அவர் பிறந்த வேலணை, சைவமரபில் தினைத்த ஒரு கிராமம் என்பதை யாவரும் அறிவர். பிறப்பினாலும் கல்விச் சூழ்வினாலும் கோயிற் புராண படங்களினாலும் வேந்தனுரின் சைவ அறிவும் ஆர்வமும் சிறுவயதிலேயே வளர்க்கிப்பெற்ற தொடங்கிவிட்டன பாலபண்டிதர், பண்டிதர்த் தேர்வுகளுக்கு ஆயத்தம் செய்த காலத்திலேயே அவர் இளஞ்சைவப் புலவர், சைவப் புலவர் தேர்வுகளுக்கும் ஆயத்தஞ் செய்தார் எனத் தெரிகிறது. பண்டிதர்த் தேர்வுகளைத் தொடர்ந்து இளஞ்சைவப் புலவர், சைவப் புலவர் தேர்வுகளிலும் அவர் வெற்றிகண்டார்:

கற்றதைத் தம்மளவிலேயே வைத்துக் கொள்ளும் இயல்பு வேந்தனுர் அறியாதது. சைவசித்தாந்த நூல்களிலும் திருமுறைகளிலும் பெற்ற தமது அறிவையும் தாம் கண்ட நுட்பத்தை யும் கட்டுரைகளாய் வேந்தனுர் வடித்தார். நான்காவது இயலிலேயே சிவஞானபோதக் கட்டுரையிலிருந்து அவரின் உரை நடைக்கு உதாரணமாக ஒரு பந்தியினை எடுத்துக் காட்டினாலும்;

சைவசித்தாந்தியாயினும் மரபுவழிப்பட்ட சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டிற்கு வேந்தனார் சற்று வேறுணவராகவே அக் காலத்தில் விளங்கினார் என்று கொள்ளக் கிடக்கின்றது. இருக்கு முதலாகிய வேதங்களும் இரெளரவம் முதலிய சிவாகமங்களுமே சைவ சித்தாந்தத்திற்கு முதனுள்ளகள் என்பது மரபுவழி வந்த கருத்து. சிவஞான போதம் இரெளரவாகமத்திலுள்ள வட மொழிச் சிவஞான போதத்தின் மொழி பெயர்ப்பு என்பது மரபுவாதிகள் வலியுறுத்தி வந்த உண்மை. இது வேந்தனாருக்கு உடம்பாடன்று.

தமிழகச் சைவ அறிஞர்களான மறைமலையடிகள், கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை முதலியோர் சிவஞானபோதம் தமிழிலேயே எழுந்த முதல் நூல் என்ற கருத்து உடையவர்கள். அந்தக் கருத்தே வேந்தனாருக்கும் உடம்பாடு. “அவர் வாழ்வு தமிழ். தமிழே அவர்; அவரே தமிழ்” (வேந்தனார் டி. வி. சோலையில் ஒரு மலர் பக். 13) என்று வேந்தனாரை அறிந்தார் போற்றும் அளவிற்கு அவர் தமிழனர்வு மிக்கவராதலால் அவருக்குக் கா. ச. பிள்ளை, மறைமலை அடிகள் ஆகியோரின் முடிபே ஏற்படுத்தாக்கத் தோன்றியதில் வியப்பில்லை. இந்து சாதனத்தில் அவர் எழுதி வெளியான ‘சிவஞான போதச் சிறப்புப் பாயிர ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையில் தாம் ஏற்றுக் கொண்ட கருத்தையே வலியுறுத்தல் காணலாம்.

“..... சிவஞானபோதம் வடமொழிச் சிவஞான போதத் தின் மொழிபெயர்ப்பன்றென்பதாலும் அஃது தமிழ் முழுமுதன் நூலேயாமென்பதாலும் விளையினீங்கி விளங்கிய அறிவஞராம் மெய்கண்டாரால் இறைவனருள் நின்றருளப் பெற்ற முதனாலாய்ச் சிவஞானபோதந் திகழ்தலின், அஃது சிறப்புப் பாயிரம் பெருதாயிற்றென்பதாலும் அங்ஙன் சிறப்புப் பாயிரமின்றி விளங்கன் முதனாலுக் கிண்றியமையாத சிறப்பாகுமென்பதாலும், கடாவிடைகளான் விளக்கி நிறுவி முடிந்த முடிபாகச் சிவஞானபோதம் தமிழ் முழுமுதல் நூல் என்பதை விளக்கினும். மற்றிக் கட்டுரைக்கண் நிறுவப்பட்ட முடிபுகளில், வழுக்கள் காணப்படின், அவற்றை அளவை நூற் கருத்துக்கு முரணை காத நெறியான உண்மைப் பொருளறிவுறுத்தல் கற்பன கற்றுக் கற்றுங்கொழுகும் நற்புலச் செல்வர் கடனாகும்.”

(ஷெ கட்டுரை - இந்து சாதனம் 25 - 01 - 43)

இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என இன்று வழங்கும் நான்கு வேதங்களும் வேரூனவை. தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம் முதலிய திருமுறைகளிலே குறிக்கப்படும் வேதங்களும் வேரூனவை, இவற்றை அவை எனக் கொள்ளல் பொருந்தாது என்ற கருத்தையும் வேந்தனார் கொண்டிருந்தார். இந்தக் கருத்திற்கும் தனித்தமிழ்ப் பற்றே காரணமாயிருந்தது.

“தேவாரம், திருவாசகம், திருமுலர் திருமந்திரம் எனும், தமிழ் நூல்களிலே ஆட்சிபெற்று நிற்கும் ‘வேதம் - மறை’ என னும் சொற்களை ஆராய்வின்றி இப்பொழுதுள்ள இருக்கு முதலிய ஆரிய வேதங்களையே குறிக்கின்றதெனக் கொள்ளல் பொருந்தாது. தேவார திருவாசகங்களிலும், திருமுலர் திருமந்திரத்திலும், சேக்கிழார் முதலான சைவச் சான்றேர் நூல்களிலும் ஆங்காங்கே பயின்று வருகின்ற இருக்கு, சாமம் எனுஞ் சொற்களை எடுத்துக்காட்டி, அவைகள் ஆரிய வேதங்களாகிய இருக், சாமம் என்பவற்றையே குறித்து நிற்கின்ற தெனச் சிலர் துணிந்து கூறுகிறார்கள். அவர்கள் ‘இருக்கு’, ‘சாமம்’ எனுஞ் சொற்களைக் கண்டவுடன், அவற்றின் பொருளை உணராது, ஆரிய வேதங்களே என முடிவு செய்து பழகிவிட்டார்கள். நீண்டகாலப் பழக்கத்தால் அவர்கள் கொள்கை நிலைத்துவிட்டது.

“வடமொழி மறைகள் நான்கில் இருக்கும் சாமமும், மூவர் தேவாரங்களிலும், திருவாசகத்திலும் ஏனைச் சைவச் சான்றேர் நூல்களிலும் எடுத்தாளப்படுகின்றன. யசர், அதர்வணம் எனும் வேதங்கள் அந் நூல்களில் எடுத்தாளப்பட்டில. நான்கு வேதங்களில் இருக்கு, சாமம் எனும் சொற்களால் வடமொழி வேதங்களில் இரண்டாக்கிய இருக்கையும் சாமத்தை யும் அவர்கள் குறித்தார்களெனக் கூறுகின்றவர்கள், யசரையும் அதர்வணத்தையும் குறிக்காது விட்டதன் காரணத்தை ஆராய முனைந்திலர். நான்கு வேதங்களில் இரண்டைக் குறித்தும், இரண்டைக் குறிக்காதும் ஏன் விட்டார்கள்?”

[செந்தமிழ்ச் சிவத்திரு நான்மறைகள் —

இந்துசாதனம் : 25 — 06 — 54]

“சிறப்புக் கருதி இருக்கையும் சாமத்தையும் கூறி யசரையும் அதர்வணத்தையும் கூறுது விட்டனர், திருமுறையாளர் என்றால் பஞ்சாட்சரமும் (திருவைந்தெழுத்தும்), ஸ்ரீருத்திரமும் யசர் வேதத்திலும், சிவவிங்கம் பற்றிய செய்திகள் அதர்வண வேதத்திலுமல்லவா வந்துள்ளன? அப்படியானால் யசரும்,

அதர்வணமுன்றே சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்?'' என்ற வகையில் ஆசங்கையெழுப்பி இருக்கு, சாமம் என்பன வேதங்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படாத சொற் கள் என முடிவு செய்து அவை பாட்டையும், மந்திரத்தையும் அறிவு நூல்களையும் குறிக்கவே பயன்படுத்தப்பட்டன என வேந்தனார் நிறுவ முற்படுகின்றார். இவ்வாறு வேதங்கள் திரு. முறைகளுக்கோ சைவ சித்தாந்தத்திற்கோ முதனால்கள் அல்ல என்ற புரட்சிக் கருத்தினை அவர் முன் வைத்தார்.

சிலப்பதிகார த்திற்கு முதன்மையளித்து இராமாயணம், கந்தபுராணங்களை அச்சுக் காப்பியங்கள் என்று அஞ்சாதுரைத் துத் தமிழறிஞர்களின் சீற்றத்துக்கு முன்னரே உள்ளான வேந்தனார், 'வடமொழியும் தென் தமிழும் மறைகள் நான்கு' மான சிவன் அருளியனவாகிய இருக்கு முதலான வேதங்களுக்குக் குறை சொல்வதைக் கேட்டு அவர்கள் பொறுப்பரோ? இம் முறை எதிர்ப்புச் செந்தமிழ்க் காவலரான பண்டிதர் சோ. இளமுரு கனுரிடமிருந்தே முதலிற் கிளம்பியது. தம் ஆசான் என்பதாலோ, அவரும் தனித் தமிழாளர் என்பதாலோ வேந்தனார், தம் கருத்துக்கு எதிராய் எழுந்த கண்டனத்தினைக் கண்டு வாளா இருந்துவிடவில்லை: இனமுருகனுரின் எதிர்ப்புக்கு மறுபபாக அவர் ஒரு சிறு பிரசர நூலையே எழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டார்.

“.....தேவாரம், திருவாசகம், திருக்குறள் எனுந் திரு மறைகளை — அவ் வேதங்களைத்தான் நான் கொள்கிறேன். தேவாரம், திருவாசகம், திருமூலர் திருமந்திரம் எனும் தமிழ் நூம்களில் காட்டப்படும் வேதங்கள் — தமிழில் இருந்து மறைந்த வேதங்கள் — தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முற்பட்ட வேதங்கள் — இருக்கு முதலாகிய ஆரிய வேதங்களை என்பதை நன்கு விளக்கியுள்ளேன். இனி ஆகமங்களைப் பற்றி விளக்குகின்றேன்.

“ஆகமங்கள் என்றவுடன் நீங்கள் இப்பொழுது வடமொழி யிலுள்ள காமிகம் முதலிய ஆகமங்களையே கருதிவிட்டார்கள். காமிகம் என்ற ஆகமத்தின் நான்காம் படலம் 437, 438, 439ம் சுலோகங்களிற் சிவபெருமானுக்கு வழிபாடு செய்யும் பொழுது தமிழ் வேதங்கள் ஒதல் வேண்டுமெனக் குறிக்கப் பட்டிருத்தலால் தமிழ்வேதங்களாகிய தேவார திருவாசகங்களை ஆக்கியருளிய நால்வருக்கும் பிற்பட்ட காலத்திலேயே அக் காமி காமம் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென ஆராய்ச்சியாளர்கள் துணிகின்றார்கள். இதுவுமன்றிக் காமிகம் முதலிய ஆக

மங்களில் தேவாரங்கள் ஒதும் தயிழிசைப் பெயர்களும் காணப் படுகின்றன. எனவே இக் காமிகம், காரணம் முதலான வட மொழி ஆகமங்கள் சிவபெருமானின் திருக்கோயில் அமைக்கும் முறைமைகளையும் அதற்கு வழிபாடு ஆற்றும் வகைகளையும், திருவிழாச் செய்யும் முறைகளையுஞ் சேர்த்துக் கி.பி. 9ஆம் நூற்றுண்டுக்குப் பின் தமிழ் நாட்டின் கண்ணிறந்த கோயிற் குருக்கள்மார்களால் எழுதப்பட்டவை என்பதே ஆராய்ச்சியாளர் துணிபாரும்.”

(இளமுருகனாருக்கு மறுப்பு — பக். 6 — 7 16 — 01 — 50)

அக் காலத்தில் வேந்தனார் தாங்கொண்ட முடிபிலே எத் துணையும் விட்டுக்கொடாதவராயிருந்தார். ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள் வேத சிவாகமங்களை இறைவனருளிச் செய்தவை என்று கொண்டு அவையே சித்தாந்த சைவ முதனால் கள் என்று வலியுறுத்திச் சைவ மதக் காப்புச் செய்ததை இளமுருகனார் தமது கண்டனத்திலே எடுத்துக் காட்டியதையும் மறுத்து அக்கருத்து நாவலர் காலத்திலே கடைப்பிடிக்க வேண்டிய இன்றியமையாத ஒன்றுக் கிருந்தாலும் அவர் இன்று இருந்தால் (வேந்தனார் இம்மறுப்பை எழுதிய காலத்தில் இருந்தால்) தமது கருத்தையே உடன்படுவார் என்று பொருள்பட வேந்தனார் தமது பிரசரத்திலே குறிப்பிட்டுள்ளமை, வேந்தனாரின் கொள்கைப் பிடிப்பை நன்கு எடுத்துக் காட்டுவதாகும்:

“... அக்காலப் போக்குடன் ஆறுமுக நாவலரும் ஓட்டி ஒழுகியிருக்கின்றார். ஆனால், அந்த ஆறுமுகநாவலர் இப்பொழுதிருந்தால் — தில்லைச் சிதம்பரமும் தீண்டாதாருக்குத் திறந்துவிடப்பட்ட இந்தக் காலத்திலிருந்தால், ஆரிய வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் அப்படியே ஆராய்வின்றி ஏற்கமாட்டார் எனுங்கருத்தில், நாவலர் உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகும் வீரத்தொண்டர், பலகற்று அறிவு நிரம்பிய பாவலர், காலப் போக்கிறகேற்பத் தள்ளவேண்டியவற்றைத் தள்ளிக் கொள்ள வேண்டுவலவற்றைக் கொள்வார். தென்னாட்டுச் சைவக் கோவில்களெல்லாம் திறந்துவிடப்பட்ட பின்னரும் தீண்டாதாருக்கு இடமில்லை என்று சொல்லிச் சிவாகமங்களைக் காட்டார்” என நான் எழுதிய பகுதியைத் திரித்து அந்தக்காலத் திற்கேற்ப ஆறுமுகநாவலர் ஆரியர் கருத்துக்களை வழிமொழிந் தெழுதிய பலவற்றையெடுத்து எழுதி உமது கடிதத்தைப் பெருப்பித்துக் கொண்டார், வீண வேலை”

(ஷட் பிரசரம் பக் 12)

சைவப்புலவர் ஒருவர், தமிழை மரபுமுறையிற் கற்றுத் தேர்ந்த வித்துவான் இவ்வளவு புரட்சிநிறைந்த கருத்துக்களை மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்பே எழுதியிருப்பார் என்பதை நம்பவே முடியாதுதான். ஆனால், வேந்தனாரின் தனித்தமிழ்ப் பற்றும் சமூகமுன்னேற்ற ஆவேசம் மும் அவர்களை இவ்வாறெல்லாம் எழுதவைத்தன. வேதசிவாகமங்களை ஆரியநூல்களென்று அவர் எத்துணையளவிற்குப்புறந்தள்ளினாரோ அத்துணைளவிற்குத் திரு முறைகளையும், மெய்கண்டசாத்திரங்களையும் உச்சிமீது கொண்டு போற்றினார். ஆனால் அவரின் கொள்கைத் தீவிரத்தில் வெறுப்பும் வெகுளியும் கொண்டவர்கள், அவரே சொல்வது போல அவரின் கூற்றுக்களைத் திரித்து அவரைச் சைவத்திற்கும் திரு முறைகளுக்கும் எதிரானவரென்று காட்ட முற்பட்டதுண்டு. ஆனால், வேந்தனார் தேவாரம் திருவாசகம்பற்றி எழுதியுள்ள கட்டுரைகளின் தொகை, வகை, தரம் என்பவற்றை நோக்கும் பொழுது அவர்களின் குற்றப்பாரிப்பு முறையற்றது என்பதை அவை நிறுவிவிட்டன என்றே கூறத்தோன்றுகிறது.

திருவாசகத்தின் சிறப்புப்பாயிரம் (1940), ஆண்டைப்பிள்ளையார் அருட்பாட்டு (1940), சிவத்தென்றல் (1943), சகன் எந்தை இனையடி நீழல் (1945) அப்பர் அண்பு (1947), திருவாசகத் தேன் (1950) காதல் நெறியில் கடவுளுடன் கலந்து பேரின் பம் நுகரக்கருதிய சம்பந்தர் (1955), மூவர் தமிழ்விருந்து (8 கட்டுரைகள் — 1966) என்பன தேவாரதிருவாசகங்கள் பற்றி அவர் எழுதிய பத்தி நலங்களிந்த கட்டுரைகளாகும். இந்து சாதனம், தினகரன், லீரகேசரி, சிவதொண்டன், நாவலன் ஆகிய பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் இவை வெளியாயின. ‘சைவசமயத்தின் தனிப்பெரும் பொக்கிஷும்’ என்ற தலையங்கத்தில் பெரிய புராணம் பற்றிய கட்டுரை தினகரனில் (19-11-50) வெளியாயிற்று. வா மெனிச் சைவநற்சிந்தனைகளாகப் பெரியபூராணம் உட்படத் திருமுறைகளின் பெருமைகள் ஒலிபரப்பாகிக் கையெழுத்துப் படிகளாகவும் சில உள்ளன. திருமூரு காற்றுப்படை பற்றிய தொடர் கட்டுரைகள் (ஆறு) 1953 ஜெனவரி ‘தினகரனில் வெளியாகியுள்ளன. ஞாயிறு போற்றுதும், சுந்தரரின் செங் தமிழ் பெற்ற திருக்கேதீச்சரம் என்பன 1966 இல் ‘நாவலன்’ என்ற பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. இவையாவும் தொகுத்துக் கட்டுரை நூலாக வெளியிடப்படின் அந்தால் சைவத்தமிழ்மூலகிற்குப் பெரும்பயன் தரும் எனலாம்.

சிறந்த சொற்பொழிவாளரான வேந்தனார் சமய சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் பலவற்றைச் சைவ மாநாடுகளிலும் கூட்டங்களிலும் துணிவுடன் எடுத்துரத்துள்ளமையும் குறிப்பிடத் தக்

கதே. கோயில்களில் உயிர்ப்பலி இடுதலை வன்மையாகக் கண்டித்த அவர், ஆலயங்களின் உள்ளே தாழ்த்தப்பட்டவர்களை அநுமதிக்காமை பெருங் கொடும்பாவும் என்றும் இடித்துரைத் தார். 24 — 11 — 49 சுதந்திரன் பத்திரிகையில் பின்வரும் தலையங்களுக்கள் கொட்டை எழுத்துக்களில் இடப்பட்டு, வேந்தனர், 20-11-49 இல் இந்துமதச் சீர்திருத்த மசோதாவை (ஆலயங்களைத் தீண்டாதோருக்குத் திறந்துவிடல் முதலான சீர்திருத்தங்களை உள்ளடக்கியது) ஆதரித்து ஆற்றிய சொற் பொழிவு விரிவாகத் தரப்பட்டிருக்கிறது:

தில்லைச் சிதம்பரம் திறந்துவிட்ட பின்னும் தீண்டாமையா?
காந்தி அஸ்திக்குக் காப்பூரங் காட்டிக்
கண்ணர் வடித்தீர்கள்
ஆனால் இன்றே அன்பு நெறியை
அவமதிக்கிறீர்கள்
மக்களினத்தை மாசுபடுத்தும் கொள்கைகள்
மன்னேடு மன்னைகி மக்கிப் போகட்டும்!
யாழ்ப்பாணத்தில் வேந்தனர் விரிவுரை!

வேந்தனர் அன்று ஆற்றிய வீர உரையின் ஒரு சிறுபகுதி இது:

“இளாஞ்சுர்களே! தில்லைச் சிதம்பரம் திறந்துவிட்ட பின்பும் யாழ்ப்பாணத்தில் தீண்டாமை ஆட்சி இருக்கமுடியாது. நீங்கள் தான் இதன் பொறுப்பாளிகள். தேவாரம் பாடப்பட்ட தென் னட்டிலுள்ள திறந்த கோயில்களைல்லாம் திறக்கப்பட்ட பின்னும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். “அடியார்க்கும் அடியேன்” என்ற திருத்தொண்டத் தொகை, பெரிய புராணத்திற்கு முதல் நூலாகிய திருத்தொண்டத் தொகை பாடியருளிய அந்தத் திருவாரூர் திறக்கப்பட்ட பின்னும் சைவம் அழிய வில்லை. இந்தச் சிறிய யாழ்ப்பாணத்திற்குனு சைவம் அழியப் போகின்றது? ஆகமங்கள், வேதங்கள், ஸ்மிருதிகள், புராணங்கள் கூறுகின்ற எந்தக் கட்டுப்பாட்டையும் ஏற்காமல் அமைந்த ஒழுங்குகளுடன் சிறந்து அன்பு நெறியால் பல ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் வழிபாடு புரிகின்ற கதிர்காமத்தில், கந்தவேட பெருமான் வீற்றிருக்கின்ற கதிர்காமத்தில் சைவம் ஒளிவிடவில்லையா? தீண்டாதார் செல்கின்ற தீட்டினுலே திருவுருள் குறைகின்றதா? சிந்தித்துப் பாருங்கள்.” (சுதந்திரன் 24 — 11 — 49)

“இத்தாலிய பாப்பாண்டவர் பேசுகின்றார் எனில் உலகமே அதனை வரவேற்கின்றது. கோட்க ஆர்வப்படுகின்றது. எங்கள் சமய குருமரபில் அங்ஙனம் பெருமை எம்மாற் கொடுக்கப்பட வில்லை. ஒரு கிறிஸ்தவரும் M. A., அல்லது B. A. பட்டதாரி யாக இருக்கிறார். பலகலைகளையும் அறிந்து ஆராய்கின்றார். கிறிஸ்தவ சமய மக்களால் பெரிதும் மதிக்கப்படுகின்றார். அவர் கூறுகின்ற அன்பு கலந்த ஆணையின்படியே பல்லாயிரவர் ஓரே செயலில் ஒன்றுபடுகின்றனர்; பணிசெய்கின்றனர். எங்கள் சமயகுருமாரை நாம் எவ்வளவில் மதிக்கின்றோம்? பணிகின் ரேம். எங்கள் நிலையினும் அவர்களைத் தாழ்த்தி வைத்திருக்கின்றோம். அவர்களுக்குப் போதிய வருவாயில்லை; அறிவு மில்லை. குருத்தொழிலில் நின்று தொண்டாற்றும் அவர்களை அரசியல் உத்தியோகத்தில் இருக்கின்ற ஏணை அந்தணர்கள் மதிப்புச் செய்யார், இகழ்வார். வேறு எத் தொழிலும் ஆற்ற முடியாத அந்தணர் கோயிற் பூசை ஆற்ற முன்வருகின்றனர். இக்குரு மரபு எம்மால் மதிக்கப்பட்டாலன்றி எங்கள் சமயம் முன்னேற மாட்டாது. சந்தான குரவர் மரபும் சமய குரவர் மரபும் எங்கள் சைவகித்தாந்த நெறியின் உயிர்நாடி என்பதை நினைவுட்டுகின்றேன்.

[கலைஉலகிற் புதிய எழில் (சொற்பொழிவின் ஒருபகுதி)
இந்துசாதனம் 3 — 05 — 47]

தமிழையும் சைவத்தையும் நன்கு கற்றவர்கள், முறபோக்கான கொள்கைகளுக்கு எதிரானவர் என்றிருந்துவந்த கருத்தினை முத்திலே முறியடித்த பெருமை வேந்தனருக்கே உண்டு என்பதை மேலோகாட்டிய சுற்றுக்கள் நன்கு விளக்கவல்லனவாகும். அதேவேளையில் அவர் சைவத்தையும் தமிழையும் தம்மிரு கண்களாய்ப் போற்றி வந்தார் என்பதும் மறுக்கமுடியாததாகும். தேவார திருவாசகங்களைப் பழந்தமிழ்ச் சங்க இலக்கியங்கள், சிலப்பதிகாரம், பிற்காலத்துக் குற்றாலக்குறவுஞ்சி முதலான பிரபந்தங்களை நேசித்ததிலும் பன்மடங்கு நேசித்தார் அவர். அவற்றிலே தோய்ந்து தோய்ந்து இநுதிக்காலத்தில் கனிந்து போயினார் என்பதும் உண்மையே.

“இறைவன் அருட் பெருங் கடல், ஆருயிர் களின் அல்லவை அறுத்து ஆட்காண்டருஞும் தண்ணளியாளன். ஆருயிர்கள் ஆணவப் பிள்ளையினால் தாம் அடையவேண்டிய பேரின்பப்

பெருவாழ்வை மறந்து, பிறந்தும் இறந்தும் துன்பமடைகின்றன. ஆருயிர் களின் பிறப்புத் துன்பங்களைப் போக்கி ஆட்கொண்டருஞ்சும் பேரருட்கு குணத்தை இயல்பாகவே உடைய வனுய இறைவன் விளங்குகின்றன. அல்லற்பட்டு ஆற்றுத் தம்மையே புகலென அடைந்த ஆருயிர்களை ஆட்கொண்டருஞ்சும் பேரருளாளன் இறைவனே என்பதை உணர்ந்த அன்பர் கள் அவனை ஆண்டவன் என அழைத்து ஆவி உருகுவார்கள்”.

(ஸுவர் தமிழ் விருந்து — சிவதொண்டன், டி.சம்பர்-ஜனவரி 1966)

“ஆருயிர்களின் அல்லல்களை அறுத்து ஆண்டருஞ்சு ஆண்டவனுகிய இறைவனுக்கு ஆருயிர்கள் என்றும் அடியவர்கள். ‘மீளா அடிமை உமக்கே ஆளாய்’ என ஆண்டவைன் ஆருயிர்கள் அனைத்தும் அல்லும் பகலும் சொல்லிப் பரவித் தொழு தற்கேயுரியன. அன்னையினும் இனியோனுய்த் தம்மை ஆகிரித் தும் அருள் ஈந்தும், பொல்லா விளைகளைப் போக்கி ஆட்கொண்டருஞ்சும் எல்லாம் வல்ல இறைவனின் இன்னருளை என்னி வியந்து நெஞ்சம் நெக்குருகும் இன்பமே மேலான இன்பம். சிந்தையில் தேநூறித் தித்திக்கும் இன்பம், ஆனந்த வெள்ளத்துள் அமிழ்ந்தி விருந்தயரும் இன்பம். திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப் பட்டவர். தோணிப்புரத்தில் எழுந்தருளிய பெரிய நாயகர் என்னும் இறைவனும் பெரிய நாயகி என்னும் இறைவியும் காட்சி கொடுத்துத் தம்மையாள் கருணையை எண்ணி என்னி இதுபம் நெக்குருகுகின்றார்...”.

(ஷட் பக். 30 — 31)

இக்கட்டுரைத் தொடர் நிறைவு பெற முன்னரே வேந்தனர் அமரராணமை சைவத் தமிழரின் நல்லாழ்க் குறைவேயாகும். இரண்டாவது இயலில் நாம் எடுத்துக் கூறியவாறு அவர் இறுதிவரை தமிழரின் தனிப்பெருங் கடவுளான முருகனையும் கலைத்தெய்வத்தையும் தமிழ் அன்னையையுமே தம் இட்ட தெய்வங்களாய்ப் போற்றி மனம், வாக்கு, காயங்களால் வழிபட்டு வந்தார். கல்லைதப் பூம்பொழில் மட்டு மன்றி, ‘யாழ்ப்பாணத்துத் திருநல்லூர்த் திருப்பள்ளி எழுச்சி யும், குயிற்பத்தும்’ என்ற சிறியதொரு கவிதை நூலும் 1961 ஆவணியில் வேந்தனார் பெயரால் வெளியாகியுள்ளது. இதுவும் மேற்படி கூற்றினை அரண் செய்ய வல்லதே

செந்தமிழ் இசையெணச் சேவல்கள்களும்
 தேமலர்ச் சோலையில் தீங்குயில் பாடும்
 மந்திர தீங்கள் வந்தலை மோதும்
 மங்கலச் சங்கொலி வானுல கேகும்
 சிந்தையில் இனியவர் செம்பொருள் கானும்
 திருநல் லாருறை திருமுரு கோனே
 எந்தைத்தின் திருவடி இறைஞ்சிட விழைந்தோம்
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

(யாழிப்பாணத்துத் திருநல்லூர்த் திருப்பள்ளி எழுச்சியும்,
 குயிற்பத்தும் — பக். 1)

இவ்வாறு சைவசித்தாந்தத்தில் தமக்கெனத் தனிவழி
 ஒன்றை வகுத்து அவ்வழியிலேயே நிலைத்து நின்ற வேந்தனூர்,
 பாட நூலாசிரியராய் மாறிய பொழுது தம் கருத்தைப் பாட
 நூல்களிலே தினிக்காது தரப்பட்ட பாடத் திட்டத்திற்கு
 அப்பாற செல்லாது க. பொ. த. ப. (சாதாரண)ப் பரீட்சைக்
 குத் தோற்றும் மாணவர்க்காய் ‘இந்துசமய பாடம்’ என்ற
 நூலை எழுதினார். குழந்தைக் கவிஞராய் உருவெடுத்தபொழுது
 எவ்வளவு எளிமையான சொற்களில், பழகு தமிழில் பாடல்
 இயற்றித் தமது தமிழ்நிவாகிய விசுவரூபத்தினைச் சருக்கிக்
 கொண்டாரோ அவ்வளவு கட்டுப்பாட்டுடன் தமது இந்து
 சமய பாடநூலினையும் எழுதியுள்ளார்.

தமிழிலக்கிய பாடநூல்களாகக் கம்பராமாயணம் காட்சிப்
 படலம், மந்தரை சூழ்சிப்படலம், கைகேயி சூழ்வினைப் பட
 லம், கும்பகருணன் வதைப் படலம் என்பவற்றிற்கு உரையும்
 விளக்கமும் எழுதி வெளியிட்டார். கம்பராமாயணம் ஆசிரியர்
 பண்பாட்டினைப் புலப்படுத்தும் தழுவற் காவியம் என்ற தமது
 கருத்தை ஒதுக்கிவைத்துக் கம்பனின் கவித்துவ உள்ளத்தை
 ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் உள்கொள்ள மிக அழகாகவும்
 விரிவாகவும் அவர் எழுதியுள்ளமையும் சிறப்பாகக் குறித்துக்
 காட்ட வேண்டுவதே. 1965—1966 காலப் பகுதி தொடக்கம் சில ஆண்டுகள் பாரதியார் பாடல்கள் க. பொ. த. ப.
 (உயர்தர)ப் பரீட்சைக்குப் பாடநூலான போதும் அவற்றிற்கும் விரிவான விளக்கவுரை எழுதி உதவினார் வேந்தனூர்.
 இதனால் அவரின் பொருளாதாரமும் மாணவரின் தேவையும்

நிலைவுபெற்றன. மாணவர்களுக்கு மட்டுமன்றி ஆசிரியர்கள் பலருக்கும் அவர்களின் கற்பித்தவில் வேந்தனாரின் நூல்கள் வழிகாட்டிகளாய் விளங்கின என்று கூறுவது மிகை. தமிழ் மொழிப் பாடநூற் பிரசர சபையைக் கல்வியமைச்சத் தொடங்கி எழுத்தாளர் குழுவை அமைத்த பொழுது அவ் வெழுத்தாளர் குழுவிலும் இடம் பெற்று வேந்தனுர் ஆற்றிய பணிகள் விதந்து கூறவேண்டுவன:

தம் கொள்கைகளைத் தம்மளவிலே கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு, நல்லாசிரியராகவும் பாடநூலாசிரியராகவும் ஆசிரியர்களுக்கு ஆசிரியராகவும் விளங்கிய வேந்தனரைத் தமிழ், சைவக் கல்வியுலகு என்றும் மறவாது.

‘எழுந்தமிழில் வின்ணன்றிர எடுத்துமொழி
தொடுத்துக்கரத்த ஏந்தல் என்கோ’

— வித்துவான் சி. ஆறுமுகம்

(‘ஓயாத தமிழ்க்குரலும் ஓய்ந்ததோ’—
வேந்தனூர் அவர்களின் பு.வ.சோ. ஒரு
மலர், பக. 21)

7

செல்லும் சொல் வல்லார் வேந்தனூர்

“மக்களின் பகுத்துணர்ச்சியை மலர்த்துவது பேச்சு. பேசுத்திறன் அற்ற கல்வி, மணம் அற்ற மலர்போல மாட்சி கெடும். தன் உள்ளக்குருத்துடன் உளங்கொள்ளச் சொல்லுந்து றன் மிக உயர்ந்தது— உயிர் ஆற்றல்வாய்ந்தது. பாடும் புலவனின் உள்ளம் பாவில் நிழலாடுவது போலப் பேசும் புலவனின் உள்ளம் பேச்சில் அலையெறிகின்றது. ஆயிரக் கணக்கான மக்களின் உள்ளத்தை அப்படியே அள்ளித் தன் கொள்கையை நாட்டுகின்ற குரவின் ஒலி கோடி அணுக்குண்டுகளிலும் ஆற்றல் கொண்டது. அணுக்குண்டு மக்களின் வாழ்க்கைக்குத் துணையான புற ப்பொருள்களை அழிக்கும். அகத்தில் அருமபி ஆட்சி புரியும் உயிர் ஆக்கத்தை அழிக்காது. ஆற்றல் கொண்ட பேச்சாளன் மக்களின் ஆலைக்குள்ளும் புதுந்து தன்னுற்றலால் அவர்கள் ஆற்றலை ஆடக்கிவிடுவான்.”

[அணுக்குண்டிலும் ஆற்றல் வாய்ந்தது மேடைப்பேச்சு—
தமிழ்மணி [பத்திரிகை] -22-06-50]

மேலே குறித்தவை வேந்தனாகுக்கும் பெரிதும் பொருத்து வனவாகும். சிறந்த சிந்தனையாளராய். நல்ல கவிஞராய், தரமான கட்டுரையாசிரியராய் விளங்கிய அவர் மிகுந்த ஆற்றல் பொருத்திய சொற்பொழிவாளராயும் விளங்கினார். நாற்பது கள் தொடக்கம் ஜம்பதுகள் வரை அவர் நிகழ்த்திய மேடைப் பேச்சுக்கள் எண்ணுக் கணக்கற்றவை. இளைஞர்களும் தமிழ்ச் சுவைஞர்களும் பழமரம் நாடும் பறவைகள் போல அவரின் பேச்சுக்களைக் கேடகப் பல்லாயிரக்கணக்கில் திரண்டு வந்ததை நேரிற் கண்டிருக்கிறேன்.

அக்காலத்திலே இன்று உள்ள அளவு பேச்சுமேடைகள் இல்லை. அவ்வாறு அமைகின்ற பேச்சரங்குகளிலும் பட்டம் பதவி உடையோரும் உண்மையிலே தத்தம் துறைகளில் நினைந்த

அறிவுடையோரும் நாவன்மை மிகக்கோருமே இடம் பெறுவது வழக்கமாய் இருந்தது. ஆற்றல் ஒரைந்தோர் சமூக மதிப்புப் பெருதவர் ஓரிரு பேச்சரங்குகளின் பின்னர் உதறி எறியப்பட்டுச் செல்லாக் காசாகிளிட்ட காலம் அந்தக்காலம்.

தமிழிலக்கிய, சமயப்பேச்சரங்குகளைப் பரமேசுவரக் கல்லூரி அதிபராயும் அரசியல்வாதியாயும் மும்மொழி வல்லாராயும் முதிர்ந்த அறிவாளராயும் விளங்கிய ச.நடேசேபிள்ளை அவர்கள் தமது ஆளுமையாலே ஆதிக்கம் கொண்டு விளங்கினார். சமய மாநாடுகள் இலக்கிய மாநாடுகள் என்பவற்றில் அவர் தலை மையின்றி எவ்வயும் நடைபெறவதில்லை என்ற அளவிற்கு அவர் முதன்மை பெற்றிருந்தார். மிக அருமையாகவே பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் சமய, இவக்கிய அரங்குகளிலே தோன்றுவார். நகைச்சவை, அங்கதம், ஆற்றந்த பொருட்சவை தமக்கென்றே ஒரு தனிப்பாணி இவ்வளவும் அமைய அவர் பேசும் பேச்சுக்களுக்காகச் சாதகப் பட்டிகள் போலச் சவை ஞர்கள் அலமந்திருப்பார். வித்துவான் பொன் முத்துக்குமாரன், பண்டிதத் தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி ஆகியோர் தமிழ், சைவப் பேச்சரங்குகளிலே தமது கண்ணியம், கட்டுப்பாடு, விடைய ஒழுங்கமைப்பு, இனிய தமிழ்நடை ஆகியவற்றுல் அதிகமாக விரும்பப்பட்ட பேச்சாளராய் அமைந்தனர். அரசியல் மேடைகளிலே செ.தருமகுலசிங்கம் (சமச்சூழக் கட்சி), கு. வன்னியசிங்கம் (தமிரசுக் கட்சி), சோ.நடேசேஸ் Q.C, தம்பு துரைசாமி ஆகியோர் தமது விஷயங்களின்தாலும் நாவன்மையாலும் புகழ் கொடி நாட்டி வந்தனர். வி. பொன்னம்பலம் அப்பொழுது இளைஞர். எனினும் அவரின் அரசியல் சமூகச் சீர்திருத் தப் பேச்சுக்கள் இளைஞர்களுக்குப் பெருவிருந்தாயிருந்தன. இனையற்ற பெருநாவலனுண ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் ஆங்கிலத்தில் நினைத்துத் தமிழிற் பேசியபொழுதிலும் அவரின் பேச்சுக்களில் தொண்க்கும் குத்தல், தந்நம்பிக்கை இடையிடையே சரமாரியாகப் பொழியும் ஆங்கிலக் கருத்துக்கள் அவருக்கும் ஒரு தனித்த இடத்தை அளித்தன. வித்துவான் க. ந. வேலன், பண்டிதர் சோ. இளமுருகனார் ஆகியோரும் அரசியற் கூட்டங்களைத் தமது இனிய தமிழ் மொழி ஆற்றலால் கவர்ந்து வந்தனர். இன்றைய தமிழர் கூட்டனாச் செயலாளர் நாயகர் அமிர்தலிங்கம், அவர் வழியில் அன்னைதூரை பாணியில் அடுக்குமொழிகள் தொடுத்துரைத்த புதுமைலோவன், நாவேந்தன் ஆகியோரும் மக்களிடையே பிரபலம் பெற்றிருந்தனர். அழகு தமிழ்ப் பேச்சில் அன்று கிழக்கிலங்கையின் விடிவெள்ளி யாய்த் திசழ்ந்தவர் இன்றைய அமைச்சர் செ.இராஜதுரை.

இத்தகைய தரம் வாய்ந்த பேச்சாளர்கள் நடவிலே வேந்தனாருக்குத் தனித்ததோர் இடம் இருந்தது என்றால் அது அவரின் நாவன்மையின் பெருமையை நன்கு எடுத்துக் காட்டுவதாகும். இன் மொழி, உணர்வால் அவர் அரசியல்வாதி கலையும் பொது மக்களையும் கவர்ந்தார். அடுக்குமொழிகளைத் தொடுத்து, அழிய செந்தமிழ்ச் சொற்களை இனிமையும் உணர்ச்சியும் கலந்து அவர் பொழிவையில் திராவிடக் கழகம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆகியவற்றின் தலைசிறந்த பேச்சாளர்களை அவர்மூலம் நினைவு கூற்று இளைஞர்கள் மெய்ம் மறந்து திறந்தவாய் திறந்தபடி செவிமடுத்தனர். பழந் தமிழ் இலக்கியப் பாடல்கள் தொடக்கம் பாரதிதாசன் பாடல்கள் ஈருகத் தங்குதடையின்றி மேற்கோள்களை எடுத்துப் பொழிவை யில் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் அவரை வியப்போடும் நயப்போடும் கேட்டுச் சுவைத்தனர். இவ்வாறு வேந்தனாரின் பேச்சுக்கள் எல்லாத் தரத்தினருக்கும் நிறைவை அளித்தன.

நாற்பதுகளிலும் ஐம்பதுகளிலும் வெளியான பத்திரிகைகள் பலவும் கவர்ச்சி வாய்ந்த தலையங்கள் இட்டு அவரின் பேச்சு முழுமையையுமோ பகுதியையோ வெளியிடுவதிலே பெருமை அடைந்தன. அரசியல்வாதிகள், மக்கள் தலைவர்கள் ஆகியோருக்குக் கொடுக்காத அளவு முக்கியத்துவத்தை வேந்தனாரின் பேச்சுக்களுக்குப் பத்திரிகைகள் கொடுத்ததிலிருந்து அவருக்கு அன்று பேச்சுத்துறையிலிருந்த மதிப்பும் பெருமையும் நன்கு புலனாகும்.

சிந்திக்க மக்களுக்கு நேரங் கொடுங்கள்
மக்கள் அறிவை மாளவைத்து
மாற்சரியம் புரிய வேண்டாம்
தன்மானத் தமிழினம் வாழ வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்திலே சென்ற சனிக்கிழமை மாலை நடை பெற்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கூட்டத்திலே வித்து வான் க. வேந்தனார் அவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழிவு இது. தமிழர் வாழ்வு ஒங்க அன்றைவர் கூறுவனவற்றைப் பட்சாத மற்ற முறையில் ஆராய்வான் வேண்டித் தமிழ் மக்களுக்கு அளிக்கின்றோம் - ஆசிரியர்.]

11 — 05 — 50இல் வெளியான ‘தமிழ்மஸி’ பத்திரிகையின் அநுபந்தமாக இத்தனை தலையங்களாகவோடும் ஆசிரியரின் அறி முகக் குறிப்போடும் வேந்தனாரின் பேச்சு முழுமையாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அத்தப் பேச்சிலிருந்து ஒரு பகுதி வருமாறு:

“இளைஞர்களே! அறிஞர்களே!!

அறிவுப் புரட்சிப் போரில் ஆர்வமுள்ள உங்கள் முன்னிலையிற் பேசக் கிடைத்த பெருவாழ்வு குறித்துப் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். மதத்தின் பேரால் மக்கள் அறிவை மங்கவையாதீர்கள் என வாய்மை கூறுகின்ற நாங்கள் நாத்திகரா? மதம் மக்கள் அறிவை மலர்த்த வேண்டும். மக்கள் அறிவை மண்தோண்டிப் புதைக்க, மதத்தை வழிபடுகின்றவர்களைத் தான் நாங்கள் எதிர்க்கின்றோம். சிவத்தின் பெயரைச் சொல்லி எங்கள் சிந்தனையைச் சிறை வைக்கின்றவர்களை — நீங்கள் சிரமிந்து அடிமைகளாய்ச் செயலற்று வாழ்வதெல்லாஞ் சிவன் செயல் என்று செப்புவின்றவர்களைத் தான் நாங்கள், எதிர்க், கின்றோம். தமிழரின் தனிப்பட்ட பண்பாட்டைச் சிதைத்து “இரந்தும் உயிர்வாழப் படைத்தானேல், பரந்து கெடுகு உலகியற்றியான்” என வள்ளுவர் கூறும் வாய்மை மொழியை மறைத்து இரக்கின்ற கூட்டத்தையும், அவர்களைப் புரக்கின்ற கூட்டத்தையும் கை கூப்பி வணங்குகின்ற கூட்டத்தையும் அவர்களைக் கால் தூக்கி உதைக்கின்ற கூட்டத்தையும் கடவுள் படைத்துவைத்தார் எனக் கட்டியுரைக்கின்ற கொள்கையைத்தான் வெட்டிப் புதைக்க வேளிப்பட்டு நிற்கின்றோம். மக்களுக்காக மக்கள் வாழ்வை வளர்க்க மதங்கள் அமையவேண்டுமேயன்றி மதத்துக்காக மக்களின் அறிவை — சிந்தனையை, உரிமைகளை மாற்றி அமைக்கவேண்டாமென்று தான் நாங்கள் வணக்கமாக வேண்டுகின்றோம்”

இந்தப் பேச்சிலே சில சிறப்பமிசங்களை நாம் காணலாம். தி. மு. க. பாணியில் அடுக்குச் சொற்கள் தொடுக்கப்பட்டிருப்பினும் அவை கருத்து நிறைவடையனவாகவே காணப்படுகின்றன. திருக்குறளிலிருந்து மேற்கோள் பொருத்தமுறக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. ‘மதமே வேண்டாம்’ என்னும் கூட்டத்தினரிடையே நின்று ‘மதம் வேண்டும். அது மக்களுக்காக அமைந்த மதமாதல் வேண்டும்’ என்ற கருத்தையும் வேந்தனர் துணிவுடன் எடுத்து இயம்பியிருக்கிறார்.

சொல்லவல்லன் சோர்விலன் அஞ்சான் அவனை
இகல்வெல்லல் யார்க்கும் அரிது.

என்ற திருக்குறளுக்கு வேந்தனாரின் பேச்சில் அவர் கையாண்ட சிந்தனை நேர்மை எடுத்துக் காட்டாயுள்ளது. கைதட்டலுக்காகவும் அணி சேர்ப்பதற்காகவும் வேந்தனர் பேச்சைத் தமது

ஆயுதமாகக் கொண்டதில்லை என்பதும் இதனால் பெறப்படுகின்றது. இவ்வாறு அஞ்சாமையுடனும் கொள்கைப் பற்றுடனும் பேசுபவருக்கு எதிர்ப்பு இல்லாமற் போருமா? வேந்தனாரின் பேச்சுக்களுக்கு எதிராகக் கிளம்பிய கண்டனங்களில் இரண்டை இல்லிடத்தில் எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமாகும்.

2 — 11 — 50 வியாழக்கிழமை மாலை 6 — 30 மணிக்கு சாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் வேந்தனார் “இலக்கியமும் வாழ்க்கையும்” என்ற பொருள் பற்றி உரையாற்றினார். அவ்வுரையிலே,

1. இலக்கியம் தற்பொழுது ஒரு சில பண்டிதருக்கு உரித்தாய்விட்டது.

2. பாரதியாரின் பாடல்களே சிறந்த இலக்கியம்

3. கடுமையான செந்தயிழ் நடையில் எழுதக்கூடாது. ‘இலக்குவான தமிழில்’ பேச்சு நடையில் எழுதவேண்டும்.

4. கோவை, அந்தாதி, உலா முதலியனவும் கடினமான இலக்கியங்களும் வேண்டியதில்லை.

5. உங்களில் ஓவ்வொரு மாணவனும் ஒரு கடுதாசித்தாளினையும் பென்சிலையும் கையில் கொண்டு உட்கார்ந்து கவிதை எழுத முனைந்தால் மிகச் சிறந்த கவிதைகளைல் வாம் எழுதலாம். ஆதலால் ஓவ்வொருவரும் கவிதை இயற்றுங்கள்.

என்ற சாரப்பட்ட கருத்துக்களை அவர் வழங்கினார். இவை ஓவ்வொன்றையும் அக்குவேறு ஆணிவேறுகப் பிரித்து வட்டுக் கோட்டை அப்பர் திவகவதியார் கழகக் காரியதரிசி ஸ்ரீ நா. ஞான சம்பந்தன், ‘வித்துவான் தீரு. க. வேந்தனாருக்கு ஒரு பசிரங்கக் கடிதம்’ எழுதி 24 — 11 — 50 இந்துசாதனத்தில் வெளியிட்டிருந்தார். அந்தப் பத்திரிகைக் கடிதத்தின் கண்ணங்கள் இவை : (சுருக்கம்)

1. “இலக்கியம் தற்பொழுது ஒரு சில பண்டிதர்களுக்குமியதாகி விட்டது” என்று கூறினீர்கள். என்ன மனக் கருத்துக் கொண்டு இல்லிடம் பேசினீர்கள்? இலக்கியத்தைப் பண்டிதர்களே கட்டியணித்து இறுகப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா? அல்லது இலக்கியம் தானுக நாமகளின் துணைகொண்டு

பண்டிதர்களைத் தஞ்சமடைந்ததா? என்பதைச் சற்றுச் சிந்தித்துக் கூறுங்கள். இலக்கியம் ஏன் பண்டிதர்களைத் தஞ்சமடைந்தது? தன்னைக் கவனிப்பார், கற்றுப் பிரயோசனப்படுத்துவார், ஆதரிப்பார் இன்றி, தன்னை ஆதரிக்கும் சிலரைக் கண்டு அவர் தம்மைத் தஞ்சமடைந்தது. பண்டிதராக விளங்கும் தங்களுக்கே இது தெரியாதது கவலைக்கிடமாகத்தானிருக்கிறது.

2. நீங்கள் பாரதியாரது இலக்கியங்களே சிறந்த இலக்கியம் என்று கூறுகிறீர்கள். எனது அறிவிற்குப் பாரதியார் பாடல்கள் சிறந்த இலக்கியமன்று என்றே கூறுவேன். வேண்டிய அளவு இலக்கியச் சுவை பாரதியார் பாடலிற் காண்பதற்கு. சில சிலவிடத்தில் ஒரு சிறிதளவு சுவை காணலாம். ஆனால் சரியான மன்க்கண்களை நோக்குமிடத்துப் பாரதியாரது பாடல்கள் மக்களிடையே சிறிதளவு ஆவேசத்தையும் சுதந்திரதாகத்தையும் எழுப்பவல்ல பாடல்கள் என்றே கூறலாம் ..... பாரதியாரது பாடல்கள் இலக்கணக் கட்டுப்பாடு கட்கு அடங்கப் பாடப்பட்டனவல்ல. இந்தியாவில் இன்றும் பாரதியை ஒரு இலக்கியகர்த்தா என்ற வகையில் மக்கள் பாராட்டவில்லை. ஆனால், சுதந்திரதாகத்தைத் தமிழிடையே எழுப்பி ஆவேசத்தை ஊட்டிச் சுதந்திரப் போரில் முன்னேறிச் செல்லும் பண்பையுட்டிய புலவராகவே பாராட்டப்படுகின்றோர்.

3. எழுத்துநடையைக் கூறப்படுந்த நீங்கள் கடுமையான செந்தகமிழ் நடையில் எழுதக் கூடாது. இலகுவான தமிழில் "பேச்சுநடையில்" எழுதவேண்டும் என்று கூறி..... நீங்கள் அப்போது மறைமலையிடங்காரது வசனநடையைக் கண்டிக்கிறீர்களா?..... அவரது நடையை ஏனாஞ்செய்கிறீர்கள். மறைமுகமாக ஒரு கூட்டத்தில் மறைமலையிடகளது வசனநடையைப் புகழ்ந்து புகழ்ந்து கொட்டுகிறீர்கள்..... நீங்கள் தற்கால அரசியல்வாதிகளைப்போல ஒரு திடமான கொள்கையில்லாது விளங்குவது கவலைக்கிடமாகத்தான் இருக்கிறது.

4. கோவை, அந்தாதி, அம்மானை, உலா முதலியனவும் கடினமான இலக்கியங்களும் வேண்டியதில்லை என்று உதறித்தன்னுகிறீர்களே? எதற்காக? தமிழ்த்தாயின் பண்பைச் சீர்குலைத்து, திரோபதியைத் துரியோதனன் தலைவரிகோலமாகக் கண்ணீர்பெருக நடுச்சபையில் விடுத்ததுபோல விட என்னல் தகுமா?

5. “உங்களில் ஒவ்வொரு மாணவனும் ஒரு கடுதாசித்தாளி ணயும் பென்சிலையும் கையில்கொண்டு உட்கார்ந்து கவிதை எழுத முனைந்தால் மிகச் சிறந்த சவிதைகளைல்லாம் எழுதலாம். ஆதலால் ஒவ்வொருவரும் கவிதை இயற்றலாம்” என்று கூறி னீர்கள். இது தக்க வாக்கா? கவிதை இயற்றும் கவிஞருக்கும் கவிதைக்கும் இடையில் இலக்கண வரம்பு என்னும் மிக மிக உயர்ந்த கட்டுப்பாடு இருக்கின்றது என்பதைத் தாங்கள் மறந்துவிட்டார்களா?

இளைஞர்களுக்குத் தந்நம்பிக்கை ஊட்டவும் தமிழக் கண்டு ‘குடுகண்டபூனை போல’ ஓடாதிருக்கவும் வேந்தனார் கையாண்ட உத்தியை பூனைசம்பந்தன் மிகைப்படுத்தி ஆவேசத்துடன் கூறியவை 1950ஆம் ஆண்டிற்குப் பொருத்தமான கூற்றுக்கள்தாம். ஆனால் முப்பத்து நாண்காண்டுகளின் பின்பு இன்று நோக்கும்பொழுது வேந்தனாரின் கருத்துக்களே தலைமை பெற்றவையாயும் காலத்துக்கு உகந்தவையாயும் உள்ளன என்பதை விளக்கிக்காட்டுவேண்டியதில்லை.

‘காவல் என்பது கறங்குபோற் சமுன்று மேலது கீழாயக் கீழது மேலாய் மாறிடுந் தோற்றம்’

என்பதை உணர்ந்த சிந்தனையாளரான வேந்தனார் காலத்துக்கு முன்பே எதிரது கூறிய குற்றத்தாலேயே கண்டனத்துக்கு உள்ளானார்,

1951 செப்டம்பரில் மட்டக்களப்புச் சிவானந்தக்கல்லூரி யில் விவேகானந்த மண்டபத்தில் ‘சேக்கிழார் காட்டிய சிவ நெறி’ என்ற பொருளில் வேந்தனார் சொற்பொழிவாற்றினார். சேக்கிழார் செய்த பெரிய புராணத்திலிருந்தே பல பாடல் அடிகளை எடுத்து அவற்றுக்கெல்லாம் அற்புதமான விளக்கக் கள் கொடுத்துத் தமிழின் பெருமையையும் தமிழ்நாட்டின் சிறப் பையும் சமார் முன்றுமணிநேரம் பேசினார். மட்டக்களப்பிலேயே இத்தகையதொரு இலக்கியப் பேச்சு இன்றுவரை நடந்ததில்லை என்று பலர் பாராட்டிப் பேசினர். இந்தப் பாராட்டு மறுநாள் நகரெங்கும் பரவிற்று. மறுநாள் (2—9—51) மண்டபத்தில் நல்ல கூட்டம். வேந்தனார் “வள்ளுவர் உள்ளாம்” என்னும் பொருள் பற்றி உலகத்தின் பொதுநாலாகிய திருக்குறள் பற்றித் தேனினுமினிய செந்தமிழ்ப் பேச்சு ஈந்தார்.

(முழுக்கம் (பத்திரிகை) செப். 1951)

மேற்குறித்த முழக்கம் பத்திரிகையின் செய்தித் தொடர்பு பந்தியில் வேந்தனூரின் அற்புதச் சொல்லாட்சி, ஆற்றெழுமுக் காய் அடுத்தடுத்துத் திருக்குறள்களை மேற்கோள் காட்டிப் பேசிய திறன் என்பன மிகவும் பாராட்டப்படுகின்றன.

ஆனால் இவையாவும் முக்கியமன்று. வேந்தனூர் தமது பேச்சினிடையே வடமொழி — தமிழ்மொழிக் கருத்துக்களை ஒப்பிட்டுத் தமிழ்மொழிக் கருத்துக்களின் மேன்மைகளை நிலைநாட்டப் பகுந்தமை. ஈற்றில் நன்றியுரை கூறப்படுந்த திரு. கே. கணபதிப்பிள்ளையின் கண்டானத்துக்குள்ளானதைக் கண்டிப்பதே ‘முழக்க’த்தின் முழுமையான முழக்கமாகும்.

குறைகுடம் ததும்புவது இயற்கைதானே!

தமிழ் தெரியாத ‘கனம்’களின் முகத்தில் கரி விவேகானந்த மண்டபத்தில் வித்துவான் வேந்தனூரின் விருங்கர்

என்ற மூன்று தலையங்கங்களுடன் வெளியான செய்தியில் ஒரு பகுதி இது :

“நன்றியுரை கூறவந்த மேற்படி நபர் கண்ணை உறுத்திப் பேச்சாளர் பக்கம் தனிக்காட்டு ராஜாவின் மிடுக்கான பார். வையை அஞ்சிலிசித் திட்டித் தள்ளினார். கூட்டத்தில் இருந்த வர்கள் தீயில் மிதித்தவர்களானார்கள். ஆத்திரமடைந்தவர்கள் பலர். அவமானம் அடைந்தவர்கள் பலர். அவர்களையெல்லாம் சட்டை செய்யவில்லை அந்தப் பெரிய மனிதர். தன்னை மட்டக் களப்படுப் பெரிய அறிவாளி; ஆற்றல்மிக்கவன் என்று போற்ற வேண்டும் என்று கருதினாரோ என்னவோ தெரியாது. அவ்வளவுக்கிருந்தது அவரது காட்டுக்கூச்சல். திரு. கணபதிப்பிள்ளை தமிழர்களின் சிறந்த நூல்கள் பற்றிக் கூறினாரில்லை. தனித்தியங்கச் சக்தியுள்ள ஒரே பாஸை உலகத்தில் தமிழ் என்பது உலகம் ஒப்புக்கொண்ட உண்மை. அந்த உண்மைக்கே உலைவைப்பதாயிருந்தது அவர் உள்ளல். நாவுக்கும் முளைக்கும் தொடர்பில் லாத வகையில் நஞ்சைக் கக்கினார். ஆரியம் இல்லாவிட்டால் தமிழ் செத்திருக்குமாம்....”

இப்பந்தியிலே வேந்தனூரின் தனித்தமிழ்க் கோட்பாட்டிற்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்புக்கு அதே தரத்தில் எதிர்ப்புக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இது சரியா என்பதல்லப் பிரச்சினை. வேந்தனூரிசொற்பொழிவுகள் அக்கால இளாஞ்சிடையே எவ்வளவு ஆதரவையும் போற்றுதலையும் பெற்றிருந்தன என்பதையும் இப்

பந்தியின்மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம். அக்காலத்தில் வேந்தனீரின் மேடைப் பேச்சுப் புகழ் எவ்வளவு என்று அறிய இங்குத் தரப்படும் அறிமுக உரையும் உதவும்;

‘கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் 8 ஆவது ஆண்டு நிறைவு விழாப் பேரவையில் வித்துவான் வேந்தனூர் அவர்கள் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவானது வாழ்ந்துயர்ந்த தமிழினத்தின் மாண்பை விளக்கும் அறிவுரையாக அமைந்துள்ளது. அத் தகைய குழ்நிலையில் மஸர்ந்தெழுந்த புலவனின் பாடல்கள் ஒரு நாட்டினர்க்கேயன்றி உலகிற்கே மகிழ்ச்சியூட்டுந் தகைமை வாய்ந்தன. இப் பண்பாடுகளையெல்லாம் வேந்தனூர் அவர்கள் தமது சொற்பொழிவில் விளக்கியுள்ளார். வேந்தனீரின் வீரமுழக்கத்தைக் கலகி ஆசிரியர் பாராட்டியதுமன்றி யாழ்ப் பாணத்தில் அவர் பேசியபோதும் வேந்தனீரின் சொற்பொழிவை ஞாபகமுட்டியிருந்தார்.’

வீரத்தமிழ் மக்கள்— (வித்துவான் க. வேந்தனீரின் சொற்பொழிவைக் கட்டுரையாய் வெளியிட்டு ஆசிரியர் ஏழுதிய அறிமுகவுரை) ஈழகேசரி 8-9-50.

வேந்தனீரின் பேச்சுக்கள் வீரமுழக்கங்கள் மட்டுமல்ல எழுத்தாளர் எஸ். பொன்னுத்துரை மட்டக்களப்பில் எடுத்த தமிழ் விழாவிற் கலந்துகொண்டு ‘சிலப்பதிகாரம்’ பற்றி அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவில் உணர்ச்சி குறைந்து கண்டு கூடிச் சிறந்த இலக்கியத் திறனுய்வு மேலோங்குவதையும்நாம் அவதானிக்கலாம்

“..... கண்ணகையைக் ‘குலப்பிறப்பாட்டி’ எனக்கூறி உள்ளாம் தழைக்கும் மாதவி குலமகளின் கற்பொழுக்கத்தைத் தலைமினசக்கொண்டு போற்றுகின்றார்கள் என்பதை உணர்கிறோம். இங்ஙனமெல்லாம் சிறந்த இயல்புகள் பொருந்திய மாதவி, கானல்வரியில் சிறிது தவறிவிட்டாள். கோவலன் வேரென்று மங்கைமேல் தான் காதல்கொண்டதாகப் பாடிய பாடலைக் கேட்ட மாதவி ஊடல் கொண்டாள். கோவலன் கையினி ருந்த யாழை வாங்கித் தானும் வேரென்று ஆடவன்மேல் காதல் கொண்டு பாடுவதாகக் கற்பணை செய்து கானல்வரி பாடினாள். ..... மாதவி வேரென்று ஆடவன்மேல்தான் காதல் கொண்டுவருந்து வதுபோல் பாடிய செயல், குலமகளாகிய கண்ணகையுடன் சிறிது காலமாதல் பழகிய கோவலன் உள்ளத்தில் சினம் மூளை செய்து விட்டது.” (காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்-பக்.31)

வேந்தனீரின் சொற்பொழிவுகள் ஒரு தொகுப்பாக நூல் வடிவில் வெளிவருவது வரவேற்கத்தக்கது.

‘வேந்தனுர் உடையும் நடையும் தூய்மை வாய்ந்தவை. அவரின் உள்ளூர் வீரர் நிறைந்தவுள்ளனம். இளமைக்கால வேந்தனுர் இறுமாப்புடைய நாகேந்திரன். இடைக்கால வேந்தனுர் சொல்லின் கெஸ்வர். இறுதிக்கால வேந்தனுர் பண்பட்ட சைவத் தமிழ்ப் பெருவேந்தனுர். நாற்பதாண்டினமேல் வேந்தனுர் சிறந்த முருகப்பக்தனுகினிட்டார்’

— வித்துவான் சி. ஆருமுகம்
(வித்துவான் வேந்தனுர்-
தினகரன் 1972 செப். 12)

8

உணர்வினில் வல்லார் வேந்தனுர்

முப்பத்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு யாழிப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி விளோயாட்டு மைதானத்தில் தேர்தற் பிரசாரக் கூட்டம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்து, பாராளு மன்றம் அமைக்கப்பட்டுப் பிரதிநிதித் தேர்தலை ஒட்டி யாழிப்பாணத் தேர்தற்றெடுத்தியின் வேட்பாளராய் முன்வந்த சேர் அ. மகாதேவா அவர்களை ஆதரித்து நடந்த கூட்டம் அது, ஜக்ஷியதேகியக் கட்சியின் ஷேட்பாளர் அவர். அவரை ஆதரித்த அந்தக் கூட்டத்தின் தலைவர் இலங்கையின் தூதுவராய் இந்தி யாவில் நியமனம் பெற்ற திரு. C. குமாரகவாமி. திரு. ச. நடேச பிள்ளை, வேந்தனுர் உட்படப் பல முக்கியஸ்தர்கள் பேச்சாளர்கள்; கணிசமான சனக்கூட்டம்.

அன்று இலங்கைத் தமிழரின் முடிகுடா மன்றாய் விளக்கிய திரு. ஐ. ஐ. பொன்னம்பலத்தின் தமிழ்க் காங்கிரஸ் ஆதரவாளர்கள், தம் எதிரிகளின் கூட்டத்தைக் குழப்பத் தம் தனிப்பெருந் தலைவரைத் தோள்களில் தூக்கி வைத்தபடி மைதானத்தைச் சூழ்ந்திருந்த தெருக்களில் பலத்த இரைச்ச லோடும் ‘ஜே’ கோஷ்டதோடும் பவனி வருகின்றனர்.

‘முன்னர் குரபனமன் முருகனைச் சுற்றித் தன் பரிவாரங்களுடன் முழுறை வலம் வந்தான். இறுதியில் முருகனின் கை வேலால் ஆவன் என்ன கதியானுன் என்று சைவப்பிழா

மக்களாகிய நீங்கள் யாவரும் நன்கு அறிவீர்கள். இங்கும் இப்பொழுது ஒரு சூரபன்மன் பவனி நடந்து கொண்டிருக்கிறது. நாங்கள் குமாரசூரியின் தலைமையில் கூடி இருக்கிறோம். எம்மைச் சுற்றிவரும் சூரபன்மனின் கதியும் அன்றைய சூரபன்மனின் கதியேயாகும்” என்ற ரீதியில் திரு. ச. நடேசபிள்ளை நயமாகவும் குத்தலாகவும் பேசுகிறார். இதனை வெளியில் நின்றவர்கள் பொறுப்பார்களா? மலைப்பிஞ்சுகள் (கற்கள்) மேடையை நோக்கிப் பறந்து வருகின்றன. கூட்டம் குழம்பிவிடக் கூடிய நிலை,

நடேசபிள்ளையைத் தொடர்ந்து, வேந்தனூர் பேச எழுகிறார். அப்பொழுது கல் ஒன்று வந்து அவரின் காலையில் வீழ்கிறது. வேந்தனூர் அதனைப் பொருட்டடுத்தாது முழங்குகிறார். “இந்தக் கற்கள் என் பல்லை உடைக்கலாம். ஆனால் மானத் தமிழன் என்று எவ்வளவுது இருந்தால் எனது பல்லை வைத்துத் தலத மாளிகை கட்டுவான். தமிழினத்தின் நலங்கருதி என் போன்றவர்கள் செய்யவிருக்கும் தியாகங்களை உண்மைத் தமிழர் மதிப்பர், போற்றுவர், எம்வழி நிற்பர், என்பதற்குச் சுற்றும் ஜயம் இல்லை.” கல்மாரி சிறிது போதில் நிற்கிறது. வேந்தனூரின் சொல்மாரி தொடர்கிறது. அதன்பின் குழப்பம் என்ற பேசுசிற்கே இடம் இல்லாத கூட்டம் அமைதியாக நடந்து முடிகிறது.

அந்த நிகழ்ச்சி, சிறு வயதில் என் தெஞ்சினை தெகிழச் செய்து, வேந்தனூர்மீது தனித்ததொரு பற்றும் மதிப்பும் கொள்ளலவைத்தது. அன்று வேந்தனூர் தோல்விப் பக்கத்தின் நாயகர்களுள் ஒருவராய் இருந்தது உண்மைதான். ஆனால் வென்றவர்களின் வெற்றிப் பெருமிதழும் நீண்ட வரலாறு சமைக்கவில்லை!

அதே ஆண்டில் பரமேசவரக் கல்லூரியின் ஆதரவில் அந்தக் கல்லூரியின் அண்மையில் உள்ள வீடு ஒன்றிலே பண்டிதர் வகுப்புத் தொடங்கப்பட்டது. ஸ்டான்லி மத்தீய கல்லூரியிலே (இன்றைய கணக்காக தினம் ம. ம. வி.) சுற்றுக்கொண்டிருந்த நானும் அந்த வகுப்பில் ஒரு மாணவனுய்க் சேர்ந்து கொண்டேன். சுருண்ட மயிர், மெலிந்த பொது நிறத் தோற்றம், சுற்று முன்வந்த பற்கள், தாண்டித் தாண்டி விரைவாக நடக்கும் நடை இவற்றுடன் கூடிய இளைஞர் வேந்தனூர், எமக்கு யாப்பருங்கலக் காரிகை கற்பிக்க வந்தார்; முதல் நாளே,

‘கலைகள் ஆயும் இன்பம் கவிதைபாடும் இன்பம்’.

என்ற அடியைத் தந்து எம்மைப் பாட்டியற்றப் பணித்தார். எங்களுக்கு இது புதுமை. எனக்கும் கவிதைக்கும் வெகுதூரம். நான் என்ன எழுதினேன் என்று எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. நண்பர் ‘தில்லைச்சிவன்’ மலைகள் காணும் இன்பம் மரங்கள் சாயும் இன்பம்’ என்று தொடர்ந்து பாட்டுக் கட்டிப் பாராட்டுப் பெற்றதாக நினைவு. வேந்தனாரின் கற்பித்தற் பாணியும், சிறியவர்களாகிய எங்களைத் தமக்குச் சமமா கப் பாவனை பண்ணி நட்புரிமையுடன் நடந்து கொண்டதும் அவரில் எங்களுக்கு அன்பையும் மதிப்பையும் ஏற்படுத்தின. எங்கள் துரதிருஷ்டம், அந்த வகுப்பு அற்ப ஆயுளில் முடிந்தது. எங்கள் உயர் தர இலக்கியக் கல்வியும் திடுகூருய் நின்றது.

வேந்தனாரின் பேச்சுக்கள் எங்கு நடந்தாலும் சென்று கேட்ட பதை எங்களிற் சிலர் வழக்கமாக்கிக் கொண்டோம். அவரின் அற்புதச் சொல்லாற்றவில், உணர்ச்சிவசப்பட்டு உச்சஸ்தாயியில் முழங்கும் முழக்கத்தில், ‘நிழலாடுதல்’, ‘அலை யெறிதல்’, ‘வீறிடல்’ முதலான அவரின் வாலாயமான சொற் பிரயோகங்களில், பிடாரனின் குழலுக்கு மயங்கும் நாகம் போல மயங்கிப் போனேம்.

அன்று ‘சமுகேசரி’யில் நானும் ஒரு குட்டி எழுத்தாளன். ‘சமுகேசரி’ கிழமை தவறாது இலவசமாக என் வீடு தேடி வரும். வேந்தனாருக்கும் பண்டிதமணிக்கும் அவர்களின் சீட்கோடிகளுக்குமிடையே நடந்த சிலப்பதிகாரச் சொற்போரினை விழுந்து விழுந்து படித்த நினைவு இன்றும் பசுமையாய் உள்ளது. தமிழ் உணர்ச்சியின் பின்டப் பிரமாண வடிவம் என்றால் அந்த வடிவம் வேந்தனார்தாம்; என்று என் உள்ளத்தில் அவரை அன்று எட்டபோட்டது கடைசிவரை பிழைக்கவில்லை.

மனிதர்கள் எவ்வளவுதான் வளர்ந்தாலும் அடிப்படையான இரண்டு சுபாவங்கள் என்றைக்கும் மாறுவதில்லை. ஒன்று சிறுபிள்ளிரலைத்தனம். இது கண்டிக்கத்தக்கது. குழந்தைச் சுபாவமோ போற்றிப் பேண வேண்டியது. வேந்தனாருக்குக் குழந்தைச் சுபாவம் — கபடமற்ற தன்மை — வேண்டிய அளவு இருந்திருத்தல் வேண்டும். அது இல்லாமல் இருந்தால் இவ்வளவு அழகான குழந்தைப் பாடல்களை அவரால் பாடியிருத்தல் முடியாது. அவரின் குழந்தைப் பாடல்களின் ஊடாக அவரை நான் ஒரு குழந்தையாகவே காண்கிறேன்.

வேந்தனார் தமிழறிஞர் உலகில் நீண்டகாலமாகப் பிரச் சினைக்குரியவராகவே விளங்கிவந்தார். இது சாமானியமான ஒன்றன் நு. சுயமான சிந்தனையுடைய ஒருவர் செக்குமாட்டுப் பாங்கிலோ கிளிப்பிள்ளைப் பாங்கிலோ ஓரே வட்டத்தைச் சுற்றி ஒரே சொல்லைத் திருப்பித் திருப்பி ஓப்புவித்துக்கொண்டு வாழும் இயலாத காரியம். இந்த உண்மையை வேந்தனாரின் எழுத்து, பேச்சு இரண்டிலும் நாம் தெளிவாகக் காணலாம்,

‘போற்றுவார் போற்றட்டும் புழுதி வாரித்
தூற்றுவார் தூற்றட்டும் தொடர்ந்து செல்வேன்’

என்ற உறுதியோடு தயக்குச் சரி என்று பட்டதைத் தயங்காது அடித்துச் சொன்னார்; இடித்துச் சொன்னார்; அழகாகத் தொடுத் தும் சொன்னார். ‘நிமிர்ந்த நன்னடை, நேர்கொண்ட பார்வை, புவியில் யார்க்கும் அஞ்சாத நேர்மை, திமிர்ந்த ஞானச்செருக்கு’ என்பன அவரில் நிறைந்திருந்தன.

‘தமிழறிஞன் யார்க்கும் தலைவனங்கான், வனங்கக் கூடாது’ என்ற பூட்டை உடையவர் வேந்தனார். அதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு இது:

“ஒரு நாள் யாழ்ப்பானைக் கடைவிதியில் நான் நின்றிருந்தேன். பெரிய உத்தியோகத்தர் போலக் காணப்பட்ட இருவர், தம் காரை விட்டிறங்கி என்னிடம் வந்தனர். அவர்கள் ஒழுங்கு செய்த விழா ஒன்றில் நான் பேச்சாளனாக வரவேண்டும் என்பது அவர் விருப்பம் என்றனர் ..... இதை எப்படியோ வேந்தனார் அறிந்தார். “இப்படிப்பட்ட பேர்வழிகளுக்கெல்லாம் நான் இடம் கொடுப்பதில்லை. தமிழக்குஞ் சரி, தமிழ் சுற்று வனுக்குஞ் சரி ஒரு தரம் உண்டு. அதை மறிக்காது தெருவி ஒம், வழியிலும் பல்விழிக்கும் பேர்வழிகளுக்கு நாம் மதிப்புக் கொடுக்கக்கூடாது” என்று உணர்ச்சியோடு என்னிடம் கூறினார்.

(‘இனிய தமிழ் நண்பன்’ — கி. கி. கந்தையா, திரு. க. வேந்தனார் அவர்களின் புகழ்வனங்கோலையின் ஒரு மலர்)

இதே வேந்தனார் தமிழ் எழுத்தாளனுக்கு அளித்த மதிப்புக்கும் பாராட்டுக்கும் அளவில்லை. ஓர் உதாரணம்:

“... ஒரு நாள் நான் கால்போனபோக்கில் ஆஸ்பத்திரி வீதி வழியாகச் சுற்றுலாக் சென்றுகொண்டிருந்தேன். நான் புதிய

பஸ் நிலையத்தைத் தாண்டி மின்சார நிலையக் கட்டடத்தைக் கடந்து ஆஸ்பத்திரியின் ஆரம்ப முசப்பு மதிலுக்குச் சமீபமாக நெருங்கிவிட்டேன்.

“தம்பி! அடேய்!”

ஏதோ குருட்டாம்போக்கான சிந்தனையுடன் எதைப்பற்றி எல்லாமோ யோசித்துக்கொண்டு சென்ற என்னை இந்த அழைப்புக் குரல் சட்டென்று தடுத்து நிறுத்தியது.

வீதிகளில் கூப்பிடப்படும் ஆயிரம் அழைப்புக்களில் இது வும் ஒன்றுக் கிருக்கலாம் என்பது என்மன நினைப்பு. இருந்தாலும் திரும்பிப் பார்த்தேன். நான் குரல்வந்த பக்கத்தைத் திரும்பிப் பார்ப்பதற்கும் மீண்டும் அதே குரல் ‘‘உன்னைத்தான் தம்பி’’ என்று அழைப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.

வித்துவான் வேந்தனூர்! மலைப்பும் ஒருவித திகைப்பும் என்மனது தில்.....

“ஓம்! உன்னைத்தான் தம்பி நில்லு”

கிட்டே நெருங்கிவந்தார் வேந்தனூர். “தம்பி, எடேய், நீ கதை எழுதினதற்குச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசெடுத்தாயாம் பேப்பரில் பார்த்தேன். உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்று நினைச்சன். மெத்தச் சந்தோஷம். உங்களைப்போன்ற இளம் உள்ளங்கள்தான் இன்று தமிழுக்குத் தேவை. நிறைய எழுது. எழுதும் போது நாலுபேர் திட்டுவான்கள். பயப்படாமல் எழுது—நான் போயிட்டு வாறன்.”

(‘வேந்தனல்ல—மனிதன்’ — டொமினிக்ஜீவா,
மஸ்லிகை — 15—10—66)

‘நன்றி கொன்றார்க்கு உய்தி இல்’ என்னும் உண்மையை உணர்ந்த நனிநாகரிகரான வேந்தனூர், தம்மைப் பாடநூல்கள் எழுத ஊக்கி ஆக்கம் தந்த பூர்வங்கா அதிபர் நா. தெய்வேந் திரனூர் அவர்களுக்குத் தமது ‘கவிதைப் பூம்பொழில்’ நாலை நன்றிக் காணிக்கையாக நல்கி உரிமை உரை வழங்கியுள்ளார்ட்

என்றுமென் உள்ளந் தன்னில் இருந்திடும் இனியோன் தில்லை மன்றில்நின் ரூடும் சங்க மலராடி மறவாத் தூயோன் என்பது வேந்தனூர் ஸ்ரீ வங்கா அதிபருக்குச் சூட்டிய புகழ் மாலையின் ஒரு பகுதியாகும்.

பேச்சும் மூச்சும் தமிழென்றே வாழ்ந்த இப்பெரும் பல வர் ஏகலைவுப் பாங்கில் மறைமலையடிகளார் மீது செலுத்திய குருபத்தி மிகப் பெரிது. அவர் பற்றிப் பேசாத நாளெல்லாம் வேந்தனார்க்குப் பிறவா நாளே!

வேந்தனார் அமரராணபோது ‘மல்லிகை’ நினைவுச் சிறப்பு மலர் வெளியிட்டது. அவரின் குடும்பத்தினர் மலர் வெளியிட்டனர். இவற்றில் பல துறையினரும் அவரை உவந்து பாராட்டிய ‘உரையும் பாட்டும்’ பல உள்ளன. அவ்வுப்போது அவரின் இனிய நண்பர்கள் ‘தினகரன்’ முதலிய பத்திரிகைகளில் அவரை நினைவு கூர்ந்து கட்டுரைகள் எழுதினர். ஆனால் அவர் வாழும் பொழுதே தமிழ்ப் பாலகன் ஒருவன் வேந்தனார் பற்றி எழுதிய சிறு கட்டுரையின் ஒரு பகுதி நெஞ்சைத் தொடுவதாகும்.

‘வேந்தனார் ஒரு தமிழ்ச் சிங்கம்; நல்ல பேச்சாளர். பிரசங்கம் பண்ணியிருக்கிறாம். நான் அவர் பேசியதை இரண்டு தடவை கேட்டிருக்கிறேன், இளைஞர் சங்கக் கூட்டத்தில் நேரு போல நிமிர்ந்து நில்லுங்கள் என்று பேசினார். பழைய தமிழ்ப் பாட்டுக்களையெல்லாம் அவர் கரைத்துக் கூடித்தவராம்; ஆனால் எங்களுக்கு விளங்கக்கூடியதாய்ப் பேசினார்.’

வித்துவான் வேந்தனார் — (தமிழ்ப் பாவலர்கள் ஈழகேசரி 21—3—48)

பாலருக்கும், பாமரர்க்கும், பண்டிதர்க்கும் விளங்கவும் உணரவும் நயக்கவும் பேசியும் எழுதியும் தமிழ்ப் பெரும்பணி ஆற்றிய வேந்தனாரின் வாழ்க்கைக் காலம் 48 என்பது 84 ஆய் இருந்திருந்தாலோ என்று தமிழ் நெஞ்சங்கள் சில இன்றும் ஏங்கு கின்றன. இந்த ஏக்கந்தான் அவை அவருக்குச் செலுத்தும் நன்றிக் காணிக்கை.

இதுவரை எனக்குக் கிடைத்த சான்றுதாரங்களின் அடிப்படையில் வேந்தனாரின் பலதுறைத் திறன்களையும், பணிகளையும் சருக்கமாக எடுத்துக்காட்டினேன். சிறந்த கவிஞர், உயர்ந்த சிந்தனையாளர், நயமிக்க நல்லாசான், தரமான கட்டுரையாசிரியர், கேட்பார்ப் பினிக்கும் சொற்பொழிவாளர், இவையாவிலும் மேலாகத் தமிழ், தமிழினம், தமிழ்ப் பண்பாடு என்றே உயிர்த்த தமிழ்ப் பேரன்பர் என்ற பல கோணங்களில் விரிவாக ஆராயப்படவேண்டியவர் வேந்தனார் என்பதற்கு ஜயமில்லை.

'காய்தல் உவத்தல்' இன்றி அவரின் ஆச்சங்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு நுணுக்க ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட இந்த நூல் உந்துசத்தியாக அமைதல் வேண்டும் என்ற ஆசை எனக்குண்டு. அது எவ்வாறுயினும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு முறையாக எழுதப்படும் ஒரு காலகட்டத்தில் வேந்தனாரைப் புறக்கணித்து அது எழுதப்படுமாயின். அந்த வரலாறு மூளியாகவே இருக்கும் என்ற உண்மையை அறிவுறுத்தும் அளவிலாவது இந்நூல் உதவாமற்போகாது. ஏனெனில் வேந்தனார் காலத்தால் உருவாக்கப்பட்டவர் அல்லர்; காலத்தை உருவாக்குவதில் தமது கணிசமான பங்களிப்பினை வழங்கியவர் என்பதை எதிர்காலம் உணரும் என்பது திண்ணம்.

வித்துவான் வேந்தனுரின் ஆக்கங்கள்

1. நூல்கள்

1. யாழ்ப்பாணத்துத் திருநல்லூர்த் திருப்பள்ளி எழுச்சியும் குயிற் பத்தும் — 1961, மூல வங்கா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.
2. கவிதைப் பூஷபொழில் — 1964, சைவப்பிரகாச அச்சியற்திர சாலை, யாழ்ப்பாணம்.
3. சான்டேரூர் வளர்த்த தமிழ் — (தட்டச்சுப் பிரதி)
4. இந்துசமயம் — [க. பொ. த. (சாதாரணதர) மாணவர்க் கென அமைந்தது]

2. உரை நூல்கள்

1. கம்பராமாயணம் — கும்பகருணன் வதைப் படலம்
2. கம்பராமாயணம் — காட்சிப்படலமும் நிந்தனைப் படலமும்
3. கம்பராமாயணம் — மந்தரை சூழ்சியிப் படலமும் கைகேயிசூழ்வினைப் படலமும்
4. பாரதியார் பாடல்கள்

3. பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிதைகளிலும் வெளிவந்த கட்டுரைகள்

1. திருவாசகத்தின் தீற்புப் பாயிரம் — இந்துசாதனம், 1940 பங்குணி 25, 28, ...
2. 'வேலனைத்தீவு என்ற சொல்' — இந்துசாதனம், 1940 சித்திரை 8, 11
3. திருக்கோவில்களில் உயிர்ப்பலியிடும் இறிவழக்கை ஒழிக்க வேண்டும் — இந்துசாதனம், 1940 ஆணி.
4. ஆரூடைய பிள்ளையார் அருப்பாட்டு — இந்துசாதனம் 1940 ஆடி 24
5. நூலடியார் நூல் வரலாறு — இந்துசாதனம், 1940 மார்க்கூரி 5.

6. திருவள்ளுவர் சமயம் — இந்துசாதனம், 1941, ஆவணி — புரட்டாதி.
7. சிவஞானபோதச் சிறப்புரை ஆராய்ச்சி — இந்துசாதனம், 1942 மார்ச்சி, 1943 தே.
8. சிவத்தென்றல் — இந்துசாதனம், 1943 கார்த்திகை 22, 25
9. சக்னி எந்தெ இனையடி நீல் — இந்துசாதனம் 1946 சித்திரை 2.
10. அப்பர் அன்பு — இந்துசாதனம், 1947 பங்குனி.
11. இளங்கோவடிகள் புலமையும் கண்ணகி கற்பும் - ஈழகேசரி, 1948.
12. இளைஞர்களே எழுமின் விழுமின் — தினகரன், 1948, கார்த்திகை.
13. அனுக்குண்டிலும் ஆற்றல் வாய்ந்தது மேடைப் பேசு — தமிழ்மனி, 1950 ஆணி 22.
14. செந்தமிழ்ச் சிவநெறி மறைமலையடிகள் — யாழ்ப்பாடி, 1950 புரட்டாதி.
15. பழந்தமிழ் நாட்டின் பண்பை வளர்த்த வீரத்தாய்மாரின் விழுப்பும் — வீரகேசரி, 1950 ஜூப்பசி 8.
16. சேக்கிழார் அருளிய பெரியபுராணத்தின் சிறப்பு — தினகரன், 1950, கார்த்திகை 19.
17. கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்கள் — தினகரன், 1951 தெ 28.
18. பள்ளுப்பாடல்கள் — Ceylon Radio Times, 1951 March.
19. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்ற பாணர் வகுப்பினர் — தினகரன், 1951 வைகாசி 6.
20. கும்பகாணனின் நன்றிக் குரல் — தினகரன், 1951 வைகாசி, ஆணி.
21. குகளின் வீரக் குரல் — தினகரன், 1951 ஆணி 10.
22. தமிழக வாழ்வின் உயர்வும் அகத்தினை மாண்பும் — தினகரன் 1952 வைகாசி 4.
23. தமிழ்க் கவிதை இலக்கியத்தில் தோன்றிய முதலாவது நூல் — தினகரன், 1952 வைகாசி 18.

24. உள்ளம் கவரும் அல்லி அரசாணி மாஸீ — தினகரன், 1952 ஆடி, 6.
25. பழந்தமிழக மக்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றிலக்கியம் — தொகை நூல்களிலொன்றுன் புறநாளாற்றின் தோற்றும் — தினகரன், 1953 தேதி 18. (இதிலிருந்து தொடர்ச்சி யாக ஒவ்வொரு புதன்கிழமையும் புறநாளாறு தொடரபான பத்துக் கட்டுரைதள் வெளிவந்துள்ளன.)
26. இலக்கிய உணர்ச்சி — இலங்கை வித்தியா போதினி, 1953 (தொடர் கட்டுரைகளாக அமைந்துள்ளது)
27. கதிர்மணி விளக்கப் பேருரை — தினகரன், 1951 ஆணி 21.
28. செந்தமிழ்ச் செல்வியைப் பாடிய செந்நாப் புலவர் — தினகரன், 1953 ஆடி 19.
29. திருமுருகாற்றுப்படை — தினகரன், 1953 புரட்டாதி, 6, 13, 20, 27
30. திருமுருகாற்றுப்படை திருநாள் ஆய்தல் — தினகரன், 1953 கார்த்திகை.
31. மாணவர் விருந்து — தினகரன், 1954 ஜூல் இருந்து தொடர் கட்டுரைகளாக வாரந்தோறும் வெளிவந்தது.
32. வேட்டைக் காட்டிலே விருந்து — தினகரன், 1955 தேதி 23.
33. தாயை வெறுத்த மகள் — தினகரன், 1955 தேதி 30.
34. பாசறையில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் — தினகரன், 1955 மாசி 6.
35. தமிழ் அறிந்த சாஸ்பு — தினகரன், 1955 மாசி 13.
36. பாவலன் கையும் காவலன் கையும் — தினகரன், 1955 மாசி 27.
37. கொடுத்து வாழ்ந்த குலத்தைக் காத்த கோவூர் கிழார் — தினகரன், 1955 பங்குணி 13.
38. நெடுஞ்செழியன் நெஞ்சில் நிலைபெற்ற கொள்கைகள் — தினகரன், 1955 பங்குணி 27.
39. கொடையிற் சிறந்த குமணன் — தினகரன், 1955 சித்திரை 10.
40. காரிக் கண்ணானுரிம் களிப்பு — தினகரன், 1955 பங்குணி 13.

41. இளம் பெருவழுதியார் எடுந்துரைத்த இணையற்ற வாழ்க்கை இலட்சியம் — தினகரன், 1955 வைகாசி 8.
42. பிறர் நலன் கருதி வாழும் வாழ்வே நிறைந்த வாழ்வு — தினகரன், 1955 வைகாசி 15.
43. காதல் நெறியில் கடவுளுடன் கலந்து பேரின்பம் நுகரக் கசிந் துருசிய சம்பந்தம் — தினகரன், 1955 வைகாசி 29.
44. நற்றிணைச் செல்வம் — தினகரன், 1955 ஆணி 19 இல் இருந்து தொடராக சில வாரங்கள் வெளிவந்தவை.
45. தமிழ் ஆராய்ச்சியில் தன்னிகரற்ற தமிழ் வானைர் — தினகரன், 1955 ஆணி 21.
46. கன்றும் கனி உதவும் (செய்யுள் நயம் -2) — தினகரன், 1955 புரட்டாதி 11.
47. தமிழே உஞ்சான தங்கப் புலவரின் தமிழுக்கே உரித்தான தனிச் சிறப்பு — தினகரன், 1955 ஜூப்பசி 23.
48. பிறர்க்கென வாழும் பெருந்தகைமை — தினகரன், 1955 ஜூப்பசி 30.
49. அழியாத அழகு கல்வி அழகே — தினகரன், 1955, மார்க்குழி.
50. தன்னேர் இல்லாத தமிழ் — தினகரன், 1956 பங்குணியில் இருந்து 1956 வைகாசி வரை பண்ணிரு கட்டுரைகள் ஞாயிறு இதழ்களில் வெளிவந்துள்ளன.
51. உரிமைக்குரல் — தினகரன், 1956 ஆடியில் இருந்து 1956 ஜூப்பசி வரை இருபது கட்டுரைகள் ஞாயிறு இதழ்களில் வெளிவந்துள்ளன.
52. இலக்கியத்தில் வயல் வளம் — தினகரன், 1957 பங்குணியில் இருந்து தொடர்ச்சியாக பதினேஞ்கு கட்டுரைகள் வெளி வந்துள்ளன.
53. இலக்கியத்தில் பாலைநிலம் — தினகரன், 1957 இல் இருந்து சில வாரங்களுக்கு தொடர்ச்சியாக ஞாயிறு இதழ்களில் கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன.
54. உண்மைப் பொருளைக் கண்டுரைத்த உயர்திரு. மறைமலை அடி களார் — தினகரன், 1947 புரட்டாதி.

55. கற்றுவல்ல கொற்றக் குரிசில் கதிரவேற்பின்னை அவர்கள் — நாவலன், 1963.
56. தொக்காப்பியம் பறத்திணையியல் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் — ஈழநாடு, 1963 இல் இருந்து தொடர்ச்சியாக கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன.
57. சிலப்பதிகாரம் — காப்பியச் சொற்பொழிவுகள், (நூலில்) அரசு வெளியீடு 1965.
58. மூவர் தமிழ் விருந்து — சிவதொண்டன், 1966 இதழ் ஒன்றிலிருந்து இதழ் ஒன்பது வரை கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. (இத்தொடர் முற்றுப்பெறவில்லை).
59. பின்வரும் கட்டுரைகள் வெளியான காலப்பகுதி அறியப் படவில்லை.
60. தமிழ்நாட்டு முடியுடை வேந்தர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியர் மேல் பாடப்பெற்ற மழந்தமிழ் நூல் — இனிமையும் சிறப்பும் வாய்ந்து விளக்கும் முத்தொள்ளாயிரம் — தினகரன்.
61. சேவேந்தன் கோதை தெருவீதி வறியாகத் தேரின் மேல் உலாவரும் சிறப்பு — தினகரன்.
62. விதிக் கதவுக் குடுமிகள் தேய்ந்ததேன் — தினகரன்.
63. நெஸ்லின் வளர்ச்சியும் நல்லிசைப் புலவனும் — தினகரன்.
64. குடிபிறந்தார் குணம் — தினகரன்.
65. திருவாசகத் தேன் — தினகரன்.
66. திருக்குற்றாலை செந்தமிழ் — (தொடர் கட்டுரை) தினகரன்.
67. மூலலைக் கொடிக்குத் தேர் கொடுத்த வள்ளல் — தினகரன்.
68. இனியோன் குன்று — தினகரன்.
69. பாரியின் நாட்டைப்பெறக் கமிலர் கூறிய வறி — தினகரன்.
70. பாரியின் புதல்விமார் புலம்பிய அவலக்குரல் — தினகரன்.
71. பகைவரைப் புறங்கண்ட பாரியின் பறம்பு — தினகரன்.
72. பாரியை இழந்த பறம்பு நாட்டின் சிறப்பு — தினகரன்.
73. உலகம் வாழுப் பயன்பட்ட பறம்பு நாட்டு வேந்தன் — தினகரன்.
74. செங்கோல் பிழையாத பாரி ஆண்ட பறம்பு நாடு— தினகரன்
- 75: விச்சிக்கோவும் கவிலரும் — தினகரன்

76. பாரியைப் போன்ற சேர மன்னன் — தினகரன்.
  77. கபிலின் கவலை — தினகரன்.
  78. சுந்தரவின் செந்தமிழ் பெற்ற திருக்கேதிச்சரம் — தினகரன்
4. கையெழுத்துப் பிரதியாக உள்ள கட்டுரைகள்
1. நறசிந்தனை — (இலங்கை வாடனவியில் ஒலிபரப்பப்பட்ட சொவுநற்சிந்தனைச் சொற்பொழிவுகள்).
  2. காப்பிய உலகிற் சேக்கிழார்.
5. சொற்பொழிவுகள் — பத்திரிகைகளில் வெளி யானவை
1. அன்று அரசு வீற்றிருந்த தமிழன் இன்று ஆட்சிபீடம் இழந்து அவஸ்படுகின்றன் — சுதந்திரன், 1949 சித்திரை 22.
  2. அக்காலத்திலும் இக்காலத்திலும் தமிழ் மக்களின் தயக்கமிகு சிந்தனைகள் — சுதந்திரன், 1949 ஆணி 18.
  3. தில்லைச் சிதம்பரம் திறந்துவிட்ட பின்னும் திண்டாமையுண்டா? — சுதந்திரன், 1949 புரட்டாதி 24.
  4. திருக்குறளை, புறநானூற்றை அளித்த தமிழரின் மரபினர் நாங்கள் — சுதந்திரன், 1949 புரட்டாதி 26.
  5. சிந்திக்க மக்களுக்கு நேரங் கொடுக்கள் — தமிழ் இளைஞன், 1950 வைகாசி 11.
  6. வீரத் தமிழ் மக்கள் — ஈழகேசரி, 1950 புரட்டாதி 3.
  7. மலை பெயர்ந்தாலும் நிலை பெயராத வைர உள்ளம் பாய்ந்த வீரத் தமிழர் — வீரகேசரி, 1950 புரட்டாதி 10.
  8. வள்ளுவர் தந்த தமிழ்மறை வையமெல்லாம் ஓங்குங் — வீரகேசரி, 1950 புரட்டாதி 17.
  9. தமிழ் உள்ளவரை அடிகளின் பெயரும் புகழும் நிலைக்கும் — வீரகேசரி, 1950 ஜூப்பாகி 21.
  10. மக்கள் வாழ்வை வளம்படுத்தும் சிந்தனை..... — தினகரன், 1951 வைகாசி 13.

11. நாவலர் கொண்டாட்டங்களில் அவரது அருள் ஒளியைக் காண வில்லை — வீரகேசரி, 1954 மார்க்கழி 23.

5. பத்திரிகைகளில் வெளியாகிய கவிஞருகள்

(அ) நெடும் பாடல்கள்

1. உற்றுதுணை — தினகரன் (கவிஞருத்த தொடர்).
2. காதற் கலைவாழ்வில் — தினகரன், 1957 (கவிஞருத்த தொடர்).

(ஆ) பெரியோரைப் பற்றிய பாடல்கள்

1. திரு. ந. வைத்தியலிங்கம் நினைவு அஞ்சலி — பரமேஸ்வரக் கல்லூரி ஆண்டிதழ், 1951 / 1952.
2. நாவலன் — சமுநாடு, 1962 கார்த்திகை 13.
3. சேர். பொன். இராமநாதப் புரவலஞ்சுர் — நாவலன், 1962 மார்க்கழி 16.
4. சித்தாந்த சுபம் திரு. ச. சிவப்பாதசந்தரம். B. A. — ஸ்ரீ லங்கா செவாதீனம், 1963 மாசி 13.
5. அமரர் குழாம் அழைத்தனரோ — சமுநாடு, 1964 ஆணி 14.
6. நாவலர் வணக்கம் — சமுநாடு, 1965 மார்க்கழி 14.
7. * தெய்வத் திருநெறி கண்ட. தந்தை —
8. குருமணியெங் கோமணைக் குயிலேநி, வரக் கவாய்.
9. * இராமநாதன் கலைக்கூடம்.

(இ) திருநாள் பற்றிய பாடல்கள்

1. * தமிழன் கண்ட. தைப்பொங்கல்.
2. * பொங்கல் இன்று பொங்கல்.
3. * தீபாவளி எங்கள் திருநாள்.

(ஈ) வாழ்த்துப் பாக்களும் வரவேற்புப் பாக்களும்

1. வீரத் தமிழன் நவரத்தினசாமி வரவேற்புப் பாக்கள் — பரமேஸ்வராக் கல்லூரி வெளியீடு, 1954 சித்திரை 2.
2. திரு. நா. கிரிதாரி பிரசாத் வரவேற்புப் பாக்கள் — யாழ். சௌவபரிபாலன சபை வெளியீடு, 1962 மார்கழி 24.
3. வவனிக்குள முத்தமிழ் விழா வாழ்த்து — வவனிக்குளம் முத்தமிழ்க் கலைவிழா மலர், 1964.
4. * அருளமுதம் வாழ்க.
5. * நாவலன் ஏட்டிற்கு வழங்கிய ஆசி.
6. * சமுமணி வாழ்த்து.
7. * ஸ்ரீ கற்பக விநாயகர் வாழ்த்து — சாந்தையர் மட ஸ்ரீ கற்பக விநாயகர் கும்பாபிஷேகச் சிறப்பு மலருக்கு வழங்கப் பட்டது.

(உ) தமிழ் எழுச்சிப் பாடல்கள்

1. அறப்போர்க்கு அறைக்கவல் (1) — சுதந்திரநாத அச்சகம், 1961.
2. அறப்போர்க்கு அறைக்கவல் (2) — சுதந்திரநாத அச்சகம், 1961.
3. அறப்போர்க்கு அறைக்கவல் (3) — பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வெளியீடு, 1961.
4. அஸ்லவுக்கு ஒரு ‘ஜம்பத்தெட்டு’.
5. அறப்போர்க்கு வாரிர் — தமிழ் எங்கள் ஆயுதம் (நூலில்), 1962.

(ஊ) குழந்தைப் பாடல்கள்

1. மல்லிகை — இலங்கை வாலெனலி - கல்வி ஒலிபரப்பு, பாலர் பகுதி வெளியீடு.
2. கோழி — இலங்கை வாலெனலி - கல்வி ஒலிபரப்பு, பாலர் பகுதி வெளியீடு, 1966.

3. கரும்பு தின்போம் — இலங்கை வானேலி - கல்வி ஒவிபரப்பு பாலர் பகுதி வெளியீடு, 1966.
- 4.* பொன், இராமநாதன் — சமுநாடு.
- 5.* நொண்டி — சமுநாடு.
- 6.* வெண்ணிலா — சமுநாடு.
- 7.* ஆறுமுகநாவலர் — சமுநாடு.

(எ) கையெழுத்துப் பிரதியாக உள்ள பாடச்கள்

1. மாம்பழம்.
2. அக்கா.
3. பொன் இராமநாதன்.
4. திருநல்லூர்த் திருவந்தாதி.
5. வைத்திஸ்வர வித்தியாலயம் பொன் விழா வாழ்த்து.
6. கம்பளென்றெரு மானிடன் வாழ்ந்தனன்.

* இக் குறியிட்ட ஆக்கங்கள் வெளியான ஏடுகளும் வெளியான காலப் பகுதியும் அறியப்படவில்லை.

— தொகுத்தவர்: கலையரசு சின்னையா

